

NNCL105-26Ev2.0

KÉT COLUMBO REGÉNY

Bastei Budapest Kiadói Kft.

ISSN 1218-6104

ISBN 963 8068 21 3

Lee Hays

A vak szemtanú

A helyiségben hosszú percekken át a lassan forgó magnetofon zümmögése volt az egyetlen zaj. Csak a szófa melletti asztalkán égő kislámpa gyér fénye derengett, az apró szobában alig látszottak a tárgyak körvonalai. A berendezés mindössze az asztalkából, egy karosszékéből és a szófából állott. A magnetofon ugyancsak az asztalkán, a lámpa mellett működött. A karosszékben egy férfi ült.

A fekvőhelyen egy nő feküdt, olyan mozdulatlanul, hogy bárki holtnak hihette volna. A karjából injekciós tű állt ki, a tűhöz egy infúziós palack vezetéke csatlakozott. Az üveget egy fémállványról függő drótkosár tartotta. Tárgyilagosan szemlélve a dolgot ez az állvány volt legfeltűnőbb a helyiségben.

A férfi éppen mondani készült valamit, ekkor azonban a nő megmozdult. Már olyannyira emyedt volt, hogy amikor megszólalt, szavait mintha valamilyen testetlen, túlvilági lény mondta volna helyette.

A jelenet jóval inkább spirítiszta szeánszra emlékeztetett, holott egy kórházi kezelőben zajlott. Mégis volt némi köze a spiritizmushoz, mert a nő szavai a múltjából, énjének egy ismeretlen, évek óta halott részéből érkeztek.

Amit mondott, összefüggéseiből kiragadva értelmetlennek tűnt, de a karosszékben ülő férfi számára igencsak nagy jelentőséggel bírt. Elvezette a nő életének egy döntő pontjára, egy nagyon fontos fordulóponthoz – és hozzájárult saját óhaját beteljesüléséhez is.

A férfi, bár nem mozdult, jól láthatóan feszült volt. Igen, ez az eltelt jó néhány hónap után lehetséges, gondolta. Remélte, hogy így van, és nemcsak a nő, hanem maga miatt is. Nem volt könnyű munka, és ami még fontosabb, a nő már nem egyszerűen a betege volt, és többé ő sem csak az orvosa. És mindez, gondolta szárazon, a tudomány... meg a kiadója érdekében történt.

A nő – Nadia Donner – kissé elérzékenyült, és duzzogó hangon beszélt:

– Az én kutyám volt... az enyém, és nem az övé. Én találtam... egyáltalán nem szerette Margaretet... nem igazán. Ő sohasem etette... hazudott... azt mondta, foglalkozott velem, de ez nem igaz. Én csináltam... és apa... apu.

Az orvos előbbre hajolt ültében. A nő szinte zsolozsmaszerűen kántálta: – Apu... apu.

A férfi ekkor szólalt meg, igyekezett, hogy bátorítsa páciensét, meg azonban ne zavarja. Mély, halk hangon beszélt, mintha egy gyereket akarna elaltatni.

– Mi van apukáddal, Nadia? Szeretted, ugye? Nagyon szeretted. Mi van apuval... a kutyával... és Margarettel?

– Apu tudott Margaretról... mindent tudott... hogy milyen is volt valójában... megmondtam neki... egyszerűen muszáj volt megmondanom.

– Miért mondtad ezt, Nadia? Nem emlékszel, miért mondtál el mindent Margaretról?

A nő mély hallgatásba süppedt, az orvos pedig keserű csalódottságot érzett. Már majdnem célhoz ért, amikor Nadia egyszerűen...

Gondolatait a nő hangja szakította félbe.

– Hogy szeressen engem... és hogy őt ne szeresse többé. Én tudtam úszni, Margaret azonban nem, apu mindig engem nézett... amikor úsztam, amikor fejest ugrottam... gyönyörűen ugrottam... fejeseket, csáváitokat, sőt szakot... mindig nézett és bátorított... fontos volt neki... és nekem is.

A hangja elhalt.

A férfi, mint aki attól tart, hogy betege ismét elmenekül, sietősen így szólt:

– Nézte, ahogyan ugrasz?

– Igen – felelte Nadia, majd játékosan hozzátette: – De csak engem. Csak engem. Én voltam az egyetlen.

Az orvos ismét előrehajolt. Határozott, érdekes arcéle, átható tekintete egy pillanatra a lámpa fénykörébe került. Nagyon jóképű férfi volt, senki sem mondta volna róla, hogy negyvenegy éves. Maga volt a testi-lelki egészség és jó közérzet. Olyasvalaki, akire nyugodtan rábízhatta magát az ember. Rendelkezett minden olyan tulajdonsággal, amelyre mint sikeres pszichiáternek szüksége volt.

Nadia Donner folytatta:

– Margaret félt a víztől.

A hangjában megvetés és gonosz kajánság érződött.

– Én felemlítettem meg... nem akartam, hogy apu nézze... volt egy úszómedencénk, egy csodaszép medence... Margaret gyűlölte. Majdnem belefutott!

Nadia hangja ünnepélyes színezetet öltött, az orvos azonban a komoly szavakból némi kárörömet is kihallott.

Markus Collier megkérdezte:

– Hogyhogy majdnem belefúladt?

Páciense sietősen, szinte mentegetőzve vágta rá:

– Nem tudott úszni.

Collier nem hagyta eltéríteni magát.

– Beleesett a medencébe?

Miután nem kapott választ, másképp fogalmazta meg a kérdést. – Hogy került a vízbe? Te is ott voltál?

Nadia nem felelt, a csendben csak a magnetofon zümmögése hallatszott. A pszichiáter türelmes ember volt, de tudta, hogy az idő halad, hogy a szer hatása hamarosan alábbhagy – és maga is kifut az időből.

Be kellett fejeznie a könyvét, és a mohó kiadó úgy hajszolta, mint egy véreb... és a könyv nélkül... igen, ha nem kapja a honoráriumokat, jóval szerényebben kell majd élnie.

– Nadia, te is ott voltál, amikor Margaret a vízben volt? Figyelted őt?

A nő, aki a harmincas évei közepén járhatott, minden igyekezetével kereste a szavakat, ezek azonban mintha cserbenhagyták volna. Az arca egy pillanatig felhevültnek tűnt, mint aki valamilyen kínos élményen esett át, és az imént járta meg a poklot. Egy a bensőjében tomboló démonnal viaskodott, annak az igazságnak a démonával, amelyre kénytelen volt emlékezni, amellyel szembe kellett néznie. Az igazságával, amely végre ki akart tömi – közben pedig énjének másik fele, amely hosszú éveken át pompásan és kényelmesen élt, kétségbeesetten küzdött, hogy elfojtsa mindazt a szörnyűséget, amit az igazság, a teljes igazság jelentett volna.

– Nadia? – szólt halkán az orvos.

Késő – elveszítette. A nő témát váltott.

– Beauregard-nak hívták... a kutyámat... az én kutyám volt... én találtam, és apu azt mondta, az én kutyám. Rajta kívül sohasem volt igazi barátom... Beauregard. Hidd el, nagyon aranyos volt. Szeretetreméltó. Már rég felnőtt kutyának számított, de megmaradt kis kölyöknek.

Collier olyan kétségbeesett igyekezettel próbálta visszaterelni Nadiát az iméntiekhez, mintha az élete függne tőle.

– Nadia, a medencénél voltunk... az úszómedencénél... koncentrálj a medencére... Margarettel történt valami... micsoda, Nadia? Mi történt Margarettel?

– Nem az ő kutyája volt, hanem az enyém. Beauregard... Én nem Beauregard-nak, hanem Beau-nak szólítottam... engem szeretett. Az én kutyám volt. Én találtam. Ő úgy szólította, mert ez volt a papírjain... de énhozzám szaladt oda, mert én mondtam neki, hogy Beau... engem szeretett. Én találtam...

Collier elkedvetlenedve csóválta a fejét. Felállt, hogy kinyújtóztassa elgémberedett tagjait. Majdnem, gondolta, de nem egészen. Jóságos isten, ez még egy örökkévalóságig eltarthat!

Odalépett az infúziós készülékhez, és kihúzta a tűt Nadia karjából. A magnetofon melletti tartóból kivett egy vattacsomót, alkoholba mártotta, és letörölte vele a nő bőrét, majd leragasztotta a szúrás helyét, és fölébe hajolva figyelte, ahogyan érthetetlen szavakat motyog, mint mindahányszor, amikor eszméletére tért, és a drog hatása alábbhagyott. Micsoda ostobaság, gondolta az orvos, egy lépésnyire voltunk tőle... Még tíz perc... de hát már amúgy is a maximális dózist adtam neki. Várom kell a legközelebbi alkalomig.

– Nadia – suttozta. – Jól van, Nadia... rajta. Ezerkilencszáznegyvenhét... ötvenhét... lazíts... aludj csak, aludj... ezerkilencszázhetven... nyugodtan... most már a jelen... szerda... felébredsz... nem kell félned... lassan ébredj fel... minden a legnagyobb rendben... háromig számolok... háromra felébredsz... kipihenten... boldognak érzed magad... elégedettnek... egy... kettő... három... már ébren is vagy.

A nő kinyitotta a szemét, és rámosolygott Markus Collierre. A férfi megállította a magnót, majd elkezdte visszacsévélni a szalagot.

– Most nagyon rövid volt, ugye? – kérdezte a nő.

– Ugyanolyan hosszú volt, mint mindig – felelte órájára pillantva a pszichiáter.

Nadia felült, Collier pedig letelepedett mellé a szófára, majd föléje hajolt, és gyengéden megcsókolta az ajkát. Nadia megölelte, s amikor az orvos kibontakozott a karjaiból, mosolyogva állapította meg: – Nekem sokkal rövidebbnek tűnt. Nem érzem magam annyira kifacsarva. Mutatkozott valamiféle haladás?

– Valamiféle igen – vont a vállát Collier.

– Megint a gátlások? – kérdezte, s amikor az orvos bólintott, felsóhajtott. – Néha az az érzésem... nos igen, néha felteszem magamnak a kérdést, hogy megéri-e a dolog egyáltalán.

– Hiszen tudod. Nem áldoztad volna rá az időd és a pénzed...

– Karl pénztét...

– ...szóval időt és pénzt, ha nem volna abszolút létfontosságú a számodra. Hogy megnyugvást találj, hogy legyen erőd a cselekvéshez... hogy szabad lehess, hogy szeretni tudj...

– Szeretni szeretek... – felelte Nadia, és elmosolyodott.

– Most ki kell pihenned magad – mondta Collier. – Feküdj itt egy darabig... amíg a hatás teljesen el nem múlik... Nem szeretném, ha rogyadozó térdekkkel mennél ki innét, és az egész intézet azt hinné, hogy isten tudja, mit műveltünk.

– Nekem most jólesne egy koktél. Jaj, Mark, olyan keveset láttalak... kivéve, amikor itt, ebben a szobában... Úgy hiányzol nekem! Kérlek, ne szakíts félbe! Karl ma elutazik... Van valami üzleti elintéznivalója San Franciscóban... a tengerparti házunkra gondoltam... ott ebben az évszakban egy lélek sem jár, senki sem zavar meg. Az óceán partja sötét és titokzatos. Nagyon jól érzem ott magam... nem akarsz velem jönni...?

– Hiszen szeretnék, tényleg... de nyakig ülök a munkában...

– Mark, kérlek. Tudod, hogy szükségem van rád. Ugyan, gyere már el késő délután, fél hat tájban! Akkorra biztosan készen leszel. Kérlek, Mark! Mindig csak a munka, és semmi szórakozás... tudod. Én pedig kétségbeejtően vágyom arra, hogy... jaj, Karl nemrég visszatartó volt. Állandóan dühös rám... én pedig olyan magányos vagyok. Kérlek, Mark!

A férfi észrevette, hogy Nadia szavat egyre inkább hisztérikus felhangot kap. Nincs kibúvó, gondolta. Hát jó, legyen. "Ki mint vet, úgy arat", jutott eszébe az ide illő közmondás. Persze csak azért, hogy hozzájusson az egész történethez. Mihelyt ezzel meglesz, mihelyt megtörik a jég, elkészül a könyv is. Fantasztikus lesz. Addig pedig nem árt, ha vigyáz, nehogy megsemmisüljenek eddigi eredményei.

– No jó. De most még maradj egy darabig... csak amíg ismét biztonságosan tudsz járni... aztán majd találkozunk.

– De ugye... nem felejtet el?

– Természetesen nem. Még sohasem ültettelek fel.

– Nem, valóban nem, Mark. Tudom, hogy megbízhatom benned.

– Meg bizony. Nagyon sokat jelentesz a számomra, Nadia.

– Tudom, és te vagy az egyetlenem, a mindenem. Nélküled... széthullanék... nem működnék többé... nélküled már halott volnék. Menj csak, drágám, menj! Nagyon várlak majd. Főzők neked valamit... valami különlegeset... a kedvencedet.

– Hiszen nem is tudod, mi az.

– Ó... de sejtem. Ismerem a gyengéidet. Mindent tudok önről, Mr. Collier. Azt hiszi, a páciens semmit sem tud az orvosáról? Micsoda önhittség! Egymást is figyeljük. Egy napon majd én analizálom önt, Markus Collier!

– És mit fogsz kideríteni?

– Amit már úgyszólván tudok. Olyan férfi vagy, aki tud szeretni.

– Az én pszichiáterem azonban nem ezt mondta.

– Ki tudja? Én szerelmes vagyok beléd... és ez óriási különbség.

– Azt hiszem, igazad van. Szervusz... drágám – búcsúzott el.

– Szeretlek, Mark – mondta a nő, a férfi azonban ekkorra már kilépett az ajtón.

Markus Collier kénytelen volt elismerni, hogy a dolgok illetően fordulata... pontosabban alakulásuk pillanatnyi iránya nem kis hatással volt rá. Semmi sem változott, semmi új nem adódott. Tulajdonképpen az elmúlt hónapok is ugyanígy teltek. Egy darabig valóban jól haladtak. Nadia megnyílt neki, 6 pedig gyors ütemben írta a könyvet második kötetét. A mű többé-kevésbé a nő történetét mondta volna el, természetesen a nevek megváltoztatásával. Csupa tényt, semmi kitalációt. Ő végül is tudós volt, az első könyve is ezért lett bombasiker. Klinikai, tudományos tárgyilagossággal közelített tárgyához, amely ennek ellenére lázba hozta a nagyközönséget.

Második, nagyrészt már elkészült könyvének témája alighanem még nagyobb szenzációt kelt majd: ezúttal is komolyan, tapintatosan és tárgyilagosan, ugyanakkor közérthetően közelítette meg. Mint a kiadója kifejtette, az utóbbinak fontos szerepe van abban, hogy a könyv kelendő legyen. Ezért a sietség, és ezért a figyelmeztetés, hogy addig üsse a vasat, amíg meleg... amíg az emberek még emlékeznek a Markus Collier névre. A lehető leggyorsabban be kellett fejeznie. Ehhez azonban szüksége volt Nadia Donner tudatalattijának közreműködésére.

Ami pedig a másik ügyet, vagyis a páciensével való kapcsolatát illeti – az ilyesmi korántsem ment ritkaságszámba. Valószínűleg jobban tette volna, ha eleve hivatása magaslatáról beszél Nadiával. A nő azonban vonzó volt, sok időt töltöttek együtt, ami ugyancsak hozzájárult ahhoz, hogy Nadia megnyílt, és kezdte nagyon megközelíteni az igazságot, amelyet orvosa már

sejtett. Bizonyos értelemben a páciensnek volt igaza: a szerelem olyasmikre is képes, amikre a modern tudomány nem. Nadia férje ráadásul egy fajankó, nyugtatgatta magát Markus Collier. Gazdag, önelégült, erőszakos, felfuvalkodott, arrogáns bunkó. Vagyis: úgy kellett neki. Nadia szép és finom lelkű, különbet érdemel ennél a Karl Donnernél.

Valaki, kizökkentve ezzel a gondolatmenetéből, a nevét kiáltotta. Felnézett, és doktor Anita Borden tökéletes alakját pillantotta meg maga előtt a folyosón... egy kolléganőjét, aki... nos, talán valamivel több is volt, mint kolléganő.

– Ó, doktor Collier... – mondta Anita, majd amikor a férfi feléje fordult, fojtott hangon hadarta: – Mark, én úgy gondoltam, hogy magának okvetlenül tudnia kell... a kutatólaboratóriumból eltűntek bizonyos szereink. Pár száz egység Amobarbiturát és Xylothin.

Collier megvonta a vállát, és tovább akart menni:

– Akkor készítsenek újabb leltárt – mondta olyan hangon, amely azt jelentette, hogy részéről a dolog el van intézve. – Valószínűleg elszámolták magukat.

Doktor Borden nem hagyta lerázni magát. – Azt gondoltam, magának volt rájuk szüksége a munkájához.

A férfi megállt és visszafordult. – Igen?

A doktornő odament hozzá, és szorosan mellette megállt.

– Nézd, Mark, én tudom, hogy a könyvvel akadoznak a dolgok, de az, hogy drogokat, ilyen drogokat alkalmazol Mrs. Donner hipnózisának elmélyítésére, az eljárás veszélyes lerövidítése... Ezeket a szereket még nem próbáltuk ki eléggé... és nem tudjuk, hogy kémiai vagy pszichológiai tekintetben hogyan hatnak egy emberre.

– Hagyd ezeket a találgatásokat a módszereimmel kapcsolatban, Anita – felelte Collier, és ismét menni készült.

Doktor Anita Borden azonban nem tágított, míg csak ki nem fejtette a véleményét. – Te jó orvos vagy... semmi szükséged efféle módszerekre. A beteged amúgy is teljes mértékben függővé vált tőled... rosszabb is lehetne...

– Valóban? Most pedig megmondom, mi az, amire valóban szükségem van, doktor Borden. Sürgősen kellene a patkánykísérletek kiértékelése... éspedig most azonnal.

– Megmutattam önnek az eredményeket, de ön nem fogadta el őket...

– Mert a kísérleteket nem szakszerűen hajtotta végre! Ha úgy csinálta volna, ahogyan én mondtam, most más lenne a helyzet. – A hangja élesebb lett: – Ide figyeljen, a kiadó úgy les rám, mint egy dögkeselyű, és...

– Eszem ágában sincs légből kapott teszteredményekkel előállni, csak hogy végre nyomni kezdhesék a könyvét, Mark. Szakszerűen végig fogom csinálni a kísérleteket...

– Doktor Borden, én sohasem követeltem meg magától, hogy csaljon a kedvemért, ahhoz viszont ragaszkodom, hogy valamicskével több fantáziát és igyekezetet mutasson. Ahelyett, hogy az után szaglászna nekem, hány köbcenti jó hiányzik, inkább a munkáját végezné... a kísérleteket!

Anita már készen állt a dühös válasszal, azonban valami jobb jutott eszébe, és inkább uralkodott magán. Nem csak a drogokról van szó, gondolta, és nem is a kísérletekről vagy a könyvről. Nem: Nadia Donnerről. Bármerről közelítette is meg a dolgot, kénytelen volt bevallani magának: "Anita Borden, te féltékeny vagy... ennyi az egész".

Beérte hát egy fejcsoválással, és továbbment. A férfi utána akart kiáltani valamit, ekkor azonban észrevette a recepciós pultnál ülő hölgy:

– Á, ön az, doktor Collier. Mr. Donner várja önt az irodájában. Azt mondta, sürgősen beszélnie kell önnel, ezért megkértem, hogy odabent várjon. Körülbelül tíz perce van ott...

Amikor az orvos odaért a csaknem az irodája ajtaja előtt álló recepciós asztal mellé, a hölgy odasúgta neki:

– ...és azt hiszem, nem szereti, ha megvárják. Collier megköszönte az információt. Az arcán némi nyugtalanság látszott, és elmenőben visszaszólt:

– Ne kapcsoljon be hozzám telefont!

Karl Donner az ablaknál állt, és az egyetem viselkedéstudományi intézetének környékét szemlélte. Karl Donnerrel nem egykönnyen lehetett elbánni, jóllehet, sokan áhítoztak erre. Az üzleti világban se nem tisztelték, se nem szerették, egyszerűen csak félték tőle: az alkalmazottai éppúgy, mint az üzletfelei és a riválisai. Határozott arcélű, ötven körüli, európai akcentussal beszélő férfi volt. Testi megjelenése is erőt sugárzott, igazi erejét azonban tőkerészesedései, vagyona és sikerei jelentették. Tudta magáról, hogy uralkodásra termett, és tetszelgett is ebben a szerepben.

Az óriás termetű figura humortalan és halálosan veszedelmes volt, akár egy kobra. Nem vesztegette az idejét nyájasságra, udvariasságra, parolákra vagy mosolyokra.

Collier belépett a szobájába. Zavarban volt, és ellenszenvesnek találta látogatóját, mégis barátságos mosolyt kényszerített az arcára.

– Örülök, hogy látom, Karl. Nadiával mára befejeztük. Egy darabig még pihent, de mostanra alighanem elkészült. Kinyújtotta a kezét, de Donner nem vett tudomást róla.

– Nadia várhat – jelentette ki.

Collier egy pillanatig habozott, mint aki attól tart, hogy ha hirtelen mozdulatot tesz, Donner megüti, majd bólintott, és az íróasztalához lépett.

– Amint látom, odakint esik – állapította meg.

Karl Donner nem reagált a megjegyzésére. Ehelyett elvett egy dobozt az orvos íróasztaláról, kinyitotta és beleszimatolt, majd kivett belőle egy szivart. Egy darabig forgatta az ujjai közt, és mielőtt visszatette volna, ismét megszagolta.

– Szolgálja ki magát – mondta Collier, miközben leült.

– Úgy látom, jól megy a sora, doktor, nagyon jól 61. Kubai szivarok...

Collier a szavába vágott:

– Ha nem élhetünk jól, minek élünk egyáltalán? Mint tehetős üzletembernek tulajdonképpen önnek is magáévá kellene tennie ezt az elméletet.

– Szokatlan számomra, hogy ilyesmit hallok valakitől, aki a tudomány szolgálatában áll.

– A szolgálat a siker nyomorúságos pótléka. Foglaljon helyet, Karl!

Donner nem ült le. Rezzentelen tekintettel figyelte az orvost. Színtelen, parancsoló hangon mondta: – A feleségem egy másik férfival találkozgat. Tudni akarom a nevét.

Colliernek sikerült megőriznie a nyugalmát. Egykedvűen megvonta a vállát, és így szólt: – Sajnálom, Karl...

– Hagyja ezt az atyáskodó hangot! Több mint egy fél éve kezeli Nadiát... hetente kétszer... maga mindent tud róla.

– Karl... az ilyesmit akkor sem mondhatnám el, ha tudnám. Egy pszichoanalitikus olyan, mint egy gyóntatópap, bírnia kell a beteg maradéktalan bizalmát. Máskülönben a páciensek nem mondanának el neki mindent. És ott van még a hippokratészi eskü... ha megszegném, és kiderülne... mint orvosnak végem volna itt az intézetben...

– Itt az intézetben akkor is vége, ha nem mondja meg nekem, hogy ki az. Mint az egyetem igazgatótanácsának tagja, képes vagyok kicsinálni magát, Collier, és nem fogok habozni, hogy megtegyem... Most az egyszer nem leszek kemény, jó, mondjuk, hogy nem tudja. De holnap... holnap délután visszajövök San Franciscóból. Pontosan négy órakor itt leszek, maga pedig készen áll nekem a válasszal.

Donner bekattintotta a szivaroskkatulya tetejét, és az ajtó felé indult.

– Tudom, hogy nem okoz majd csalódást nekem. Mint igen találóan megjegyezte, a tudomány iránti odaadás a sikernek csak-nyomorúságos pótléka. Jó napot!

Markus Collier jó ideig üldögélt töprengve. Bár arca és teste szobormerev volt, a gondolatai száguldottak. Lassan kihúzta az íróasztal fiókját, és egy paksaméta papírt vett ki belőle. Mindennek ez az oka, gondolta. Kezében a félig kész kézírattal felállt, és az ablakhoz lépett. A parkoló éppen az irodája alatt volt. Az eső- és párafüggönyön át két alakot látott mozogni a betonon. A kisebbiket, egy nőt, kézen fogva vezette a nagyobbik, egy férfi. Karl Donner volt az, Nadiával. Collier nézte, ahogyan beszállnak egy autóba és elhajtanak. A homlokát ráncolta.

Amikor a kocsit eltűnt, lepillantott a kézíratra, amelyet görcsösen szorongatott a kezében, és észrevette, hogy meggyűrte. Gondosan kisimogatta, és az íróasztalra helyezte. Elnézte a címoldalt, ez állt rajta:

Nem és függő személyiség írta: dr. Markus Collier

Donneréknek nem kellett soká autózniuk, hogy megérkezzenek tengerparti házukba. Mivel Markus Collier korán befejezte a munkát, és bőven maradt még ideje az indulásig, ide-oda téblábolt az irodában, és megpróbálta figyelmét az igencsak időszerű problémára összpontosítani.

Összeállt Nadia Donnerrel – majdhogynem hajlott a gondolatra, hogy akarata és jobb meggyőződése ellenére. Ugyanakkor tudta, hogy nem egészen így van. Szántsándékkal választotta ezt az utat.

Igen, szerelmi kapcsolatot kezdett Nadiával, csak hogy megírhasa a könyvét. Ennek azonban kétségtelenül voltak felettébb kellemes oldalai is.

Az asszony vonzó volt, életvidám és csábítóan szép.

És most ő, a férfi kell hogy megadja a kapcsolatuk árát, mindenesetre nagyon úgy festett. Ha megteszi, elveszett, ha nem, ugyanaz a helyzet. Donnernek aligha árulhatja el, hogy ő maga Nadia szeretője. Ha azonban nem mondja meg Karinak, kicsoda Nadia szeretője, rövid időn

belül állás nélkül marad. Donnerrel kapcsolatban nem lehetnek illúziói. Ha nem teljesíti a követelését, kíméletlenül lesújt, és hasonló kíméletlenséggel járna el a szerelmi vetélytárral szemben is. Természetesen valaki mást is megnevezhetett volna maga helyett, de Donner a maga módszeres, üzletemberi, európai módján minden egyes nevet ellenőrizne.

És ott van még a könyv, amelyet be kell fejeznie. A végére kell jutnia, ez pedig nem lehetséges, ha nem ér el végleges áttörést Nadiánál. A helyzetben az volt a nevetséges, hogy ha Colliernek ez sikerül, az asszony sokkal jobban érzi majd magát, azaz megtérülne a pénz, amelyet Donner a pszichiátriába "fektetett". Felesége, ha nem épülne is fel teljesen, bizonyosan a gyógyulás útjára lépne.

És ott volt még Anita Borden. Collier meglehetősen gorombán adta ki az útját, amikor szorosabb kapcsolatra lépett Nadia Donnerrel. Az orvos számára kellemetlen volt a gondolat, hogy tudta: egyáltalán nem közömbös munkatársnője számára – és megfordítva. És mindez emiatt a nyomorult könyv miatt, állapította meg az íróasztalon heverő befejezetlen kéziratra pillantva. Úgy találta, hogy ebből a dilemmából nincsen kiút a számára. Eljátszott azzal, hogy esetleg szakít Nadiával, de ezt maga sem gondolta komolyan. Akkor Donnertől is megszabadulna, és Anitát is visszaszerezhetné, így azonban nem érne a végére a könyvének.

Az tehát nem volna megoldást, ha Nadiát rázná le.

Másfelől, ha megszabadulna Karl Donnertől, a probléma nagyobb részét is maga mögött tudhatná. Ez a változat azonban felettébb valószínűtlennek tűnt. És ha őszinte akart lenni magához, sóhajtva el kellett ismernie: végül is nem vagyok gyilkos. Képzletben persze igen. De hát ki az, akinek időnként nem fordul meg ilyesmi a fejében?

Lélekben valamennyien ölünk néha embert, amikor valamilyen dilemmából szeretnénk kikapaszkodni. Én azonban nem fogom megölni sem Karl Donnert, sem mást... még ha büntetlenül megtehetném is – töprengett az orvos. Nem tudom, hogyan kell...

Mindennek tetejébe Anita még az eltűnt drogokkal kapcsolatban is nehézségeket támasztott neki. Nem mintha félt volna. Ha netán felelősségre vonnák, bizonyosan találna indokot, miért cselekedett így. Az ő szava valószínűleg többet nyomna a latban, mint a kollégájé.

Ezzel együtt az egész ügy nyugtalanító volt, még ha csak apró hullámokat vet, és mindössze némi magyarázkodást tesz szükségessé. Meg kell győznie Anitát, ki kell hogy találjon valamit a lecsendesítésére. Közben azonban ott van a "légyott" Nadiával. Ez bizony nagyon alkalmatlan időben jött. És mi van, ha Karl figyelgeti a feleségét? És ha már mind a két házat magándetektívek figyelik?

Ha valóban így van, nekem végem, gondolta Collier. Diszkrét voltam, de nem túlságosan. Ahogy Karl is ismerem, megpróbál ingyen is információkhoz jutni – tőlem – mielőtt még felbérelne egy falka detektívet. És túlságosan büszke, hogy egy ügynökséget kérjen fel a felesége megfigyelésére... kivéve, ha rákényszerül. Nem, nem ez a gond. A baj az, hogy ma este látni sem akarom Nadiát. Ma este szeretnék megfélelmezni a gondjaimról, viszont ha találkozom Nadiával, elkerülhetetlenül eszembe jutnak.

Csakhogy mindenképpen találkoznom kell vele. Újabb bonyodalom. Ha pedig szakítok vele, ki garantálja, hogy mérgében nem fut Karlhoz, hogy elmesélje neki, ki az a bizonyos másik férfi? Donner ebben az esetben is tönkretenne.

Kézébe vette a kéziratot, és legszívesebben utálkozva a papírkosárba hajította volna – persze tudván tudta, hogy néhány másodperccel később kiszedné onnét.

Csengett a telefon.

Talán Nadia... és lemondja a találkát.

Nem az asszony volt az. Charles Whelan, a kiadó hívta: Collier most legkevesebbé órá vágyott. Színlelt nyájassággal kérdezte: – Hogy van, Chuck? Rég láttam! Természetesen időről időre megkapom a kis emlékeztetőit a határidővel és effélékkel kapcsolatban. Mi a véleménye, nem kellene együtt ebédelnünk?

A vonal túlsó végéről hallatszó hang csaknem olyan szívélyes volt, mint a sajátja. Mint kiadó, Chuck Whelan híres volt arról, hogy bárkiből bármit ki tud csiklandozni, sőt, még a vonakodó szerzőket is képes az írógép elé terelni. – Pontosan ez volt a szándékom, Mark. Hogy megy a munka?

– Lassan, de biztosan.

– Helyes. De ha az, hogy együtt ebédelünk, elvonja a munkától...

– Nem. Most épp sürgős szükségem van egy kis pihenőre. Hogy őszinte legyek, pillanatnyilag elakadtam kissé... Ez azonban egyébként nem az én vétkem. A témát úgyszólván feldolgoztam. Rendkívül bonyolult, mihelyt azonban a páciensemnél áttörést érek el, attól kezdve két héten belül elkészülök a könyvvel. A munkaterv megvan, most már csak az kell,

hogya a betegem is segítsen.

– Értem. És nincs valamilyen módszer, hogy felpörgesse őt? Persze nem szeretném siettetni magát, Mark. Tudom, milyen nehéz tud lenni néha az írás, de hamarosan a nyomdába kell adnunk a könyvet. Nagyon sok múlik rajta. Ha túl sokat várunk vele, kiteszük magunkat a veszélynek, hogy nem tudjuk kihasználni az első könyv népszerűségét, és őszintén szólva a befektetőink jajgatnak amiatt a szép kis summa miatt, amelyet előlegként adtunk magának. A kiadói szakma tavaly meglehetősen sovány évet zárt. Én tulajdonképpen arra számítottam, hogy maga mostanra be is fejezte a művét.

– Ezt reméltem én is, higgye el nekem. És őszintén kérem, ne haragudjon... amiért ilyen bizonytalanságnak teszem ki. Ha azonban túlságosan erőltetem a dolgot, az a veszély fenyeget, hogy semmi sem lesz belőle. Mindenesetre ha összejön, mind a ketten nagyon elégedettek lehetünk majd.

– Hát... bárhogy legyen is, ebédeljünk együtt. Talán a beszélgetés során közösen kitaláljuk... az előrelépés módját.

– Kitűnő ötlet. Miért nem jön ide, és...

– ...és eszem intézeti kosztot? Köszönöm, inkább nem. Legalább együnk a helyzethez illően, mint a halálra ítélték, akik utoljára kapnak valami jót.

– Rendben. Tulajdonképpen szívesen láttam volna itt, hogy bemutassam magának az intézetet. Szeretném, ha látná, hogyan végezzük a kutatásainkat... ez magát is megerősítené a pénzemberekkel folytatott küzdelemben. Nem tudna ideugrani az ebéd után?

– Nagyon szívesen mennék, de inkább egy más alkalommal. Talán valamikor a hét vége felé. A titkárnőm előtte felhívja.

– Pompás. Nekem, ha evésről van szó, bármelyik nap megfelel. Akkor viszontlátásra.

– Minden jót, Mark.

Miután Whelan letette a kagylót, Markus Collier állt, és töprengett egy percre, majd az órájára pillantott. Nagyon kell igyekeznie, nyakig van a pácban. Beszélnie kell Nadiával, egészen nyíltan meg kell tárgyalnia vele a helyzetet. Szüksége van a segítségére, hogy valami választ találjanak Karl számára. Tudni szeretne volna, miből gondolja Karl, hogy Nadiának van valakije. Collier biztos volt abban, hogy Nadia a dühkitörései során sem árult el semmit. Ha mégis, akkor sem kell a nőnek mást tennie, mint tagadni, és azt állítani, hogy az egész históriát azért találta ki, hogy bosszantsa Karit.

Ha azonban nem így van, és Nadiát nem figyelik detektívek, az egyedüli magyarázat az, hogy Karl ki akarta ugratni a nyulat a bokorból. Vagyis pusztán feltételezésről van szó, ebben az esetben pedig meg kell győzni, hogy rossz úton jár. Nem könnyű vállalkozás... Collier erősen kételkedett abban, hogy egyáltalán valaha is sikerült valakinek meggyőznie Karl Donnert, hogy téved. Igen, ez az ésszerű magyarázat. Donner bizalmatlan, de nem tud semmit. Csak az ösztönei súgták neki, hogy valami nincsen rendben, biztos azonban nem volt benne, és azt hű, az analitikus majd megerősíti gyanakvásában.

Ebben az esetben nincs más dolgom, mint játszani az ártatlan báránnyal, gondolta Collier. És abbahagyni a randevút Nadiával. Ez sem tűnt könnyű vállalkozásnak, különösen, mert szüksége volt arra a bizonyos áttörésre az analízisben, hogy végre befejezhesse a könyvet.

Tegyük fel, hogy erre itt hagy engem, és más orvost keres magának, morfondírozott. Akkor vajon mit tegyek?

Collier belátta, hogy mindenképpen az asszony segítségére szorul. Csakis és kizárólag Nadia kezében van a jövője. Talán meglesz benne a kellő belátás, és sor kerül az áhított nagy fordulatra is.

Visszatette a kéziratot az íróasztalfiókba, amelyet azután gondosan bezárt, majd elhagyta az irodát.

Csak szépen sorjában, mondogatta magának. Először Nadia. Egy kis szenvedélyesség kell, aztán állhatatos hízelgés... és egy jó adag szerencse.

Mire Markus Collier a tengerparti házhoz ért, az eső elállt, de az út és a kocsibejáró még vizes volt. Amikor lekanyarodott a főútról, még látott néhány fát, azután azonban már semmi sem volt, csak egy kerítés, a homok, az óceán és a ház. Egy lélek sem látta meg, gondolta, hacsak nem csónakból, erős távcsővel figyelne...

Nadia kocsija a ház mögött állt, Collier mellette parkolt le. Kiszállt és körülnézett. Úgy érezte, tulajdonképpen ostobaságot művel, hiszen senki sem figyelte. És ha mégis? – vetődött fel benne. Karl bizonyos információkat akar tőlem, és még mindig mondhatom, hogy ezért jöttem ide.

Végigment a kocsibejárótól a ház bejáratáig vezető keskeny ösvényen. Még egyszer körbekémlelt, és bekopogtatott. Az ajtó nyomban kinyílt, és ott állt előtte Nadia – elszörnyedt arckifejezéssel.

– Drágám! – üdvözölte a férfi, ő azonban elhárító mozdulatot tett.

– Mark, kérlek, ne... – könyörgött, s a hangja remegett a félelemtől.

A férfi már átkarolta a vállát, az asszony azonban kibontakozott az ölelésből, és visszahátrált előle a nappaliba. Collier benézett, és a kandalló mellett meglátta a szálegyenesen, mozdulatlanul álló Karl Donnert. Arca, bár a szája körül önelégült mosoly játszott, merev volt, akár egy maszk.

– Ó, Nadia, kedvesem. Miféle barátságtalan dolog, hogy még csak be sem hívod a vendéget? Jöjjön Mark, lépjen be, kérem! Micsoda rossz idő... rossz vendéglátóra vallana, ha hagynánk, hogy az ajtóban álldogáljon... mintha nem látnánk szívesen. Lépjen csak be!

– Ne haragudj – mentegetőzött Nadia –, nem engedte, hogy felhívjalak.

Markus Collier óvatosan behúzta maga mögött az ajtót, és körülnézett a helyiségben.

– Persze hogy nem. Miért is hagyta volna elrontani a mulatságát? Hogy elmulassza a jól ismert nagyjelenetet, amelyben a séma szerint elmondhatja: “mindig is tudtam, csak hagytam, hadd ficánkoljanak”? Tudod, Nadia, az olyan férfiak, mint Karl...

A zsebébe nyúlt a cigarettájáért. Donner megszólalt:

– Nos, “az olyan férfiak, mint Karl”...?

Collier megpróbált rágyújtani arany öngyújtójával, s közben folytatta: – ...igénylik a fölény érzését. El kell hitetniük magukkal, hogy mindentudóak... és hogy mindenhatóak.

Az öngyújtó nem akart lángra lobbanni. Collier zsebre vágta, elvett egy doboz gyufát az asztalról, meggyújtott egy szálat, és a cigarettájához tartotta. Meglepenen vette tudomásul, hogy a keze enyhén remeg, majd a gyufát is a zsebébe tette.

– Maga álmában is pszichológus, Mark? Lépten-nyomon az emberi cselekvések mindent megvilágító lélektani magyarázatát keresi? Egyszerűsítő, önhiitt és kétségbeesett próbálkozás ez, nem találja? legalábbis, ha tekintetbe vesszük a helyzetet.

Collier megvonta a vállát. – Miért, mi történjék maga szerint? Lövészváltás tíz lépésről, esetleg kardpárbaj? Azt hiszem, sértett félként maga választhat fegyvert.

– Bravó, doktor. Mindig megtalálja a megfelelő választ. Már-már szórakoztatónak találok. Ha más lenne a helyzet, csakugyan nevetnék is.

– Eltekintve ettől az igencsak melodramatikus kis jelenettől... mit akar voltaképpen, Karl? – Collier gondolatai egymást üzték. Megpróbálta kitalálni, miben sántikál Donner. – Közjegyző által hitelesített vallomást arról, hogy a feleségének meg nekem viszonyunk van egymással?

– Erre aligha lesz szükség, mivel a dolog nyilvánvaló... már egy ideje. De maga milyen büszkén mondja ezt. Miért? Menekülés előre? Vagy talán, mert vereséget szenvedett? Terjengős vallomásai során Nadia nyilván már felvilágosította, hogy bizonyosan nem maga az első.

Donner kárörvendően vigyorgott.

– ...vagy a második... vagy esetleg az ötödik. Romantikus ember maga, kedves doktorom. Nadia... mi is erre a korrekt orvosi szakkifejezés? Nadia egy...

– Karl – vágott a szavába az asszony –, muszáj ezt? Kérlek!

– De hát tudod, édesem, hogy kénytelen vagyok kimondani. Doktor Collier felvilágosított a pszichózisom természetéről. Szükségét érzem, hogy mindentudó és mindenható legyek. Vélhetőleg a környezetemben lévők megbántása és megaláztatása céljából, hogy őket csekélyebbnek, magamat pedig ezáltal nagyobbak láthassam. Igazam van, doktor? Mím is van nekem... mi erre a helyes kifejezés?

– Közel jár az igazsághoz, Karl. Ami pedig a kérdését illeti, igen, tudtam az elődeimről. Csakhogy valamiről megfélemedezik. Több mint egy fél év után alig van, amit ne tudnék Nadiáról... vagy magáról. Tudom például, s ez a kis összecsapás is ezt bizonyítja, hogy magának örömet szerez, ha másnak fájdalmat okozhat. Ez egyáltalán nem szokatlan valami. Teljesen hétköznapi neurózis. Túl nagy jelentőséget tulajdonít neki, amikor “pszichózisnak” nevezi. Akkor valóban különleges eset volna. Maga betegségéből is valami rendkívül akar. Egy szokványos, mindennapi neurózissal be sem éri. Mindenképpen pszichopátává szeretné feldicsémi magát. És most mit teszünk?

Collier elégedett volt magával. Azt leszámítva, hogy a keze remegett, úgy érezte, kiengedett a feszültsége, s hogy a helyzet magaslatán áll. Nagyon szerette volna azonban tudni, mit akar tulajdonképpen Donner, ezért tovább szurkálta szavaival.

– Azt hiszem, egy pontban visszakoznia kell... abban tudniillik, hogy azt hiszi: a jelenlegi szerető nem hajlandó átvállalni a felelősséget Nadiáért. Nadia előtt is, önmagam előtt is le akar

fokozni ezzel.

Donner a kandalló mellől odament a szófa melletti asztalkához, amelyen egy fél pohár sherry állt. Úgy emelte fel, mintha pohárköszöntőt akarna mondani.

– Ismerem a feleségemet, doktor... tudom, hogyan reagálna egy efféle javaslatra... és ismerem a söpredéket is, amelyhez tagadhatatlanul lesüllyedt. Vesztesek, valamennyien vesztesek.

– Vigyázzon, Karl... mert esetleg meglepetést okozok magának.

– Nem hiszem – jelentette ki Donner, és letette a poharat. Collier tökéletes nyugalommal így szólt:

– Vedd a kabátodat, Nadia!

Az asszony hangjában félelem és remény bujkált, amikor megkérdezte:

– Hogy érted ezt, Mark?

– A kabátodat. Indulunk. Úgy tűnik, a férjed csökönyösen hisz abban, hogy a pusztá tekintetétől összetörök, így van, Karl? Nadia, vedd a kabátodat, örökre elhagyod a férjedet!

Az asszony, mintha hipnotizáltak volna, követte az utasítást, és elindult az egyik szekrény felé, a férje hangja azonban megállította:

– Ne légy bolond, Nadia! Megtiltom, hogy elhagyd ezt a házat! – Colliernek pedig odasziszegte: – Miért csinálja ezt?

– Hogy bebizonyítsam magának: nem vagyok "söpredék", mint a többiek. Tudom, hogy képtelen felfogni ezt, hiszen olyan érzésről van szó, amelyet véleményem szerint maga sohasem ismert... ha csak magát nem szokta csodálni a tükörben. De gondolt-e egyáltalán arra, hogy én más vagyok, mint maga, és a többiek, akikről olyan becsmérően nyilatkozott... hogy esetleg szeretem Nadiát? Hogy esetleg nagyon szeretem?

– Nem, eszembe sem jutott, de nem is tartom nagyon valószínűnek. Itt valami más oknak kell lennie. – Lépett egyet az orvos felé. – Mi ez az ok? A könyv? Hát persze. A feleségem nélkül nem lesz könyv. Milyen könnyű szívvel használja fel az embereket a tervei megvalósítása érdekében, doktor!

Mark Collier nem vett tudomást Donner szavairól, s csak ennyit kérdezett:

– Nadia, készen vagy?

Az asszony ismét lépett egyet a szekrény felé, de férje hangját hallva újra megtorpant.

– Collier, menjen ki ezen az ajtón, vigye magával a feleségemet, és én tönkre fogom tenni. Bemegyek az egyetemre. Elmondom a főnökeinek, hogy intim kapcsolatra lépett a feleségemmel, a betegével, közlöm velük, hogy kihasználta Nadiát, hogy visszaélt a bizalmával, hogy testét-lelkét megpróbálta hatalmába keríteni, törvénytelen eszközöket és nem kellően kikísérletezett hatású drogot alkalmazott, hogy egész viselkedése ellenkezik hivatása moráljával, és egyszerűen visszataszító...

– Nem, ezt nem fogja megtenni! – kiáltotta Collier. Karl Donner ott állt közvetlenül előtte. Collier gondolkodás nélkül torkon ragadta Donnert. Nadia felsikoltott. Donner, aki jóval nagyobb volt Colliernél, letépte magáról az orvos kezét, és olyan erővel taszította el magától, hogy az nekitántorodott a kandallónak. Donner dühtől lángoló tekintettel vetette magát utána.

– Karl! Vigyázz, Mark! – sikoltotta Nadia.

Collier, aki a falnak háttal állt, hátranyúlt, és sikerült megragadnia a piszkavasat. Amikor Donner nekirugaszkodott, hogy ököllel megüsse, Collier előkapta a tűzpiszkálót, és teljes erőből lesújtott rá.

Nadia torkából iszonyodó kiáltás tört elő. A férje Collier lába elé, a padlóra rogyott.

Collier kábultan állt Donner felett. A kezében görcsösen szorongatta a piszkavasat. Nadia zokogni és remegni kezdett – inkább félelmében, mint gyászában. Collier letérdelt az élettelen Donner mellé. Szabad kezével kitapintotta a pulzusát, aztán fülét a férfi mellkasára helyezve a szívét is meghallgatta.

Hogy megőrizze az egyensúlyát, letette a piszkavasat, és azontúl a jobb kezére nehezedett. Valami ragadósat érzett az ujjáival, ezért a kezére pillantott.

Véres volt.

Végül felnézett Nadia Donnerre, és így szólt:

– Meghalt.

Hosszan hallgattak, a csendet csak időnként törte meg a fel-felzokogó Nadia. Collier végül felállt. Bal kezével óvatosan a zsebébe nyúlt, egy zsebkendőt húzott elő belőle, és letörölte vele a vért a jobbjáról. Nadiára nézett.

Úgy tűnt, meglehetősen uralkodik magán, a férfi azonban erre nem hagyatkozhatott. Mostantól fogva nagyon sok függ majd az asszony stabilitásától.

– Most pedig nagyon figyelj ide, Nadia...

– Meghalt. Halott... halott...

Collier észrevette, hogy Nadiát hamarosan hatalma a keríti egy hisztériaroham, és gyorsan odalépett mellé. Átölelte, és magához szorította a remegő asszonyt. Igyekezett megnyugtatni:

– Jól van, nyugodj meg, Nadia! Uralkodj magadon, kérlek! Légy egészen nyugodt! Jól van. Veled vagyok. Hiszen itt vagyok... drágám.

Miközben beszélt, tekintete bejárta a helyiséget. Homlokát ráncolva latolgatni kezdte, mennyi esélye van arra, hogy kimásson a slamasztkából, amelybe került.

Nadiát Karl Donner holtteste mellett a díványhoz vezette. Szeretném, ha leülne... oda... jól van... nyugodtan. Végy mély lélegzetet, és nyugodj meg! Minden rendben lesz. Ül csak. Ne nézz... ne nézz oda, nézz inkább rám! Jó? Jobban vagy már?

Nadia bólintott.

– Igen, köszönöm. Hívunk... hívunk kéne a rendőrséget. Most rögtön.

– Azonnal... hogyan. Éppen ezt akartam tenni. – A férfi hallgatott egy darabig, és Nadia kezét megfogva megkérdezte: – És mit mondjunk nekik?

– Hogy mit mondjunk? Hát azt, ami történt, természetesen. Hogy verekedtetek... hogy Karl... a férjem megpróbált... mire te... ó, istenem, Mark!

– Mit próbált meg? Gondolkodj, Nadia! Mit próbált meg? Megpróbált megakadályozni abban, hogy lelépjek a feleségével? Látod, ez a gond. Nagyon különösen hangzik. Mit fog a rendőség... mit fognak gondolni és szólni... mit hisznek majd valamennyien, Nadia?

Az asszony mélységes zavarában így felelt:

– Igen, igen... értem. Hogy mit fognak gondolni. De hát mi mást tehetnék?

– Nem tudom. Hadd gondolkodjak egy percet! Csak azt tudom... hogy nem szeretnék elveszíteni... évekig kerestem... kerestem az igazit... és végre megtaláltalak téged.

Ismét elhallgatott, és erejét megfeszítve gondolkodott, majd megkérdezte:

– És ugye te sem akarsz elveszíteni engem, drágám?

– Nem, isten ments! Nem, Mark, nélküled képtelen volnék elviselni ezt az egészet!

– Akkor gondold végig a következőket. Mi tulajdonképpen semmi rosszat nem tettünk. Én szeretlek téged, és te is szeretsz engem. Karl mindkettőnket gyűlölt. Hiszen önvédelem volt... felhívtál, hogy vigyázzak rád... ő meg akart ölni engem... meg akarta semmisíteni a mi közös életünket... Kénytelen voltam védekezni... magad is láthatad. Semmi rosszat nem tettünk, csakhogy ezt senki sem fogja elhinni nekünk. Valami mást kell előadnunk nekik... Igaz?

– Igen, igen... teljesen igazad van. Máskülönben még azt hihetnék... ez az egész túlságosan szörnyű... mi semmit sem... baleset volt... önvédelem... megtámadott... Igen, valami mást kell mondanunk...

Collier felállt, és titokban elégedetten felsóhajtott.

– Jól van, jól. És most dolgozzuk ki ezt együtt! Ki tudta, hogy ti ketten itt vagytok?

Nadia a férfi oltalmazó közelsége nélkül ismét remegni kezdett.

– Nem tudom. Senki. Talán a portás a házban, ahol a lakásunk van. Gondolom... Nem emlékszem. Ez az egész annyira zavarba ejtő...

Collier rövid ideig gondolkodott, majd némi habozás után a halotthoz lépett. Óvatosan elvette a levéltárcáját, majd az óráját és a gyűrűit is.

– Az egész szőnyeg csupa vér, így aztán el sem vihetjük innét a holttestet...

Felegyenesedett, s miközben fel-alá járkált, fejében újabb terv bontakozott ki. – Jól figyelj, Nadia! Fél hatkor érkeztetek meg ide... azzal a szándékkal, hogy egy darabig itt maradtok... csak ti ketten, és senki más. Karl az utóbbi időben gyakran volt üzleti úton, te pedig néhány napot kettesben szerettél volna tölteni vele, hogy kikapcsolódhasson. Kellemesen elüldögéltetek a kandalló előtt, amikor egyszer csak kopogtatott valaki. Az ajtót Karl nyitotta ki. Két férfi rontott be... ez úgy hét óra körül lehetett. Hallod, amit mondok, Nadia?

– Hogyne, hét körül. Két férfi hétkor.

– Helyes. Kettő... ez fontos... hét óra tájban. Körülbelül, mert nem vagy egészen biztos benne, jó ideje ültetek már itt... a két férfi pénzt, ékszer, miegyebet követelt. Karl ellenállt...

Megtorpant az asztalka mellett, mert észrevette a cigarettája csikkét és a gyufaszálat a hamutartóban. Sejtelve sem volt, mikor kerültek oda. Fogta a hamutartót, a konyhába vitte, és a szemétdarálóba ürítette, majd a csap alatt kimosta. Miután meg is törölgette, ismét a nappaliba indult, és visszatette az asztalkára. Nadia nem moccant, nem is szólt.

Collier tünődve nézte, majd ismét felvette rögtönzött elbeszélése fonálát. – Kérted Karit, hogy engedelmeskedjék... ő azonban nem akart hallgatni rád... nem viselte el, ha elő akarnak ími neki valamit, ha meg akarták félemlíteni... szörnyű dühkitörésekre volt képes... ezt tudad te is, és vissza akartad tartani attól, hogy valami jóvátehetetlent kövessen el. Nadia félbeszakította: – Mark, én annyira félek.

– Nagyon is érhető. Jó okod van rá. Két ember berontott ide, és megölték a férjedet. Odament Nadiához, s közben az órájára pillantott.

– Fog ez menni, drágám – mondta –, meglátod. Leült, és megfogta az asszony kezét.

– Most pedig alaposan átismétljük az egész történetet... tudniillik már nincsen sok időnk.

Egyenként sorra vette a különböző részleteket, és, akárcsak egy iskolai színpad előadásán, addig ismételtette őket Nadiával, míg szinte kifogástalanul nem ment minden. Aztán ellátta még néhány utasítással, majd átölelte, és szenvedélyesen megcsókolta. Majd kilépett a házból, Nadia pedig az ajtóból figyelte, ahogyan távolodik. Mihelyt Collier beült a kocsijába, és ráhajtott a bejáróra, az asszony becsukta maga után az ajtót. Lassan odament a telefonhoz.

A bekötőút végén Collier gázt adott. Az út itt kanyart vett, a fák pedig eltakarták a kilátást, úgyhogy csak az utolsó pillanatban vett észre egy kutyáját sétáltató férfit az út szélén.

A fékre taposott, és amennyire csak tudta, balra rántotta a kormányt. Csodával határos módon sikerült kikerülnie a férfit, a kocsni lökhárítója azonban meghúzta a fákat az úttól elválasztó fakerítés egyik oszlopát.

Colliert lángoló düh kerítette hatalmába. Micsoda balszerencse... a férfi és a kutya feléje fordultak, hogy megnézzék. Az orvos tétovázott. Mondjon valamit? Vagy abban bízva, hogy a férfi nem jegyzi meg a rendszámot, továbbhajtson? Még egyszer hátrapillantott, és egyszerre nagyon megkönnyebbült. A férfi sötét színű kabátot és szürke nadrágot viselt. Arcát szakáll borította, a szemét pedig sötét szemüveg takarta. A kutyán vezetőhám volt – a gazdája fogta a német juhász pórázát.

Az ember vak volt.

– Mi történt? – tudakolta.

Markus Collier válaszképpen hátramenetbe kapcsolta, és eltoltatta a sérült kerítésoszloptól, majd élesen balra kanyarodott, és felhajtott az útra. Ismét sebességet váltott, és elrobogott a férfi és a kutya mellett. Gázt adott, majd felhajtott a főútra. Közben a vak megállt, és félrehajtott fejjel hallgatózott. A kutya halkán szűkölt.

A férfi még jó ideig hallotta a távolodó kocsni motorjának hangját – amely utóbb elenyészett a távolban –, s csak azután fordult meg, továbbindulásra nógatva a kutyát. Esti sétájukat végezték, Dombnak felfelé haladtak, aztán visszafordultak, és egy réten át eljutottak a házhoz, amelyben rajtuk kívül a vak férfi fivére lakott.

Anita Borden ma sokáig dolgozott. Mialatt az íróasztálánál, számsorok felett gubbasztott, el-elkalandoztak a gondolatai. Igyekezett koncentrálni, utóbb azonban megállapította, hogy ennek semmi haszna, ha közben mindig Markus Collierre gondol. Valamivel azután, hogy a férfi szakított vele – semmi értelme nem volt, hogy nagy büszkén úgy tegyen, mintha elválásuk közös megegyezéssel történt volna. Anita lelki szemei előtt időnként megjelent az orvos. Elképzelte, hogy Collier telefonál neki, vagy valamilyen csodás módon feltűnik az ajtajában. Ez persze álom maradt, soha be nem teljesülő kívánság.

Annak sincs értelme, hogy folytassam ezt a játékot, gondolta. Az a vágyam, hogy bárcsak belépne, nem mozdítja elő azt, hogy csakugyan be is lépjen. Bármilyen volt is az oka, a dolognak vége. És most ess neki ezeknek a számoknak! Ha már a szerelmét nem bírhatod, a jó munkád révén legalább a tiszteletét kivívhatod.

Logikai szempontból igaza volt, azt azonban maga is tudta, hogy a szerelemnek a logikához nemigen van köze. Egész éjszaka bámulhatta volna a számokat: ez korántsem jelentette, hogy az esze is ott jár, ahol kellene.

Összeszedte minden akaraterejét, ismét a papírok fölé hajolt, és hozzáfogott, hogy rögzítse a patánykísérlet-sorozata során nyert adatokat. Eleddig nem akadt semmiféle bizonyító erejű tényre... nem volt elég ideje. El kellett azonban ismernie, hogy Colliert nem csapta be a szimata, és hogy az eddigi eredmények az ő feltételezéseit igazolják. Ha igaza van, jelentős áttörésre kerülhet sor. És ha nem, hát akkor pontosan az történt, ami mindenféle kutatómunkának a lényege: kísérletek és tévedések. Újabb és újabb kísérletek. Anitát zavarta, ahogyan Collier lerövidíti az eljárásokat, azt azonban neki is el kellett ismernie, hogy főnökének ezen a téren nem volt párja. Az ő – Anitadolga most mindössze az volt, hogy előmozdítsa a sikert. Nem, ez így nem pontos: mindössze figyelnie kellett, hogy ez a siker mikor jelentkezik. Tudományos kutatómunkája közben nem engedhetett meg magának efféle önkényes gondolatmeneteket. Tiszta tények, tárgyilagosság: ez kell ide, gondolta.

Felsőhajtott. Pontosán ezek a dolgok voltak, amelyek a magánéletében is elkelték volna... az álmodozás helyett, hogy Collier, egy szép napon visszatér. És Anita mégis remélte, hogy a dolog bekövetkezik, sőt néha imádkozott is érte. Kénytelen volt azonban bevallani magának,

hogy ez nem éppen bombabiztos tudományos módszer. Így történt, hogy szinte a lélegzete is elállt meglepetésében, amikor valamilyen zajra felemelte a fejét, és az ajtókeretben a mosolygó Markus Colliert pillantotta meg.

– Ó Mark... megijesztettél.

– Ne haragudj. Nem akartam. Ideje lenned abbahagynod mára a munkát.

– Szeretnék még pár adatot ellenőrizni. A könyvedhez... Ahogyan kívántad. Jobban mondva parancsoltad.

– Bizonyára észrevetted... ma reggel nem voltam az a sármos valaki, aki egyébkor. Engedd meg, hogy bocsánatot kérjek. Hadd mondjam el, mit tudok felhozni ménségemül. A nap pocsékul kezdődött, de ezt nem lett volna szabad éppen rajtad levennem.

– Igen, észrevettem, hogy valami nem stimmel, de bocsánatkérésre nincs szükség. Ez a dolog természetéhez tartozik, leljes egyenjogúság. Miért ne nehezednék ugyanolyan nyomás az orvosra, mint a közönséges halandókra?

– Meghívhatlak egy kávéra a kantinba? Afféle békeajánlatnak szánom. Elismerem, hogy pezsgővel és rózsákkal elegánsabb lenne, rendes körülmények között minden fegyverszüneti tárgyalást így vezetnék be: kicsit és nagyot egyaránt. Második otthonunkban azonban sajnos nincsen italüzlet, a virágbolt pedig már bezárt.

– Kávé is megteszi.

– Beszélgethetnénk Nadia Donnerről.

Anita fogta és az iratszekrényhez vitte a papírköteget.

– Nem hiszem, hogy túl sok megbeszélhivaló volna rajta... vagy hogy akárcsak gondolni is akarok rá.

Collier átvágott a szobán, és megállt Anita Borden mellett, aki buzgón mímelte, hogy a dokumentumokat rendezi. Az orvos óvatosan átnyúlt a válla felett, és betolta a fiókot, majd maga felé fordította, és átölelte Anitát, akinek vadul verni kezdett a szíve, és kissé meglepett mosollyal nézett rá.

– Hát nem pont így kezdődött? Egy évvel ezelőtt...

– Nekem sokkal hosszabbnak tűnik. Gondolod, hogy tévedés volt? – kérdezte a férfi.

– Megpróbálok nem visszanézni... csak tanulni szeretnék a tapasztalataimból. Egy fél évig tartott. Honnét tudhatnám, hogy a másik hat hónapban...? De mindegy, nem számít. Vége, mondtad akkor. Emlékszel még?

Collier válasz helyett megcsókolta. Anitának sikerült megőriznie az önuralmát, és nem viszonzta a csókot. A férfi ajka végül elvált a szájától.

– És én még azt hittem, nem akarsz fellobbantani egy kialudt tüzet. Vagy hogy is hangzott ez a frázis akkoriban? – emlékezett Anita.

– Én magam is azt hittem. Alighanem tévedtem. Mit szólnál, ha most kávé mellett alaposan megbeszélnék a dolgot? – kérdezte a férfi.

– Rendben van, jólesne most egy kávé. Mostanra teljesen kikészítettek a kísérleti adatok... azonkívül lassan már untatnak a fehér patkányok.

Collier nevetett.

– Egy rózsaszínű példánnyal tehát el is kávézgatnál?

– Hát persze, már csak az eltérő mozgása miatt is. A fehérek állandóan rossz irányba szaladnak...

– És kétlábú megfelelőjük is ugyanezt teszi? Előbb vagy utóbb ez is, amazok is célhoz érnek.

– Ez csak feltételezés, doktor. Nekem viszont a tényekhez kell tartanom magam.

– Kőkemény dáma maga, doktorasszony – vigyorgott Markus Collier.

– És közönséges – tette hozzá mosolyogva Anita. – Rémesen. És a rossz tapasztalatai következtében bizalmatlan.

– Most már lemehetnék végre meginni azt a kávé...

– Aha, most a markodban vagyok. Fel kell azonban hívnom a figyelmedet arra, hogy az efféle megvesztegetéssel semmire...

– ...semmire sem megyek? – kérdezte homlokát ráncolva a férfi.

– Majd meglátjuk – mosolygott Anita.

– Ez roppantul tisztességesen hangzik. Menjünk!

Már a második csésze kávé itták, amikor Collier így szólt: Valóban nagyon fáradtnak látszol. Túl sokat dolgozol. Mindketten túl sokat dolgozunk. Az újabb és újabb napok egyre hosszabbnak tűnnek. Nincs néha olyan érzésed, hogy soha többé nem kerülsz ki ebből az intézetből?

– De még mennyire, hogy van. Különösen az utóbbi hetekben. Te legalább odahaza

túlórázhatsz.

– Furcsa dolog ez... nem sikerül. Feltételezem, hogy az írásra gondolsz. Amikorra azonban hazaérek, ezer kifogás jut eszembe, hogy miért nem nyúlok az írógépemhez. **Itt**, az irodámban kevesebb dolog térít el. Ha kellően sokáig bámulom a falakat, a beffizött papírlap határozottan vonzóbbá válik. Odahaza nézegethetem a képeket a falon, a könyvespolcokat... és mindenféle elképzelhető dolgot. Esetleg kinézhetek az ablakon. Ha itt ezt teszem, legfeljebb a parkolót vehetem szemügyre.

– Tudom, hogy érted ezt, de neked legalább van választásod.

– Te is hazaviheted magaddal a kutatások eredményeit, semmi kifogásom ellene. Nincs ember, aki nehezményezné.

– Valószínűleg így van. De az én figyelmemet is volna, ami elvonja. Falak... könyvespolcok és a kilátás.

Azt persze szándékosan elhallgatta, hogy románcuk vége óta alig tartózkodott saját otthona falai közt.

– Mindenesetre jobban kéne vigyáznod magadra. Ezt most mint orvos mondom.

– Erre én csak azt mondhatom, hogy kíméld te magadat, és fejezd be a mostani kutatási témádat!

– Meglesz – jelentette ki Collier mosolyogva. – Az ember csak azért igényli a munkát, hogy jól aludjék.

– Úgy érted, hogy alvás közben kellene dolgoznom? Túl sokat hibáznék.

– Hidd el nekem, már most is tudom, mi jön ki belőle, felteszem rá az utolsó dolláromat is.

– Gondoltam, hogy így van, és szerintem nem is tévedsz. Nekem azonban valamilyen módon bizonyítanom kell a feltételezésedet.

– Természetesen, de arra is sor kerül majd... de nem szeretném, ha... ezenközben... tönkretennéd magad.

– Hát, hogy őszinte legyek, és ez most már csakugyan az utolsó "komor" vallomásom ma este, egyébként sem igen lett volna mit csinálnom.

– Ez ellen tennünk kell valamit – mosolygott Collier ismét Anitára. – Felírok neked... egy vacsorát, halk muzsikát... koktélok... társaságot.

– Örülök, hogy a kellemes társaságról sem feledkeztél meg.

Már attól tartottam, hogy a zenét és a vacsorát egyedül kell elviselnem.

A férfi gyengéden átölelte.

– Ez soha többé nem fordul elő veled – ígérte lány, behízelt hangon.

– Jaj, Mark, honnan tudjam, hogy komolyan gondolod? Azt sem tudom, hol áll a fejem.

– Bíz bennem! Nagy hibát követtem el... de ez még egyszer nem fog előfordulni.

– És a beteged? – kérdezte óvatosan Anita Borden.

– Ő pontosan az. A betegem. Ma reggel a kezelésem csaknem eljutottunk az áttörésig. A következőn bizonyosan... no, már így is túl sokat beszéltünk róla. Csak azt akarom mondani, hogy vége. Természetesen találkozom vele, orvosként. És ha mindenem túl vagyunk, eltűnik majd a múltban. Mindannyiunk számára nagy megkönnyebbülés lesz. A férje számára is.

– Az az ember nem tetszik nekem – mondta komoly arccal Anita Borden.

– Hogy őszinte legyek, én sem találom túlságosan rokonszenvesnek Karit, de őt is meg kell értenem. Késztetést érez, hogy kiélje a hatalmi vágyát, a személyisége fogyatékoságait egyenlíti ki vele. Annyit azonban megígérhetek, hogy sohasem vállalom az analízisét. Túl messzire vinne. Ezenkívül sohasem ismerné el, hogy segítségre szorul, és amíg ezt el nem fogadja, nem alázkodik meg annyira, hogy orvoshoz forduljon. Röviden, kapcsolatomban a Donner házaspárral hamarosan véget ér. Mihelyt Nadia mindent elmondott.

– És addig?

A férfi megértette a ki nem mondott kérdést, és így válaszolt:

– Nem, Nadiával addig is csak munkaidőben, orvosként találkozom. Semmit sem teszek... semmit sem teszek, amivel áthágnám a szakmai erkölcs szabta határokat, ígérem. Adj még egy esélyt nekem, Anita, drágám!

Mielőtt azonban választ kapott volna, a beszélgetést félbeszakította a hangosbeszélő, amely közölte, hogy doktor Colliert sürgős telefonhívás várja. Az orvos elbúcsúzott kolléganőjétől, és a recepció pulthoz ment.

Anita Borden fejcsóválva nézett utána.

Donnerék tengerparti háza fényárban úszott, az épületben égtek a lámpák, kívülről pedig a járőrökcsik fényszórói világították meg. A bejáratnál egy kissé megviselt Peugeot állt.

A szabadban két rendőr várakozott, egy autós járőr és egy őrmester. Amikor a járőrökocsiban hápogni kezdett a rádió, az őrmester elindult felé.

A rádió recsegését túlharsogta egy hang az éterből:

– Baker... egy-négy! Baker... egy-négy! Jelentkezzen! Hall engem? Baker egy-négy, jelentkezzen!

Kramer őrmester beült a kormány mögé, kezébe vette a mikrofont, és megnyomta a gombját.

– Itt Baker egy-négy. Kihívtak bennünket a Malibu Drive 311-be. Van egy halottunk. Küldjétek ki a nyombiztosítókat meg egy mentőautót. Értettétek?

– Oké, Baker egy-négy. Malibu Drive 311, értesítettük a nyombiztosítókat, a mentőautó elindult. Maradjanak a helyszínen! Kiküldünk egy másik járőrt a körzetetekbe. Vétel.

– Rendben, maradunk.

Kramer őrmester a helyére akasztotta a mikrofont, és odaszólt a másik rendőrnek:

– Maradj idekint! A mentőautó már elindult. Jelentem a felügyelőnek.

Kikászálódott a kocsiból, és bement a házba.

Nadia Donner sápadtan ült az ágy a szélén. Épp egy orvos számolta a pulzusát, mellettük egy kurta termetű, elnyűtt esőkabátot viselő nyomozó állt. Columbo volt az, a Los Angeles-i rendőrség felügyelője.

Amennyire tudta, tapintatosan hallgatta ki Nadiát.

– ...és a két férfi álarcot viselt?

Az asszony bólintott, és félénk hangon felelt:

– Igen. Harisnyát húztak a fejükre... rémesen néztek ki... mintha... mintha nem is igazi emberek lettek volna.

Az orvos idegesen pillantgatott Columbóra. – Felügyelő, jobban örülnék, ha... talán várhatna holnapig... Mrs. Donnert súlyos megrázkódtatás éne. A vérnyomása meglehetősen magas. Az érverése sincs rendben...

Nadia félbeszakította. – Nem, doktor Hunt... tökéletesen rendben vagyok. Tényleg. Holnap esetleg már késő volna...

Columbo igazat adott neki.

– Úgy van, hölgyem... minél több információ birtokába jutunk most, annál jobbak az esélyeink, hogy elkapjuk a fickókat, mielőtt túlságosan messzire jutnának. És most fogjon hozzá, és mondja el a saját szavaival, elejétől fogva, hogyan történt ez az egész. Igyekszem majd nem félbeszakítani...

– Igen... a saját szavaimmal. Ahogyan már mondtam, Karl nagyon elfoglalt... jaj... nagyon elfoglalt volt az utóbbi hetekben, alig láttuk egymást. Azt mondta, jöjjünk ki ide... kikapcsolódni. Ebben az évszakban itt a tengerparton alig jár ember. Elindultunk tehát, és körülbelül... nem is tudom, ötkor, talán fél hatkor érkeztünk meg. Pihentettünk, megittunk egy italt. Bekapcsoltuk a rádiót, zenét hallgattunk... amikor... amikor egyszer csak kopogtattak az ajtón.

Columbo bólintott, és csendben várta a folytatást.

– Karl odament az ajtóhoz, de nem nyitotta ki, hanem megkérdezte, ki van odakinn. Egy férfihang felelt neki, valamiféle defektről beszélt, és kérte, hadd telefonáljon tőlünk. Karl ajtót nyitott. A két idegen nyomban berontott... ketten voltak, és fegyvert viseltek. Becsapták az ajtót, ránk szegezték a revolvereiket, és pénzt követeltek. Karl azt felelte, nincsen nála. Nem hittek neki. Az egyik – a nagyobbik – bement a hálósobába. Azt hiszem... a nappaliban... csak az egyik maradt. Karl alighanem azt hitte... mindenesetre megragadta a piszkavasat... dulakodni kezdtek... és az a férfi elvette tőle... nem is tudom, hogyan. Karl nagyon erős... volt. Az idegen fejbe vágta, és...

Az asszony hangja elcsuklott, és zokogni kezdett.

– Jól van, Mrs. Donner – mondta Columbo. – Várjon egy kicsit. Ha jobban van, folytassa.

– Köszönöm, máris jobban vagyok – felelte Nadia.

Mély lélegzetet vett, nagyot nyelt, és ruhája ujjával letörölte a könnyeit. Most már tudta folytatni.

– Amikor látták, hogy mi történt, hogy az az ember mit csinált, fogták Karl levéltárcáját és az óráját... Azt hiszem, megtalálták a hálósobában lévő ékszereket is... Aztán kirohantak és elhajtottak. Odaszaladtam Karihoz, és amikor... amikor láttam... felhívtam doktor Huntot, ő pedig értesítette önöket.

– Pontosan.

– Eszerint a fickók odakint, a kocsibejárón parkoltak?

– Hogyne. Hiszen mondtam, hogy hallottam, amikor elhajtottak.

– Azt azonban nem hallotta, amikor a kocsi megérkezett?
– Nem... azt hiszem, nem... csak azt, arru'kor kopogtattak. Csak azt tudom, hogy zenét hallgattunk. A rádió szólt, ilyenkor semmit sem hallani.

– Hogyne. Feltehetőleg. Azonkívül lehetséges, hogy leállított motorral gurultak idáig. Egy guruló gépkocsi nem kelt nagy zajt. Értem, mire gondol... csak...

Az orvos szólalt meg:

– Felügyelő, kénytelen vagyok tiltakozni. A hölgy nincs abban az állapotban, hogy további kérdésekre válaszoljon.

– Hát persze, megértem. Sajnálom, Mrs. Donner, hogy kénytelen voltam zaklatni. Nagyon köszönöm. Azonnal keresni kezdjük azt a két férfit.

Nadia Donner bólintott. Hátradőlt a párnára, és lehunyta a szemét. Columbo még várt egy pillanatig, aztán belekukkantott a noteszébe, majd kiment a nappaliból. Elolvasta, amit felírt magának, aztán tűnődve vakarni kezdte a fejét. Nyílt a bejárati ajtó. Kramer őrmester megköszöriülte a torkát.

– Bocsánat, felügyelő. A központ most szólt, hogy a laboros srácok útban vannak idefelé. Mindjárt itt van a mentőautó is.

– Hm... nos, nagyszerű.

Kramer közelebb lépett, Columbo pedig odanyújtotta neki a noteszt. Kramer vetett rá egy pillantást, és megkérdezte:

– Ez a két férfi személyleírása? Elég hiányos, de azért leadom.

– Köszönöm. Tudom, hogy nem valami részletes. Két sísapkás, harisnyaálarcos férfi... kár, hogy nincs farsang. Meg tudja fejteni a kézírásomat?

– Hát persze. Kimegyek a kocsihoz, és leadom a dolgot Franknek.

Amikor Kramer megfordult és elindult kifelé, Columbo utána szólt:

– El ne veszítse a könyvecskémet!

Az őrmester elmosolyodott, és becsukta maga után az ajtót.

Columbo a zsebébe nyúlt, és előhúzott egy szivart. Gyufá után kotorászott. Hamarosan meg is találta, és rágyújtott. A szivar vége felizzott, ő pedig kénytelen volt hamutartót keresni. Meglátott egyet a dohányzóasztalon, és már majdnem beletette a gyufát, amikor észrevette, hogy az edény makulátlanul tiszta. A gyufát inkább az esőkabátja zsebébe dugta. Miután körülnézett a szobában, odament a hifitoronyhoz, amely az egyik sarokban, két fotel mellett állt. Az egyik karosszék melletti asztalkán félig telt poharat vett észre. Felemelte, beleszagolt, aztán ismét letette, majd zsebkendőjét vett elő, és "be" állásba kapcsolta a rádiót. Hangszeres zene harsant fel. Columbo néhány pillanatig maga is dúdolta a dallamot, aztán kikapcsolta. A helyiség így még csendesebbnek tűnt. Aztán Nadia Donner hálósobájából kijött az orvos.

– Hogy van az asszony, doktor? – nézett fel Columbo.

– Nem könnyű megmondani. Hogy őszinte legyek, felügyelő, nem a legkiegyensúlyozottabb valaki. Sokkal jobban érzem majd magam, ha itt lesz Collier doktor is. Alighanem már ő is úton van.

– Doktor Collier? Az meg kicsoda?

– Nadia Donner évek óta kezelés alatt áll... pszichiátriai kezelés alatt. Jelen állapotában Colliernél jobb kezekben van, mint nálam.

Mialatt doktor Hunt ezeket mondta, odament Columbóhoz.

A felügyelő felnézett, és amikor az orvos egyszerre közé és az ablak közé lépett, összehúzta a szemét.

– Mi baja a széniének, felügyelő? – kérdezte doktor Hunt.

– Ó... észrevettem valamit. Kénytelen voltam hunyorítani, mert annak a kocsinak a fényszórója, amely most ereszkedik le a dombról... vagy inkább a kocsibejárón... elvakított. És milyen furcsa... ön egy pillanatig olyan volt... hogy is mondjam... mint egy árnyék.

– Sziluett, nem? Igen, mert a fény mögöttem volt, és alighanem erősnek kellett lennie, ha a maga felé eső oldalam feketének látszott. Mi a baj, felügyelő?

Columbo nem válaszolt. Odament az ajtóhoz és kinyitotta. A ház elé ekkor érkezett meg egy rendőrkocsi; négy férfi szállt ki belőle. Kettőben a nyombiztosítás embereire ismert, a másik kettő – a felszerelésük alapján – a fotós és az ujjlenyomat-szakértő lehetett. Kramer őrmester beült a járőrkocsiba, és rádión leadta a központnak a két behatoló igencsak hézagos személyleírását. Columbo Kramer hangját túlkiabálva harsogta:

– A kocsibejárón jöttetek le?

– Hiszen ez az egyetlen út, felügyelő – felelte a legközelebb álló rendőr, majd a kollégáihoz fordult:

– Eddie, miért nem látsz hozzá... te pedig, Lou, csinálj gyorsan néhány felvételt a halottról...

a henteskocsi már útban van. Először az ajtón, aztán a házban keress ujjlenyomatokat! Rajta, fiúk, rajta!

Mialatt a két férfi beballagott a házba, Columbo álméltó arccal ácsorgóit. Kramer őrmester kikászálódott a kocsiból, odament hozzá, és visszaadta neki a noteszt.

– Leadtam, felügyelő. Igaza van, ezzel a személyleírással nem jutunk túl messzire. Mi van a kocsival? Talán... de nem, az asszony valószínűleg egyáltalán nem látta az autót... vagy igen?

Columbo, aki a kocsibejárót méregette, meglepetten kapta fel a fejét. Kramer kénytelen volt megismételni a kérdését.

– Mi a helyzet a tettesek kocsijával? Látta a nő, vagy nem?

– Nem. Azt mondta – felelte Columbo, majd megfordult, és visszament a házba.

Amikor a felügyelő és az őrmester beléptek a nappaliba, olyan nyüzsgés fogadta őket, akár egy méhkasban. A fotós minden irányból lefényképezte a holttestet, az amúgy félhomályos helyiségben a vaku fényében néhány másodpercre élessé váltak a tárgyak körvonalai. Doktor Hunt segített a fényképésznek, megmutatta neki a sebeket, hogy kifogástalan képeket csatolhasson a boncolási jegyzőkönyv mellé. Az ujjlenyomat-szakértő éppen a hálószoobaajtó kilincsét porozta be, s amikor Columbo befelé indult, félreállt előle.

A felügyelő félénken kukkantott be a hálószozában. Nadia Donner nyitott szemmel feküdt az ágyában, és a mennyezetet bámulta. A felügyelő megköszörülte a torkát, mire Nadia felé fordult, és ránézett:

– Ah, felügyelő...

– Elnézést a zavarásért, Mrs. Donner, csak még egy kérdés. Azt mondta, hogy a férjével együtt épp valamilyen italt ittak, amikor... hm, szabad megkérdeznem, mit fogyasztott ön?

– Hogyne... miért? Nem tudom... fontos ez? Azt hiszem. Martini volt. Száraz Martini.

– És a férje?

– Sherryt. Ebben egészen biztos vagyok. Mindig csak sherryt ivott. Miért kíváncsi erre?

– Szeretnék tisztában lenni valamennyi részlettel. Alapos jelentést kell írnom, ezért mindjárt mindent... tudja... hogy ki mit ivott, meg az efféléket. Csak hogy a jelentés a lehető legpontosabb legyen. Elnézést, ha zavartam.

Kiment, és becsukta maga után az ajtót. Nadia az előbbi helyzetbe fordította a tejt, és tovább bámulta a mennyezetet.

A felügyelő átvágott a nappalin, és odalépett a hifitorony melletti fötelhez. Leült. A martinis poharat már elvitték, a tartalmát a laborosok vizsgálták. Az ujjlenyomat-szakértő Nadia ujjlenyomatainak kristálytisztá, hajszálpontos mását vette le róla. Itt ült tehát az asszony... ha csak a támadás után át nem tette valahová a poharat. Columbo azonban kételkedett ebben. Percekig szótlánul ült, és kifelé bámult az ablakon, amelyen át néhány perce a domboldalon leereszkedő járórkocsit látta. Ismét megcsóválta a fejét, mint aki egy kirakójáték darabjaival bajlódik, és sehogy sem találja valamelyik elem helyét. A helyiség túlvégéből doktor Hunt és Kramer hangját hallotta: az őrmester a halottal kapcsolatban hallgatta ki az orvost.

– Donner. Karl Donner. K-val. Évek óta ismerem őket, mint házi orvos. Manapság a specialisták korát éljük. A házi orvos szót már nem is használják, de azt hiszem, rám csakugyan alkalmazható. Mindenféle panaszokkal kezeltem már Donnerékat – és persze volt még Nadiának pszichiáttere is.

– Rendben, nagyon köszönöm, sokat tudtam meg öntől. Egyébként a házaspárnak semmi komolyabb baja nem volt... vagy igen?

– Egészség tekintetében nem. Mindketten jó erőben voltak. Karl ugyan cipelt magával némi túlsúlyt, ez azonban az ő korában teljesen normális. Jól megtermett, és feltételezem, hogy jó étvágyú ember volt. Nem, az utóbbi fél évben mind a ketten alaposan megvizsgáltatták magukat. Minden rendben volt.

– Még egyszer köszönöm. Elnézést. Kramer a fotóshoz fordult:

– Nem unod még, Lou?

– Még két felvétel, aztán elvitetheted a holttestet, és lepecsételheted a házat.

Az ujjlenyomat-szakértő megjegyezte;

– Elég poros egy vityilló ez...

– Az asszony azt mondja, hónapok óta nem jártak itt. Télen ritkán jönnek ki ide.

– Na, akkor jó kis napot választottak ki – felelte az ujjlenyomat-szakértő. A piszkavasra mutatott:

– És az ott hogy tetszik? Alighanem az volt a fegyver. Bájos, nem? Mibe fogadjunk, hogy alaposan letisztogatták?

– Mi az ördögöt akarsz? Valami bonyolultabbat az egyszerű helyett? Hiszen neked csak csinos ujjlenyomatok kellene, amelyeket nyomban megtalálsz a nyilvántartásban... Aztán csak lekapcsolják a fickót, odahaza, éjfélkor, amint sörrel a kezében gatyában nézi a tévét. És talán még nála van az áldozat órája meg a levéltárcája is. Milyen volna...

– Mi a rossz abban, ha az ember néha reméli, hogy szerencséje lesz?

– Ne marhászkodj!

Odakintről a másik labortechnikus hangját hallották:

– Hé, őrmester, jöjjön ki, nézze meg, mit találtunk!

Kramer kisietett, Columbo pedig alaposan körülnézett a szobában.

Miután gondosan szemügyre vette az asztalokat, a karosszékeket és a kanapét, négykézlábra ereszkedett, és vizsgálgatni kezdte a padlót és a szőnyeget. A dohányzóasztal alatt, a kanapé előtt tapogatózott a vastag szálú szőnyegen, amikor a keze valami apró, kemény fémtárgyba ütközött: egy pirosas színű, kicsiny fém- vagy acéldarabba.

Kramer őrmester ismét bejött, körülnézett, először azonban nem vette észre a padlón térdelő Columbót.

– Felügyelő! – kiáltotta. – Hé, felügyelő!

– Tessék, mi van?

– Kijönne egy pillanatra?

– Hogyne.

Miközben Kramer nyomában az ajtó felé lépkedett, megkérdezte:

– Kramer, egyet mondjon meg nekem: van valami sejtése, mi történhetett itt?

Kramer lepillantott rá.

– Hogy értsem azt, hogy mi?

Columbo odadugta az őrmester orra alá a fémdarabot, amelyet az ujján egyensúlyozott. Kramer hunyorogva mondta:

– Nem tudom... egy darabka fém?

– Odaát, az asztal alatt találtam. És most lássuk, mire bukkantak.

Columbo a zsebébe tette a fémdarabot, és követte a szabadba Kramert.

– Ide, felügyelő! Óvatosan. Még mindig nedves egy kissé. A kocsibejáró legtávolabbi pontján ott állt a másik technikus; Columbót várta.

– Na, mit találtak? – kérdezte a felügyelő. A férfi a földre mutatott.

– Itt ni, felügyelő. Itt, ezen az oldalon, a ház felől. Egy keréknyom a sárban. Az ablak fényében nagyon jól kivehető. Columbo körülményesen leguggolt.

– Még friss?

– A föld még nedves. A lenyomat nagyszerű. Látja az abroncsprofil? Európai, valószínűleg Michelin. Az egyik nagy európai abroncsgyártó. Úgy gondolom, a fickók külföldi kocsival voltak. Valószínűleg limuzinnal, mert a nyomtáv nagyon széles. Nem túl logikus... két rabló, akik egy drága kocsin járnak...

– Lehet, hogy úgy lopták – ellenkezett Columbo. – Kaphatnánk a nyomról egy képet?

– Persze. Rögtön hívom Lout, már rég végeznie kellett volna a halottnál. Amit összevillogott, elég lenne akár egy képeskönyvre is.

Kramer el akart menni, de Columbo megfogta a karját.

– Hm, ide figyeljen, őrmester! Miért nem itt a környéken kezdik a kutatást? Talán valamelyik szomszéd látott vagy hallott valamit. Hiszen tudja... valami szokatlant. Egy ismeretlen kocsit, vagy effélét.

– Ilyenkor nem nagyon van itt szomszédság. A legtöbb házban csak nyáron laknak, vagy hétvégeken. De hétköznapi...

– Azért csak kérdezősködjek egy keveset, jó? Esetleg mégis akad pár ember, akik egész évben itt vannak. Talán kegyes lesz hozzánk a szerencse. Ha valaki látta a kocsit... szín, típus, modell, esetleg a rendszám... bármi.

– Rendben. Rögtön el is kezdem. Szükségem van egy másik kocsihoz is. Hívok egyet rádión.

– Helyes.

Kramer továbbindult. A három férfit egyszerre fénnel árasztotta el egy közeledő reflektor. Megfordultak, és a domb irányába néztek: a motor hangját csak most hallották meg. Az úton egy Ford Pinto ereszkedett le. A kormányánál Anita Borden, mellette pedig Markus Collier ült.

Kramer őrmester megvárta, míg az autó megáll, s csak azután ment oda a járorkocsinhoz, hogy hívja a központot. Columbo a Fordból kiszálló férfihoz sietett.

– Ön... ön doktor Collier?

– Igen, én vagyok az. Maga kicsoda?

– Columbo felügyelő vagyok a Los Angeles-i rendőrségtől.

– Ez itt a munkatársam, Anita Borden.

– Nagyon örülök.

– Jó estét, felügyelő.

– Mi történik itt? Doktor Hunt felhívott az egyetemen. A kolléganőmnek és nekem még dolgunk volt... és éppen a kantinban kávéztunk, amikor a telefonhoz hívtak. Azt mondták, Karl Donner megsebesült...

– Sajnálom, uram, elnézését kérem, amiért megzavartuk. Ami pedig Mr. Donnert illeti... ő meghalt. Elsőként Anita reagált.

– Meghalt? – kérdezte.

– Hogyan történt? – kérdezte csodálkozva Gollier.

– Két férfi... tört be ide, és ki akarták rabolni Donnerékat. Verekedés támadt...

Collier közbevágott: – És Mrs. Collier? Ő...?

– Neki semmi baja, egy kis sokkot leszámítva. Önt éppen ezért...

Collier egy csomag cigarettát vett elő, a szájába dugott egy szálat, majd gyufa után kezdett kotorászni a zsebében. Az első mély slukk után így szólt: – Hála istennek, hogy őt nem bántották. Elég nagy baj, hogy...

– Doktor Hunt odabent van a házban, és nagyon aggódik a hölgy miatt. Magánkívül van... hiszen érthető. A doktor azonban azt mondta, hogy Mrs. Donner önnek is betege, így aztán arra gondolt...

– Igen, értem. Beszélek vele. Hol van?

– A hálószobában.

– Anita, lehet, hogy szükségem lesz a segítségére. Bemehetünk?

– Hogyne, persze. Menjenek csak be nyugodtan a házba! Ó... uram, ki tudna segíteni egy szál gyufával?

Collier egy pillanatig tétovázott, de aztán a zsebébe nyúlt, és odaadta Columbónak a dobozt. Anitával együtt bementek a házba, a felügyelő pedig ismét meggyújtotta a szivarját, amely közben aludt ki, hogy a ház padlóját vizsgálta. Vissza akarta adni a gyufát, de Collier és Anita már eltűntek az ajtó mögött, s ekkor éppen Nadia Donner szobájába léptek be.

Columbo megvonta a vállát, zsebre tette a skatulyát, és visszament a keréknyom mellé, amely mellett buzgón ügyködött a fotográfus. A labortechnikusok és Kramer őrmester segítségével közeli felvételeket készített. A házba lépve Collier arra gondolt, hogy talán okosabban tenné, ha először négyszemközt beszélne Nadiával, hogy megtudja, miként viselkedett, és mit mesélt a rendőröknek. Ezért aztán megkérte Anitát, hogy legyen szíves, csináljon egy kávé.

– Természetesen, Mark. Vajon hogy képes elviselni Mrs. Donner ezt az egészséget?

– Nagyobb az ellenálló képessége, mint amilyennek látszik. És bár nem vallotta be, valójában gyűlölte Karit. Szerintem még az is elképzelhető, hogy megkönnyebbül. Ez azonban később következik. Pillanatnyilag nyilván úgy viselkedik, mint egy átlagos feleség, akinek megölték a férjét. Ezért kell a kávé. A koffeintartalma ellenére gyógyszerként hat majd, hiszen meleg. Később esetleg adok neki egy injekciót... vagyis nem, mert nem hoztam el a táskámat. Végül is bőségesen van nála mindenféle tableta. Bevehet belőle egyet, ha a törvény őrei már eltűntek a színről. Valószínűleg jól kikészítették. Megnézem, mit tehetek érte. Amíg a kávé főzöd, konzultálok a kollégával, doktor Hunttal. Hello, doktor Hunt!

– Hello, doktor Collier, ne haragudjon, hogy idecitáltam, de...

Anita kiment a konyhába, Collier pedig félbeszakította doktor Huntot. – Semmi gond. Örülök, hogy hívatott. Hogy van Mrs. Donner?

– Túlfeszített idegállapotban. Úgy gondolom, már-már a hisztéria határán. Ha nem állna kezelés alatt... nos, a viselkedése tulajdonképpen normális, de arra gondoltam, hogy ön...

– Nagyon helyes. No, én most benézek hozzá. Elnézést kérek. Ha Anita... doktor Borden elkészíti a kávé, kopogjon be! Benyitott, majd becsukta maga után az ajtót. Nadia felállt.

– Mark!

– Pszt! – tette a szájára az ujját a férfi, majd az ajtóhoz tapasztotta a fülét, hallgatózott néhány másodpercig, s csak aztán ment oda az ágyhoz.

Az asszony fölé hajolva súgta:

– Hát hogy vagy... édesem?

– Én... remekül. Mark. De annyira félek...

– Végül minden jól alakul, hidd el.

– De mit csinálsz itt te?

– Doktor Hunt hívatott. Éppen a kávéban, egy csésze kávé mellett ültem... szóval nyugtalanságra semmi ok. Mivel felhívott, kénytelen voltam jönni. És veled is beszélnem kell... mindez teljesen természetes. Most már ne rágódj!

– Nem csak emiatt félek. Nem tehetek róla, de állandóan magam előtt látom Karl arcát, ahogy ott fekszik...

– Ez is teljesen normális. Velem jött az asszisztensem, doktor Borden. Bizonyára emlékszel rá. Most éppen kávéát főz, én pedig szeretném, ha innál belőle. Csak egy kortyot, aztán bevehetsz egy tablettát, és kialhatod magad. Azt mondom a rendőrségnek, hogy véleményem szerint nem szabad kérdegetniük, és nyugalomra van szükséged. Hunt majd megerősíti ezt.

– Szörnyű volt, Mark... egyedül a házban... vele. És aztán... a sok ember... a kérdések...

– Mit kérdeztek? Mit akartak tudni?

– Ó, a szokásosat. Hogy milyen volt a két férfi külseje.

– És mit mondtál nekik?

– Hogy az egyik nagyobb volt, a fejükre harisnyát húztak, és sálarcot viseltek.

– Jól van. Hát még?

– A verekedés... mindent tudni akartak a verekedésről. Az a kis esőkabátos, az kérdezett. Tulajdonképpen nagyon kedves ember... de az az érzésem, hogy nem hisz nekem.

– Butaság, drágám. Csak a kötelességét teljesíti. Hivatalból mindenkire gyanakodnia kell. Különösen egy özvegyre, aki öröklő a... Ugyan, őmiatta ne fájjon a fejed. Kishivatalnok, aki a lehető leghamarabb szeretné letudni a munkáját, hogy aztán hazahúzzon, ígérem, nem okoz több nehézséget. Ezt a fajtát egy mérföldről szél ellen megismerem. Mit akart még tudni?

– Semmi fontosat. El kellett neki mesélnem a verekedés minden részletét, azt hogy Karit... hogyan ütötték le... Nadia szeme elkerekedett az emlékezés iszonyatától.

– Igen, és még? – kérdezte Collier, mert elhatárolta, hogy túllendíti Nadiát ezen a hangulati mélypontra, és eléri, hogy más dolgokra összpontosítsa gondolatait. Anita hamarosan behozza a kávéát, azután Nadia kipihenheti magát. Az asszony ebben az állapotában mindenre képes volt...

– Semmi fontos, még csak nem is emlékszem rá. Megkérdezte, hogy hallottam-e a közeledő kocsis motorját, én pedig azt mondtam, hogy nem, mert bekapcsoltuk a rádiót...

– Helyes.

– Utána pedig azt mondtam, hogy természetesen hallottam, amikor a kocsi elment.

– Természetesen.

– És megkérdezte tőlem, mit ittam.

– Hogy mit ittál? – ismételte meg csodálkozva Markus Collier.

– Hogy mit ittunk, Karl meg én. Azt mondta, szüksége van erre is a jelentéséhez. Megmondtam neki, hogy én egy Martinit ittam, Karl pedig egy sherryt.

– Ami meg is felel a valóságnak, igaz?

– Igen, ez... legalább... megfelelt a valóságnak.

– Nadia, nincs értelme ezen rágódnod. Hidd el nekem, ha azt mondom, hogy ez az egyetlen lehetséges kiút. Nem csak miattam... bármi történt is, te a bűntársam leszel... Megsemmisítenének bennünket. Rács mögé kerülünk, és ha ez itt szándékos emberölésnek bizonyul, elveszíted az örökségedet. Hidd el nekem, ez az egyetlen lehetséges kiút. Higgy nekem, és bízz bennem, kérlek!

– Hiszen azt teszem, Mark. Nem tudnám elviselni, hogy elveszítelek... de annyira félek.

– Meglátod, minden rendbe jön majd. Ígérem neked. Voltak még kérdések?

– Nem, az hiszem, nem. Úgy tettek, mintha hinnének nekem, de nem is tudom...

– Látod, teremtesz magadnak egy problémát, amely a valóságban nem is létezik. Hát persze, hogy hisznek neked. Miért is ne? A történet logikus... ilyen dolgok valóban megtörténnek. Ne add fel az önmagádba vetett hitedet, Nadia, ez a legfontosabb. Minden rendbe jön... és aztán... néhány hónap múlva... Na erről nem most fogunk beszélgetni. Azt szeretném, ha most kipihennéd magad. Gondoskodom róla, hogy megszabaduljunk a rendőröktől.

Valaki finoman kopogtatott az ajtón. A férfi nyomban felállt és kiszólt:

– Ki az?

– Anita... doktor Borden. A kávéát hozom.

– Várjon egy pillanatig, nyitom az ajtót – felelte Collier, majd miután megtette, így szólt az asszisztenséhez:

– Ide figyeljen, Anita, Mrs. Donner most aludni szeretne, és szerintem is ez használ neki leginkább. Altatót kap. Doktor Hunt bizonyára egyetért velem... – Kiszólt a nappaliba. Doktor Hunt! Ön is úgy gondolja, hogy Mrs. Donnernek most nyugalomra van szüksége?

- Teljes mértékben.
- Én viszont javasolom, hogy kínáljuk fel ezt a tálcát kávéstul a rendőröknek, nekik alighanem nagyobb szükségük van rá, mint nekünk. Mindazonáltal... köszönöm, Anita. Csak odaadom Nadiának az altatót meg egy korty vizet, és már ott is vagyok. Kérdezze meg, akarnak-e kávé az emberek!
- Ebben egészen biztos vagyok – felelte Anita, mielőtt azonban Collier becsukta volna az ajtót, furcsálló pillantást vetett a kollégájára, végül megvonta a vállát, és odavitte a kávé a dohányzóasztalhoz.
- Colliernek alighanem igaza volt: a rendőrök nagyon is tudták értékelni a forró kávé. Mialatt ültek és ittak, Collier lépett ki Nadia szobájából.
- Most alszik – mondta az őrmesternek. – Hol ez a fickó... a felügyelő... hogy is hívják?
- Columbo felügyelőre gondol, uram? Ő vezeti a nyomozást. Néhány emberrel odakint van. Behívjam? Azt hiszem, azt igyekeznek kideríteni, látott vagy hallott-e valami gyanúsat valamelyik szomszéd.
- Nagyon jó ötlet. Szinte megvigasztalja az embert, hogy a rendőrség ilyen alaposan jár el. Nem, ne zavarja a felügyelőt. Doktor Borden és én amúgy is indulni készülünk. Közölné Mr. Columbóval, hogy Mrs. Donner most alszik, és holnap reggel előtt valószínűleg nem lehet kérdéseket feltenni neki? Azután meg vélhetőleg vissza akar majd térni a városi lakásába... nagyon nagyra értékelném, ha ma este békén hagynák. Nem sok választja el egy idegösszeomlástól, és nem szeretném...
- Hogyne, természetesen. Azt hiszem, Mrs. Donner már amúgy is kész van.
- Hagy itt valakit?
- Igen, uram. Valamelyik emberünk itt tölti az éjszakát. Mrs. Donner egészen nyugodt lehet. Ezek a csirkefogók azóta már bizonyosan egy másik államban járnak.
- Nem kétséges. Igen, azt hiszem, így nagyobb biztonságban érzi majd magát, különösen, miután felébredt. De kérem... ne faggassák! Ki kell pihennie magát. Holnap, vagy holnapután majd...
- Ne féljen, nem abajgatjuk, doktor. Bármilyen nyomja is a felügyelő bögyét, holnapig bizonyosan tud vele várni.
- Jól van. Menjünk, Anita! Nagyon köszönöm, doktor Hunt.
- Bármikor állok rendelkezésére, kolléga.
- Kedves öntől. Bár kétlem, hogy szükségem lesz rá, de azért köszönöm az ajánlatát. Jó éjszakát!
- Collier úgy találta, hogy minden az ő óhajának megfelelően történik. Kivezette Anita Bordent a házból.
- Menjünk hozzád – javasolta neki, miután beszálltak a kocsiba.

Másnap reggel Markus Collier kitelefonált a tengerparti házba, és miután megbizonyosodott arról, hogy Nadia Donner már nincsen ott, elhajtott az asszony városi lakásához. Az erkélyen talált rá, egy fém kerti széken ült, és rezzenéstelen tekintettel bámulta az ég kékjét.

- Remekül áll neked az özvegység, drágám.
- Mark? Gyere ki ide!
- Bizonyára rossz éjszakád volt, de nem látszik meg rajtad – hazudta a férfi.
- Nadia úgy tett, mint aki nem hallotta a hamis bókot, és így válaszolt: – Hatkor ébredtem, és azonnal idejöttem. Képtelen voltam tovább elviselni azt a házat. Hallgattam a rádiót, és néztem a tévét. Hallottad a híreket?
- A férfi leült Nadiával szemben, és a kezébe vette a dohányzóasztalon heverő nyitott újságot. A szalagcím természetesen ezt rikoltotta: "Megölték a nagyiparost!"
- A bal oldali hasáb felett kisebb betűkkel ez állt: "Álarcos rablókat keresnek".
- Collier átfutotta a cikket, aztán így szólt:
- A felügyelő bizonyára még ma vasra veri a szegény ördögöket. Mint érintett, azaz olyan polgár, aki hisz a törvényben és a rendben, mindenesetre remélem.
- Nadia elhúzta a száját, és megkérdezte:
- Hogy vagy képes ilyesmin viccelődni, Mark? Rettenetes! Collier az asztalon álló kávéskannára mutatott:
- Szabad?

Teletöltött egy csészét, és a gőzölgő kávé szürcsölgetve válaszolta:

– Hát nem látod, milyen ízléstelen ez az egész? A gyászba borult özvegy... a hűséges jó barát, aki egy pillanatra sem hagyja magára. A nagyközönség fel van háborodva, míg el nem

fogják azokat a gazembereket, akik ilyen gyalázatosan bántak el ezzel a kiváló polgártársunkkal... akit közismertté tettek üzleti sikerei... aki nevet szerzett magának mint a tudományok és a művészetek, az orvosi kutatások bőkezű támogatója... De szeretnék már túllenni ezeken a temetési dicshimnuszokon!

– Ne, Mark, kérlek ne... – könnyörgött remegő hangon Nadia.

– Ne tégy úgy, mintha jelentett volna a számodra valamit, Nadia! Jobb így. Én ezt jobban tudom. Visszataszítónak találtad, undorodtál a testi vágyaitól...

Az asszonyt majd szétvetette az indulat:

– Hagyd abba!

– Nadia, én csak megpróbálok megfelelő perspektívába helyezni a dolgokat.

– Meghalt – szölt az asszony színtelen hangon.

– Néhány nap, és túl leszünk az egészen... ad akta tesz az ügyet. Te pedig megszabadulsz majd tőle. Örökre, ráadásul egy baleset révén. Nem volt szándékos, Nadia. Nem kell, hogy büntudatot érezz miatta. Nem lesz vádemelés... csak várj, és szedd össze magad.

– Képtelen vagyok rá, Mark. Egyszerűen nem megy. Kérlek, ne kívánd tőlem, hogy továbbra is hazudjak!

– De hát én csak segíteni akarok neked, Nadia. Hiszen már segítettem. Vagy nem? Hónapok óta... Nézz rám, drágám! Igen, már sokkal jobb, én pedig ugyanaz vagyok, aki tegnap voltam, amikor azt mondtad nekem, hogy négyszemközt akarsz találkozni velem. Történt egy szörnyű baleset, ennyi az egész. Együtt túl leszünk rajta.

Megfogta az asszony kezét, és magához húzta ültéből, majd átölelte, és ajka Nadiáét kereste. Ekkor megszólalt az ajtócsengő. Nadia ijedtében hátrahőkölt.

– Vársz valakit? – kérdezte bosszúsan Collier.

– Nem... senkit – felelte az asszony, és nagy nehezen feltápáskodott.

– Valami átkozott sajtópatkány. Kidobom. – Oda akart menni az ajtóhoz, Nadia azonban utánaszaladt, hogy visszatartsa. Collier nyersen rászólt:

– Menj, ülj vissza a helyedre. Nem kell, hogy lássanak. Mondom, hogy majd én lerázom.

Nadia alázatosan tette, amit a férfi parancsolt neki: visszament a nappaliba. Collier arra számított, hogy az ajtó előtt riporterhad táborozik, annál jobban meglepte tehát, amikor csak egyetlen ember állt az ajtó előtt, egy alacsony termetű, ócska ballonkabátot viselő, gátlásosnak tűnő férfi.

– Ó... felügyelő... sajnós a nevét elfelejtettem...

– Jó reggelt. Columbo felügyelő vagyok. Igazán kedves öntől, hogy az arcomra emlékszik. Elnézését kell kérnem, amiért telefonon nem jelentkeztem be. Nem számítottam azonban arra, hogy itt találom önt...

Columbo megpróbált belesni a lakásba Collier mellett.

– Mrs. Donnerrel akartam beszélni... esetleg rosszkor jöttem? Megkereshetem egy más alkalommal is.

– Egyáltalán nem, felügyelő. Jöjjön be, kérem, én magam is csak az imént érkeztem. Amikor kiderült, hogy Mrs. Donner már nincsen odakint a tengerparti házban, aggódni kezdtem, és nyomban idejöttem... Velünk kávézik odakint a teraszon?

– Nem fogom sokáig feltartani őt... csak azt akartam... ah, jó reggelt, Mrs. Donner!

Amikor az asszony meghallotta Columbo hangját, bejött a terasról a nappaliba.

Collier megszólalt:

– Az volt az érzésem, ma reggel nem hagyhatom magára Mrs. Donnert. Megéri, ugye?

– Persze, persze...

– Hozom a kávéját, felügyelő – mondta Nadia, kiment az erkélyre, és teletöltött egy csészét. Columbo utánaszólt:

– Tej nélkül, ha szabad kérnem. Fogyókúrázom.

Az asszony, kezében a csészével, visszajött, és odanyújtotta Columbónak:

– Tessék parancsoljon.

A felügyelő a kistányérral együtt egyensúlyozni kezdte a csészét a tenyerén, ivott egy kortyot, majd körülnézett, és óvatosan leereszkedett egy magas hátú antik karosszékbe.

– No, szerencsével járt? – kérdezte Markus Collier. – Elfogta a tetteseket?

– Nem, uram, nyomuk sincsen. Igen, igen... ezenkívül kevés a tárgyi bizonyíték is, amelyre hagyatkozhatnánk... Letette a csészét egy asztalkára, és elővette a noteszét.

– Nagyon valószínű, hogy azóta már régen messze járnak – jegyezte meg Collier.

A felügyelő bólintott:

– Annak is utánanéznünk. Azt akartam megkérdezni öntől, Mrs. Donner... igen, a tengerparti ház. Ön meg a férje tavaly ősz óta csak elvétve jártak odakint?

– Igen, így van. Télen a tengerpart nem valami kellemes hely, és magányosnak is érzi magát az ember. Ráadásul nagyon hideg is van.

– Arra vagyok kíváncsi, Mrs. Donner... meg tudná mondani, hogy ön és a férje miért éppen ezen a bizonyos estén határozták el hirtelen, hogy kimennek?

Mark Collier cigarettát dugott a szájába. Kivette a zsebéből az öngyújtóját, és felkattintotta, majd amikor fellobbant a láng, a cigaretta végéhez tartotta. Columbo, miközben Nadia Donner válaszára várt, Colliert nézte.

– Azt hittem, tegnap este mondtam már magának – felelte Nadia.

– Hát, tegnap este igencsak magánkívül volt... De lehet, hogy én felejtettem el feljegyezni.

– Karl meg én ki akartunk kapcsolódni. Az utóbbi időben sokat dolgozott, és rengeteget utazott. Ha pedig mégis odahaza volt, állandóan csengett a telefon, és egymásnak adták a kilincset a látogatói. Odakint a tengernél nyugtunk lett volna, mert a part ilyenkor néptelen. Ennyire nehéz megérteni ezt?

– Ó, szó sincs róla, Mrs. Donner. Én... én különösen szeretem a tengert ebben az évszakban, csak nem engedhetek meg magamnak egy olyan házat, mint az öné.

Columbo észrevette, hogy a szivarja kialudt. Egy darabig gyufa után kotorászott, aztán Collierhez fordult:

– Kölcsönadná kérem az öngyújtóját?

– Tessék parancsoljon.

Az orvos kivette a zsebéből az öngyújtót, és odanyújtotta Columbónak.

– Nem is tudom, miért szívom már ilyen korán reggel ezeket az ízéket. Förtelmes az ízük.

Collier bólintott.

– És őszintén szólva a szaguk sem sokkal jobb.

Columbo meggyújtotta a szivart, majd szemügyre vette az arany öngyújtót. – “Szeretettel Marknak Bibbitől” – olvasta fel hangosan a belevéselt feliratot. Collierre pillantott. – Bibbi? A felesége vagy ilyesmi?

Collier átvette az öngyújtót, és hűvösen így felelt:

– A nővérem, felügyelő. Nem sokkal azután kaptam tőle, hogy orvossá avattak. Úgy őrizgetem, mint valami kincset.

– Ezt nagyon is meg tudom érteni. Kis szünet után Collier megkérdezte:

– Valamilyen meghatározott céllal jött ide?

– Ó igen – felelte Columbo, és ismét silabizálni kezdte a fekete könyvecskét.

– Nézze el nekem, még nem ébredtem fel teljesen. Na lássuk csak, itt van. A verekedés.

A felügyelő olvasgatta a feljegyzéseit, s közben a fejét csóválta.

– Hm. Hát ez stimmel.

– Vannak még tisztázatlan kérdések, felügyelő? – tudakolta könnyedén Collier, s közben, mintegy segítségképpen, mosolyt villantott Nadia felé.

– Nem, hm, hát... nem tudom. Csak megpróbálok érzékletesen elképzelni valamit... eh, Mrs. Donner... tegnap azt mondta, hogy az egyik férfi bement a hálószobába... cs a férje ugyanabban a pillanatban megragadta a tűzpiszkálót... így van?

– Igen, így.

– És az idegen meg a férje ekkor ott... verekedni kezdtek?

– Igen.

Columbo a fejét vakarta.

– Látja, hát ez az. Miért nem lőtte le? Már tudniillik a revolveres férfi a férjét, amikor az megragadta a piszkavasat. Azt mondta, volt fegyvere, mindkettejüknek volt... Akkor hát nem értem, miért nem lőtte le egyszerűen Mr. Donnert.

Columbo kíváncsian fürkészte Nadiát, aki azonban egyre késlekedett a válasszal.

– És amikor a tűzpiszkálóért dulakodtak, mi történt a pisztollyal? A férfi letette? Vagy továbbra is a kezében tartotta?

Collier észrevette, hogy Nadia nyugtalankodik. Columbo mögé lépett, és – hüvelykujját eltartva – gyorsan az övébe dugta a kezét: mintha csak fegyvert rejtene el.

– Értem, mire kíváncsi – felelte az asszony. – A férfi az övébe dugta a revolvert, hogy át tudja kutatni a fiókokat, vagy valami hasonló... És amikor hátat fordított, Karl felkapta a tűzpiszkálót, és rárontott.

Columbo némileg kétkedő hangon mondta:

– Aha. Értem.

– Azt hittem, ezt már elmondtam.

– Nem... nálam semmi ilyesmi nem szerepel a feljegyzéseimben.

– Akkor elnézést kérek.

Nadia Donner ebben a pillanatban némileg kiszolgáltatottnak tűnt.

– Jól van, Mrs. Donner, nem történt semmi.

A felügyelő nehézkesen felemelkedett, majd az asszony beszámolója alapján eljátszotta a jelenetet – a fekete noteszt használva fegyverként. Miután végzett a produkciójával, szemlátomást elégedetten bólintott.

– Igen, most már el tudom képzelni, hogyan történt, ó... egyébként viselt kesztyűt?

– Kesztyűt?

– Tudnia kell, hogy a házban nem találtunk idegen ujjlenyomatokat... csak az önét és a férjéit.

Az asszony lopva odapillantott Collierre, aki egy zsebkendőt húzott elő, megtörölgette vele a kezét, aztán ismét eltüntette a zsebében.

– Volt egy zsebkendője... várjon csak, hadd gondolkodjam... igen, elővett egy zsebkendőt, és letörölgette az ujjlenyomatokat. Alighanem ezt csinálta, bár abban a pillanatban nem tudtam, hogy tulajdonképpen mit művel.

– Értem – jelentette ki Columbo. Már indulni készült. – Köszönöm. Nem fogom tovább zaklatni önt. Végigtapogatta a zsebeit.

– Elvesztett valamit? – kérdezte Collier.

– A noteszomat – nézet körül, aztán eszébe jutott, hogy az övébe dugta. – Aha, itt van. Ma még csakugyan nem ébredtem fel. Hát akkor, isten önökkel.

Amikor Collier becsukta a felügyelő után az ajtót, Nadia a szófára roskadt.

– Jóságos isten, Mark...

Collier leült melléje.

– Úgy félttem – mondta az asszony. – Meg kell mondanunk neki az igazat. Képtelen vagyok tovább...

– Még ha akarnánk is, késő lenne. Képzeld csak el, hogyan hangzana most! Miután feltaláltuk ezt az egész históriát... ezt neked is be kell látnod, drágám.

Átkarolta Nadia vállát, az azonban így szólt:

– Belátom, de egyszerűen nem bírok ki több kihallgatást... túl sok a részlet... Segíts nekem, Mark!

– Erősnek kell lenned, Nadia. Szedd össze magad! A legrosszabban már túl vagyunk, Columbo többé már nem jön vissza. És nem tud semmit. Nem történhetik másképpen, csak így. Légy bátor, Nadia.

– Megpróbálom – felelte az asszony. Arcán azonban látszott, hogy már egyáltalán nem képes úrrá lenni a helyzeten, s hogy a következő alapos kihallgatás, különösen Collier segítő jelenlétének híján, könnyáradatba, hisztériába és beismerésbe torkollanék. Homlokát kiverte a veríték.

Colliernek tökéletesen kiment a fejéből az ebéd Chuck Whelannel, a kiadójával, így aztán az irodájából vissza kellett hívnia, megpróbálta a figyelmét Nadia Donnerről és a lehetséges következményekről a közvetlen problémára terelni. Egy ideges üzletembert kellett megnyugtatnia, akinek az volt az érzése, hogy feleslegesen dobott ki egy csomó pénzt az ablakon.

– Sajnálom, hogy nem tudtam felhívni, Chuck. Fülig bele vagyok temetkezve... a könyvbe. Egészen jól fest a dolog. Tudom, hogy együtt akartunk ebédelni...

– Nem akarom sűrgetni, Mark, ma reggel azonban volt egy értekezletünk. Éppen most lett vége. Hát, nem volt életem legkellemesebbike. Szóval, beszélünk kell. Ráér ma délben?

– Hm... nagyon nem szívesem hagyom abba az írást... de legyen. Hol és mikor?

Whelan megnevezett egy divatos francia vendéglőt a város másik végén, és megkérdezte, ott tud-e lenni Collier fél egykor.

– Hogyne, persze. Fél egykor. Remélem, találok parkolóhelyet. És maga? Utána visszamegy a városba?

– Mindenképpen. Részletes jelentést kell írnom..., ezt majd egy Martini mellett mondom el. Az mindennek elveszi az élet.

– Az élet?

– Semmi komoly, Mark. Az igazgatótanácsban van egy kis ereszd el a hajamat... de semmi olyasmi, amit ne tudnék kézben tartani... ennek ellenére segítséget szeretnék kérni magától. Most viszont befejezem, mert New Yorkból várok hívást. Ott már elmúlt dél, és az emberek túl vannak a Martinjajaikon. Attól bizonyosan megjön a kedvük, hogy telefonon befűtsenek nekünk. Akkor tehát fél egykor!

Kívülről aligha gondolta volna bárki is, hogy ez a város egyik legdrágább étterme. Colliernek nevetnie kellett, amikor eléje kanyarodott, és a parkolóór átengedte a sorompón. Még csak nem is a legjobb környék.

Tipikus, gondolta magában. Ebédelni megyek, hogy egy üzletember elzokoghassa nekem a bánatát, hogy tudniillik nincsen pénze – s történik mindez egy olyan vendéglőben, ahol ötven dollárnál olcsóbban legfeljebb nagyon szerencsés esetben úszhatják meg az ide betérők az étkezést.

Collier maga is szívesen lett volna kiadótulajdonos. Mindenesetre a pénzt ott adnám ki, ahol kell, gondolta. Ha minden vezető munkatárs egy egyszerű étteremben ebédelne, nem volna gond a szerzői előlegekkel.

Ez viszont másfelől azt jelentené, hogy Whelan nem volna hozzá ilyen nagyvonalú.

El kellett ismernie, hogy mindig jól bántak vele, különösen a "Martha Pollock hat élete" sikere után, amelyben először csillogtatta meg írói tehetségét.

A meghívások mind nagyvonalúbbakká, a vendéglők mind elegánsabbakká váltak – abban az ütemben, ahogyan a könyv hétről-hétre előrerukkolt a bestsellerlistákon. A kiadó aranybányára lelt benne, és ennek megfelelően is kezelte. Várható volt, hogy ma Whelan elkerülhetetlenül prédikálni fog neki, hogy végre elkészüljön azzal az átkozott könyvvel... mintha legalábbis szándékosan nem fejezte volna be. És még így is: a kiadó megadta a módját.

De miért is ne? Igenis mindig kaviár kell. Hogy is mondta Karl Donnernek? "Minek élünk, ha nem élhetünk jól?" Micsoda látnoki kijelentés volt! A puritán ízlésű Donner a gazdagsága ellenére nem élt jól – most pedig már sehogyan sem él. Egy baleset...

Az ám, gondolta Markus Collier, miért is volna büntudatom? Színtiszta önvédelem volt. Ami pedig a rendőrséget illeti: hazudtam nekik, mi mást tehettem volna. Sohasem értenék meg, milyen bonyolult ügy ez. Átrágták volna magukat rajta, de csak hogy gyilkosságért vádat emeljenek. Amikor ráadásul baleset volt!

A vendéglőben tompa félhomály uralkodott, a helyiség lassan megtelt. Nagyon hangulatos, állapította meg Collier. Ilyen gyér fénynél pedig a számla is nehezebben olvasható.

Whelan már ott volt, valamilyen étvágycsinálót iszogatót. Amikor Mark leült hozzá, felhajtotta a koktélt, és mindkettőjüknek újat rendelt.

– Nekem tulajdonképpen nem volna szabad... Tiszta kell, hogy maradjon a fejem.

– Én is mindig ezt mondom. Igaz, az én fejem ma reggel egészen tiszta volt, mégsem vettem sok hasznát.

Mark elmosolyodott, és magában azt mondta, tévedsz, öregem, ha azt hiszed, hogy – segíteni fogok rajtad. Hangosan pedig ezt mondta:

– No, hát a fejembe azért nem kerülne a dolog. Ha csak a patkányok meg nem érzik.

– Patkányok? Vannak patkányaik az intézetben?

– Kíséleti patkányok, nem menedzserpatkányok, Chuck. Speciális módokon preparáljuk őket. Tudnia kell, ez is egy része a könyvnek. Mindenesetre nem szeretném, ha a dögök megéreznek a leheletemen a szeszt, és sztrájkba lépnének.

– Hát igen, az felettébb kedvezőtlen fordulat volna. Hogy őszinte legyek, Mark...

– Igen?

Chuck Whelan belekezdett. Az értekezlet saját szavai szerint "istentelen nyomorúságosán" ütött ki, a pénzügyi osztály vért kívánt. Akut készpénzhiányban szenvednek. Túl sok előleget fizettek ki, a könyvek azonban, amelyeket nyomdába adhatnának, még nem születtek meg. Az üzlet megyeget, de nem valami nagyon, különösen akkor nem, amikor üres a ládafia. Collier ebben az évben nem hozta azt a pénzt, amire a kiadó számított, úgyhogy most össze kellett húzniuk a nadrágszíjat. Egyszóval a legtöbb szerző, akivel megállapodtak, nem tett eleget a kötelezettségeinek. Ha nem szolgálnak megjelentethető művekkel, fejek fognak hullani.

– Mind az én fejemre gondoltak, Mark. Ezért van szükségem a segítségére. Mi több, meg is akarom szorongatni kissé magát. Vagy mielőbb hozza a kéziratot, vagy felbontjuk a szerződést, és visszapereljük az előleget. Igazán sajnálom, barátom. Még egy italt?

Columbo egy kemény fapadon, a SDD-labor előtt ücsörgött. A hosszú, keskeny folyosó itt is olyan volt, mint a legtöbb rendőrségen. A felügyelőt, tekintettel arra, hogy nemigen látszott rajta rendőrtiszti mivolta, valamennyi arra járó gyanúsítottnak nézte. Különösen, mert egy könyvet olvasott. Doktor Koenigre várt, akitől a jelentéséhez szükséges utolsó adatokat szeretne volna megkapni.

A könyv címe ez volt: "Martha Pollock hat élete".

Olvasás közben elmélyülten rágcsálta a szivarját, s úgy tűnt, észre sem veszi, hogy már régen kialudt. Olvasmánya annyira magával ragadta, hogy észre sem vette, amikor nyílt az ajtó. A folyosóra doktor Koenig lépett ki, a felügyelő azonban róla sem vett tudomást. Először a saját nevét sem hallotta meg.

– Felügyelő? – kérdezte Koenig, s mivel nem kapott választ, még egyszer, immár hangosabban, ismét megszólította:

– Columbo felügyelő?

– Hm?

– Nagyon érdekes az a könyv, ugye? Columbo odafordította a kötetet, hogy a doktor elolvashassa a címet. Koenig bólintott:

– Ah... Martha Pollock.

– Igen, ez a pszichiáter, ez a Markus Collier írta. Ismeri a könyvet?

– Ki ne ismerné? Bestseller. Illetve inkább: volt. Izgalmas a szakemberek számára is, de úgy van megírva, hogy megértik a laikusok is. A szerző derék munkát végzett.

– Mondok én magának valamit, doki. Bolond egy könyv ez. Itt van ez a nő, aki mintha hat különböző ember volna. Egyszer egy szürke kiséger, aki a templomi kórusban énekel, aztán meg felbukkan egy belvárosi bárban. És egyik napról a másikra semmire sem emlékszik... nem tudja, hogy ez a sokféle ember mind ő. Hogyan fordulhat elő ilyesmi egyáltalán? Vagyis miért nem tűnik fel neki, hogy bizonyos napokon semmire sem emlékszik?

– Reciprok amnézia, több személyiség egy testben, hipnotikus állapotban tetten érve. Jóval több ez, mint egyszerű skizofrénia, maga is beláthatja... a személyiség általában legfeljebb megkettőződik, ez az eset azonban jóval bonyolultabb. Nagyon érdekes.

– Igen – felelte Columbo, de látszott rajta, hogy valamilyen kétely fúrja az oldalát.

– Teljesen igaza van.

– Tessék, a jelentése. Korántsem olyan bonyolult eset, mint Martha Pollocké, hála istennek.

Columbo átvette a mappát, és köszönetet mondott az orvosnak.

– Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom magának, felügyelő úr.

– Hogyhogy?

– Néhányan a fiúk közül úgy érezték, hogy nem hitte el teljesen az asszony által előadott történetet... és arra gondol, hogy talán maga Mrs. Donner végzett a férjével.

– Hogy én? Én ilyet sohasem mondtam.

– Nos, igen, ők is így gondolják. Itt azonban egyértelműen láthatja... ebből nyilvánvalóan kitetszik... hogy Donnert meglehetősen nagy testi erővel rendelkező valaki ölte meg. Igen valószínű, hogy egy férfi. Abból a szögből ítélve, ahonnan az áldozat az ütést kapta, a tettes lehetett vagy száznyolcvan centiméter. Nekem nem úgy tűnik, mintha nő lett volna.

Columbo végigolvasta, azután pedig gondosan összehajtotta és a zsebébe dugta a papírlapot, majd visszaadta a doktornak a mappát.

– Nekem sem – jelentette ki. – És mi van ezzel a fémdarabkával?

– A tűzkőre gondol? – kérdezte Koenig. A zsebéből egy kis celofánzacskót vett ki, és átadta Columbónak.

– Ez tehát egy öngyújtóból való tűzkő?

– Kétségkívül, származhatik azonban bármilyen öngyújtóból: mindben ugyanolyan típusú köveket használnak. Csereszabatosak egymással. Más alkatrészek tekintetében már nem így volna, de a tűzkövek mind egyformák. Egy vagy két típus van forgalomban, de nem különböznek egymástól.

– Hát akkor nagyon köszönöm, doki. Nagyon köszönöm a segítségét.

– Szívesen máskor is, felügyelő.

Columbo azonban ezt már nem hallotta, mert gyors léptekkel elsietett a folyosón az irodája felé. Sürgősen ki akarta deríteni annak az egyetemi intézetnek a címét, ahol Markus Collier dolgozott.

A patkány egy üvegkalitkában várakozott. A hátsó lábaira ült, a mellsőkkel feltámaszkodott az üvegre, és kíváncsian szimatolt. A kalitka mellett Doktor Anita Borden és néhány kollégája állt. A doktornő egy táblázatot ellenőrzött, amely egy laborasztal felett függött. Más asztalokon különböző berendezések látszottak, a számítógép a mennyezetbe építve működött. A kalitkában a patkány izgatottan szaglászott: a szomszédos labirintusrendszerből ismerős illatok áramlottak feléje.

Collier bevezette Whelant a helyiségbe. A kiadó ugyan három Martinit hajtott fel, mégis emlékezetébe véste a laboratórium minden egyes részletét – Anita Borden is ideértve.

Mark Colliernek eltökélt szándéka volt, hogy alaposan megismerteti a fiatal, energikus kiadót a létesítménnyel, továbbá hogy meggyőzi: a könyv munkálatai a látszat ellenére gyors ütemben haladnak előre.

– Ez itt a mi kis állatkertünk, Chuck – mondta. – Városunk legátfogóbb fehérpatkány-, nyúl-, ugrógégér- és tengerimalacállománya. Ha hiszi, ha nem, kénytelenek voltunk egy főállású gondozót alkalmazni, aki korábban állatkertben dolgozott. Tulajdonképpen nagy itt a helyszűke. Ha rövid időn belül nem kapunk nagyvonalú támogatást a kutatásainkhoz, hamarosan a mosókonyhákban kell kísérleteznünk.

– Nagyon hatásos, Mark. Azt hiszem, manapság nagyon ritkán akad pénz ilyesmire. Nem akarok úgy tenni, barátom, mintha túlságosan érteném, mi folyik itt, de mi se nem kapunk, se nem adunk támogatást, én tehát nem segíthetek. Azonkívül, ahogyan már mondtam, nemigen értem az itt folyó dolgokat. Feltételezem, hogy mindennek van létjogosultsága. Én azonban csak könyvkiadással foglalkozom... és hálát adok istennek, amiért nem kell mind elolvasnom őket.

Odaballagott Anita Borden munkaasztala mellé: a labirintus pontosan a doktornő mögött állt. Collier, aki nem tárgított mellőle, így szólt:

– Ez a hölgy majd mindent részletesen elmond magának, Chuck. ő irányítja ennek a kutatási programnak a kísérleteit. Hello, Anita.

– Amikor doktor Borden felnézett, hozzátette: Doktor Anita Borden... Charles Whelan.

– Jó napot kívánok – mondta udvariasan Whelan.

– Nagyon örülök, Mr. Whelan. isten hozta Hampton Courtban.

– Hampton Court? Az mi?

– Így hívják a mi kis labirintusunkat. Elnézést kérek egy pillanatra...

Anita a ketrecbe nyúlt, kivette a kíváncsi fehér patkányt, és óvatosan az útvesztő egyik végére helyezte. A labirintust falak zúrzavara alkotta, azonban mindegyik falon volt egy nyílás. Körülbelül az egész közepén egy tálkányi sajt állt. Az egyes útvonalakat piros, fehér, illetve zöld vonal jelezte. A patkány nyomban futni kezdett, de rossz irányban fordult be, majd visszatért a kiindulási pontra.

Whelan figyelte egy darabig, aztán így szólt:

– Érdekes. Ez a patkány hasonlít az egyik beosztottamra... és szinte teljesen úgy is mozog.

– Mi Willie-nek hívjuk – tette hozzá doktor Borden, és eleresztette a füle mellett a megjegyzést.

– Kár. Nekem nincsen Willie-m. Mi a célja ennek a különleges játszadozásnak?

Mark Collier időközben észrevétlenül elpárolgott: látta, hogy Whelanban érdeklődés ébred Anita iránt. Máskor az ilyesmi bosszantani szokta, e pillanatban azonban hajlott rá, hogy mindent megtegyen, ami legalább néhány napra lecsillapítja Whelant – amíg a gondolatai visszatálnak a könyvéhez, és Nadia Donner ismét olyan állapotban lesz, hogy kísérletezhessen vele. A kiadó és az orvosnő elmerülten beszélgettek, Collier pedig odalépett a laboratórium ablakához, ahonnét – miképpen a dolgozószobájából is – a parkolóra látott. Hallhatta, amit Anita mondott, a figyelmét azonban sokkal inkább a kinti történések kötötték le.

– A patkány tanulási képességét mérjük – hallotta Anita szakszerű magyarázatát. – A táplálékhoz mindössze egyetlen úton juthat el.

– Így még inkább hasonlít az alkalmazottamhoz.

Odalent a parkolóban Columbo felügyelő Mark Collier kocsija mögött térdelt, és figyelmesen vizsgálta a járművet. Miután alaposan szemügyre vette az abroncsokat, felállt, és előre ment, ahol ugyancsak megnézte a gumikat, majd egy nagyítóval a lökhárítót is. Collier összerándult, aztán mélyet lélegzett, hogy elrejtse izgatottságát.

A háta mögül Anita monoton hangja duruzsolt:

– Willie-nek a múlt héten ez harminchárom másodperc alatt sikerült a helyes, pirossal jelzett útvonalon. Ma megváltoztattuk az útvonalat, és zölddel jelöltük meg. Egyelőre azonban ragaszkodik a pirosához, amivel nem jut messzire.

– És mindezt egy darabka sajtért. Nem nagyon fair... – állapította meg Whelan. De kísérletnek jó. Ha valaki nem juthat el a céljához a régi bevált úton, ki kell fejlesztenie magában a képzelőerőt és a leleményességet, és új utakkal kell próbálkoznia. Már látom, mire akarnak kilyukadni. Collier a homlokát ráncolva fordult hátra.

– Pontosan. Az embereket éppúgy a megszokás irányítja, mint az állatokat... például a p

atkányokat. Azt hiszem, a maga fiatal beosztottja a maga szokásait elavult beidegződéseknek tartja, és, az a véleménye, hogy a hosszú út végén a sajt nem éri meg a fáradságot.

Whelan elmosolyodott. – Talán. Amikor elkezdtem a szakmát... tehát úgy ezer éve... én is pontosan tudtam ezt. Legszívesebben mindennap új úton indultam volna el. És a célnál rengeteg sajtot akartam találni. Valószínűleg szerencsésebb voltam, mint itt ez a Willie... vagy pedig okosabb. Nagyon örülök, hogy megismerhettem, doktor Borden. Remélem, nemsokára ismét találkozunk. Mark, nekem most mennem kell. Köszönöm a tanulságos bemutatót. Most már jobban értem az egészet.

– Erre számítottam. Nagyon örültem, Chuck. És köszönöm az ebédet. Elkísérem a kocsijához. Anita... később még visszajövök.

Whelan távoztában rámosolygott Anitára, aki ugyancsak mosollyal viszonzta ezt. Mark Collier figyelmét nem kerülte el a dolog. Örült neki, bár annyira azért nem, hogy megfélekedezék aggodalmáról, amely a kocsija körül szimatoló Columbo felügyelő láttán támadt benne.

Amikor kiléptek az épületből, Whelan így szólt:

– Mark, nem szeretnék túlságosan nagy nyomást gyakorolni magára, de jó lenne, ha a nyers változatot a lehető leggyorsabban elkészítené, még ha hiányoznék is belőle egy s más...

– Ehhez is idő kell, Chuck... de hamarosan meglesz.

Miközben Whelan kocsija fel haladtak, Collier a magáé felé pillantott, amely az intézet dolgozói számára elkülönített helyek egyikén állt, Columbo felügyelőt azonban nem látta.

Whelan kinyitotta az ajtót, és így szólt: – Minél kevesebb idő telik el a Pollock-könyv után a megjelenésig, annál jobbak az esélyeink, hogy már a megjelenés előtt sokat eladjunk az új művéből... annál több példányt kérnek majd a könyvkereskedők... érti, ugye, hogy gondolom.

– Hogyne, értem. Hamarosan megkapja tőlem, ígérem magának.

– Nagyon helyes. Tudom, hogy magában meg lehet bízni, Mark. Nem akarnám siettetni... de én is feketelistán vagyok, és nem engedhetem meg magamnak, hogy eltűnjek a süllyesztőben... és másokat is magammal rántsak.

– Pontos időben szállítani fogom a kéziratot. Még egyszer köszönöm az ebédet! Jelentkezni fogok.

– Jól van, Mark. Remélem, nemsokára.

Whelan elhajtott, Collier pedig a kocsiját nézett, míg csak el nem tűnt a szeme elől. Aztán megfordult, az épület felé indult, közben azonban még vetett egy utolsó pillantást a kocsija felé.

Rejtély volt, hová lett a felügyelő, Collier azonban gyanította, hogy már az intézet épületében ügködik. Columbo kétségkívül gyanakodott. Ugyan már, nyugtatgatta magát Collier, aggodalomra semmi ok. Bizonyosan nincs semmiféle bizonyíték, semmi, ami kapcsolatba hozhatná őt Karl Donner halálával. Mégis aggasztotta, ha arra gondolt, hogy a rendőrség esetleg nem hitte el Nadia verzióját a két álarcos fegyveresről.

Természetesen tudta, hogy a gyenge pont Nadia – már abban a pillanatban, amikor a szerencsétlenség bekövetkezett. Igen, valóban baleset történt. Önvédelemből. Sajnos azonban erre semmiféle bizonyíték nem volt. Azonkívül a karrierre nagyon ártalmas...

Nadia gyenge és megbízhatatlan. Collier tudta, hogy jó ideig kemény kontroll alatt kell tartania. Vagyis hogy...

Újabb ötlet fogalmazódott meg benne. Egy pillanatra sem szabad szem elől tévesztenie. Mindegy, hogy az asszony jól vagy rosszul hazudik, mindegy, hogy a házban kószáló detektív hisz-e neki vagy sem, Nadiával úgy össze van láncolva, mint Sydney Poitier meg Tony Curtis a „Megbilincseltek”-ben. Nem voltak álarcos rablók, az ügyet nem tudják majd megoldani, az aktákat pedig lezárják. Ő pedig örökre Nadia markában lesz.

Pontosan ez volt az, ami aggasztotta. Bármennyire függ is tőle az asszony, sebezhetővé teszi. Ha pedig egyszer szakítani akar Nadiával, az mindent elkövet majd, hogy megakadályozza ez. Karl meghalt, és Nadia helyzete alapvetően más lett. Addig házasságtörő asszony volt, aki felszarvazta a férjét, a gazdag embert. Korábban semmit sem tehetett, amivel feldühíthette Karit, mert félnie kellett egy számára kedvezőtlen kimenetelű válástól, attól, hogy egy fillér nélkül marad.

Most azonban gazdag özvegyé lett, Markus Colliernek pedig nem csak azért volt rá szüksége, hogy be tudja fejezni a könyvét, sok függött a jóindulatától is. Az orvos biztos akart lenni abban, hogy Nadia hallgatni fog arról, amit tud. Ez más szóval annyit jelentett, hogy az asszony rákényszerítheti az akaratát, neki pedig úgy kell táncolnia, ahogyan Nadia fűtül. A pszichiáternek nem voltak illúziói: úgy gondolta, az asszony sohasem gyógyul meg tökéletesen.

Akkor sem lehet biztos benne, hogy nem lesznek más férfiak az életében, ha feleségül veszi. A házasság nem akadályozná meg abban, hogy találjon valaki mást, akinek esetleg mindent elárul. Markus Collier egész további életében a rabszolgája lenne...

Az sem számít, hogy Nadia ellen bűnsegédi bűnrészességért esetleg vádat emelnének, és elítélnék. Először is valószínű, hogy igazolni tudná a beszámíthatatlanságát. Ettől az állapottól most sem áll nagyon messze, egy ügyes ügyvéd pedig könnyűszerrel meg tudná győzni az esküdteket, hogy Markus Collier volt, aki, mivel a hatalmában tartotta, rákényszerítette, hogy hamis vallomást tegyen a rendőrségnek. Amilyen gazdag, a legjobb ügyvédet is megengedheti magának, az pedig bizonyosan felmentetné.

Neki pedig semmi sincsen a kezében. Semmi, amivel Nadiát hatásosan a befolyása alatt tarthatná.

Ezenkívül, gondolta, miközben a folyosón az irodája felé haladt, Nadia olyan labilis, hogy bármikor kibukhat belőle az igazság, tekintet nélkül arra, hogy mint bűnrészt, esetleg őt magát is felelősségre vonják. Egyértelmű, hogy nem szabad ráhagyatkozni. Valamit tenni kell, valami drasztikus lépésre van szükség, olyanra, amely megfelel a helyzetnek. Valamit tennie kell Nadia Donnerrel! Colliernek némely tekintetben igaza volt. E pillanatban különösen az a feltételezése volt helytálló, hogy Columbo abban a pillanatban az intézet megszentelt falai közt bolyong. Valóban: percekig mozdulatlanul állt a bonyolult útbaigazító tábla előtt, amely a bejárat közelében, a falon függött, és elmélyülten tanulmányozta. Az alaprajz négy színben pompázott, és a kísérőszövegből kiderült, hogy minden egyes szín – a zöld, a piros, a kék és a fekete – az épület egyes részeit jelölte: a kísérleti, a kutatási, az igazgatási és a klinikai részleget.

A felügyelő még egy ideig álldogált a tábla előtt, aztán átvágott az előcsarnokon, és megszólította a fogadóasztalnál ülő hölgyet:

– Elnézést... doktor Colliert keresem. Doktor Markus Colliert...

– Azt hiszem, jelenleg a laborban van, uram.

– Ó, hiszen ez nagyszerű... azon az alaprajzon azonban nincs feltüntetve a labor. A kísérleti részlegben éppúgy lehet, mint a kutatásiban... ugyebár?

A hölgy mosolygott.

– Igen, uram. Mindkét helyen vannak laboratóriumaink. Önnek azonban a kutatási részlegbe kell mennie.

– És hogyan jutok oda?

– Látja a kék vonalat a padlón? Kövesse. Elvezeti a keleti szárnyba: a kutatólaboratóriumok ott találhatóak.

– A kék vonalat? – nézett le Columbo, majd bólintott. – Értem. Nagyon szellemes megoldás. Alkalmazni kellene a városházán is... az ember ott is alaposan eltévedhet, ha nem ismeri a járást. Hát akkor, követem a kék vonalat. Nagyon köszönöm!

– Nincs mit. Könnyen odatalál majd. Ha mégsem, kérdezzen meg bárkit, aki az útjába kerül. Az itt dolgozók megszokták, hogy időnként útbaigazítsanak egy-egy eltévedt látogatót.

Columbo elindult a folyosón, esőkabátja szárnyai lobogtak mögötte. Makacsul a kék vonalat bámulta, és több ízben is csak kévésen múltott, hogy nem ütközött össze egy-egy oldalfolyosóról bekanyarodó alkalmazottal.

Egyszerre megtorpant. Eljutott a folyosó végére, a kék vonal pedig megszakadt. Dönteni kellett, hogy jobbra vagy balra induljon tovább. Bizonytalan helyzetében egy arra járó testes nővért szólított meg.

– Ne haragudjon... ez már a keleti szárny? Doktor Colliert keresem. Azt mondták, valószínűleg itt találom.

A nővér habozott, mert Columbo külseje bizalmatlanságot ébresztett benne. Végül mégiscsak bal felé mutatott, és így szólt:

– Talán valamelyik megfigyelőhelyiségben van.

– Értem. Köszönöm. Erre? – intett Columbo a megfelelő irányba.

– Igen, arra.

A nővér megfordult, elindult, és már befordult volna az egyik sarkon, amikor a felügyelő utánakiáltott:

– Most is egy meghatározott színt kövessenek?

A nővér azonban ekkorra eltűnt, és a kérdés megválaszolatlanul maradt. Columbo elindult a megadott irányba. Ajtó előtt haladt el, feliratot azonban egyikén sem látott. Némi tétovázás után elszánta magát, és benyitott az egyikre. Az ajtó könnyen nyílt, a felügyelő pedig bekémlelt: a takarítószeres fülke volt mögötte, fölmosóröngyökkel, vödörrel, kefékkel és söprűkkel. Becsukta az ajtót, tétovázott. A szomszéd helyiségből akkor doktor Anita Borden

lépett ki a folyosóra. Columbo azonnal megismerte.

Megkönnyebbülten szólította meg:

– Ah... doktor Borden?

Anitának ismerős volt a felügyelő arca, pillanatnyilag azonban nem tudott rájönni, honnét.

– Igen – felelte.

– Columbo felügyelő vagyok. Tegnap este ismerkedtünk meg, a Donner-házban. Ön doktor Collierrel volt ott. És én most őt keresem... meg tudná mondani nekem, kérem, hol... hol található meg?

– Néhány perccel ezelőtt a laborban láttam. Éppen most ment le valakivel a parkolóba.

– Hihetetlen. Nem tréfál? Én is éppen onnan jövök. Alighanem elkerültük egymást. Valószínűleg akkor jöttem be az egyik ajtón, amikor ő a másikon kiment. Az ilyesmi gyakran előfordul, különösen egy ilyen óriási épületegyüttesben.

Anita tovább akart volna menni, Columbo azonban csatlakozott hozzá.

– Hallgasson ide... – mondta a doktornőnek, – ha már úgyis elkaptam önt, hadd ellenőrizzek valamit. Ön még a munkaidő után is itt dolgozott doktor Collierrel?

– Tulajdonképpen nem dolgoztam. Akarom mondani, eleinte még nagyon elfoglalt voltam... de aztán együtt voltunk.

– Doktor Hunt pedig, amikor telefonált, a kantinban érte utol doktor Colliert. Így van?

Anita bólintott, mire Columbo így folytatta: – Ez mikor volt?

– Hát, úgy fél nyolc körül. Vele voltam, amikor befutott a hívás. Kávéztunk. Megkért, hogy vigyem ki kocsival, úgy gondolta, talán tud segíteni valamit odakint... Mrs. Donnemnek.

Anita megállt egy "Megfigyelőhelyiség" feliratú ajtó előtt, és megkérdezte:

– Még valami?

– Semmi. Azazhogy: igen. Megmondhatná nekem... – Columbo óvatosan körülnézett, majd így folytatta: – ... miféle hely ez? Úgy értem, mivel foglalkoznak itt tulajdonképpen?

– Hát... mi részben kórház, részben kutatóközpont vagyunk. Alapjában véve az emberi viselkedés mérhetőségével és befolyásolásával foglalkozunk... minden szinten. Olyan dolgokkal, mint a csoportos alkalmazkodás, a hipnotikus szuggesztióval való félelem-megszüntetés, a különböző rendellenességek...

– Aha, hipnózis! Erről olvastam – közölte Columbo, és elővette a zsebéből a "Martba Pollock hat élete" című könyvet. Hiszen ezt doktor Collier írta... – állapította meg.

– Igen, tudom – felelte udvariasan az orvosnő. – Segítettem neki az adatok összegyűjtésében. Magának tetszett?

– Igen, hogyan, csak... egy kicsit nehezen érthető. Ezzel csak azt akarom mondani, hogy ennek a Martba Pollocknak nagyon bonyolult volt az élete...

A felügyelő elnézett Anita mellett, és megpillantotta a feléjük közeledő doktor Colliert.

Az orvos ugyancsak észrevette a felügyelőt, amint elmélyülten diskurál Anita Bordennel. Az idegrendszerén villámgyorsan eluralkodó rossz érzés még inkább felerősödött. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy mosolyt erőltessen az arcára, és szívélyes hangon így szóljon:

– Ó, hiszen ön az!

Columbo oldalra lépett, és üdvözölte:

– Jó napot, uram.

– Jó napot. Most hallom a titkárnőmtől, hogy elkerültük egymást. Egy barátomat kísértem le a parkolóba. Sajnálom, hogy nem találkoztunk.

– Ó, nem számít, uram. Nem szívesen zavarok. Doktor Borden nagyon kedves és segítőkész volt... éppen bizonyos részleteket szeretnék ellenőrizni. Illetve kétszeresen ellenőrizni. Biztos akarok lenni abban, hogy mindent jól gondolok. A doktornő a telefonhívásról beszélt nekem.

– Doktor Hunt telefonjáról? Mialatt kávéztunk? Köszönöm. Ani... doktor Borden!

– Nincs mit.

– Fogadni mernék, hogy a felügyelő feltesz még nekem néhány kérdést. Nem is akarjuk tovább feltartani a munkájában, doktor Borden.

Columbo Anitához fordult:

– Nagyon szépen köszönöm, doktornő.

– Örülök, hogy segíthettem önnek. A megfigyelőhelyiségben leszek – mondta Mark Colliernek, – amennyiben szüksége lenne rám.

– Ha a felügyelő óhajt öntől valamit, majd magáért küldök. Később majd én is jövök. Ugye nem tart túlságosan sokáig, felügyelő?

– Nem, egyáltalán nem. Sajnálom, hogy kénytelen vagyok zavarni önt. Van még néhány

elintézetlen apróság. És sajnos kénytelen vagyok közölni önnel, hogy a két támadónak se híre, se hamva.

– Milyen kár.

– Igen, uram. Kiadtuk ellenük az országos körözést. De tudja, hogy van ez... a hézagos személyleírás... abból végül is nem indulhatunk ki, hogy még mindig maszkot hordanak. Sőt, talán már külön utakon járnak. Nem állíthatunk meg minden kocsit, amelyben két férfi ül.

– Világos. És most mit szándékozik tenni? – kérdezte közönyös hangon Markus Collier.

– Meg kell várnunk, míg valaki hibát követ el.

– Valaki?

– Bárki, aki tette, uram. Vegyük csak ezt a két férfit. Talán megpróbálkoznak egy újabb rablótámadással, ugyanezen a módon. Ezt rövidítve M.O.-nak nevezzük. Rendőri zsargon, annyit tesz, "modus operandi". Latin kifejezés, a jelentése "a cselekvés módja, módszer".

– Igen, felügyelő... mi orvosok konyítunk egy keveset a latinhoz.

– Ja... hogyne! A receptek meg az effélék miatt. Hol is hagytam abba? Ja igen. Nos, lehet, hogy ismét ugyanezzel a bűncselekménnyel próbálkoznak, nekünk pedig szerencsénk lesz, és két támadás miatt kapcsolhatjuk le a fiúkat. S ha valakit hasonló ügy miatt az elkövetkező napokban elfognak, megkérdezzük tőle, hol járt tegnap este. Tehát így.

– Ez izgalmas. Vagyis mást nem is tehet, mint hogy vár?

– Pontosan így van, uram. Valamiféle hibára várunk. Columbo elmosolyodott, aztán egy pillanatra mintha elgondolkodott volna.

– Egy bizonyos dologgal kapcsolatban akart megkérdezni? – tudakolta Collier.

– Hm... nem, tulajdonképpen nem. Először hadd kukkantsak bele a noteszembe!

– Jöjjön velem az irodámba, felügyelő... még ha nincs is kérdeznivalója. Szeretnék önnel megbeszélni valamit. Hogy tiszta vizet öntsek a pohárba, ha szabad így fogalmaznom.

– Hogy tiszta vizet öntsön... a pohárba?

– Jöjjön csak velem az irodámba! Ott négy szemközt, teljesen nyíltan beszélhetünk.

Miután Markus Collier becsukta az ajtót, az íróasztalához ment. Miközben letelepedett, így szólt: – Láttam magát a laborablakból. Egy barátomnak mutattuk meg az intézetet... bár ez tulajdonképpen csak üzleti barátság. Álltam az ablakban, és lenéztem a parkolóba... és láttam, hogy ön igencsak tüzetesen szemügyre veszi a kocsimat. Természetesen nagyon kíváncsivá tett.

– Ó, megértem. Az abroncsok miatt, tudja, uram... Columbo kotorászni kezdett a zsebeiben, s végül elővett egy képet, amelyet aztán doktor Collier orra alá dugott.

– Tegnap este Donnerék tengerparti házánál egy keréknyomot találtunk a nedves földön. Az abroncsprofil határozottan kivehető.

Collier a kezébe vette a fotót, alaposan megnézte, aztán visszaadta. – Igen, ötvenezer mérföldes élettartamú XKL-abroncsok. Vagy féltucat külföldi luxuskocsi fut ilyenrel: például az enyém is.

– Hogyne, uram, ezt én is tudom... az enyémen is ilyenek vannak.

– Magának külföldi kocsija van?

– Igen, uram. Az abroncsaim persze – halkította le bizalmasan a hangját Columbo –, már jócskán elkoptak... szóval alaposan meg akartam nézni magamnak a gumik típusát. Az ön kocsija nem lehetett az, uram, hiszen önt doktor Borden vitte ki a házhoz.

Columbo visszadugta a csillogó képet a borítékba, a borítékot pedig a zsebébe. Az íróasztala mögött ülő Collier ezalatt felállt, és a helyiség egyik sarkában elhelyezkedő kicsiny bárpulthoz ment.

Columbo megszólalt:

– Nem tudom, hogyan csinálja, uram. Hogyan igazodik el ebben az épületben?

– Ó, azért nem ördögösség – felelte Collier. – Megkínálhatom valamivel, felügyelő?

Columbo a fejét rázta. – Nem, köszönöm, uram, ön azonban ne zavartassa magát.

Collier kevert magának egy gyenge vizes whiskyt, s csak ezután válaszolt: – Tudja, felügyelő... Columbo felügyelő, maga az a fajta ember, aki ragyogóan meg tudja tévesztetni a másikat.

– Hogyhogy, uram? – vont a szemöldökét Columbo.

– Úgy tér a tárgyra, mintha voltaképpen nem is térne rá. Szilárd meggyőződés, hogy maga szerint Karl Donner halála körül nem stimmel valami. Igazam van?

– Már hogy énszerintem, uram? Ez a benyomása rólam? Collier felsóhajtott, és bólintott.

– Bizony.

A felügyelő odament a bárpulthoz, és megkérdezte:

– Beszélhetünk nyíltan? Csak mint ember az emberrel?

– Magunkban vagyunk, semmit sem veszek magnetofonszalagra, felügyelő. Mondja csak ki, ami a szívet nyomja!

– Nem kertelek önnek, uram. Ez a Mrs. Donner... nagyon szép nő. Nagyon szép, és nagyon szeretetreméltó. De hogy egészen őszinte legyek, az általa előadott verzióval van egy csomó gondom.

– Hogy értsem ezt, felügyelő?

– Semmi kétségem afelől, doktor Collier, hogy a hölgy vagy titkol valamit, vagy szánt szándékkal hazudik. Tudom, hogy ez rettentő csúnyán hangzik, de ez a helyzet.

– És mit akar mondani ezzel, felügyelő? – tudakolta kíváncsian Mark Collier.

– Szerintem először is tudja, ki volt a két férfi. Lehet, hogy ő bérelte fel a fickókat.

– Melodrámba illő szavak, felügyelő. Vagy csak üres spekuláció, amit előad?

– Nem, uram, nem spekuláció – rázta a fejét Columbo. – A vallomása alapján gondolom. Képtelen vagyok elhinni, amit mondott. Először is, az a dolog a lőfegyverrel meg a piszkavassal...

– De hiszen megmagyarázta, felügyelő. Ott voltam. Számomra alapjában véve ésszerűnek tűnt, amit mondott. Mark Collier kipillantott az ablakon.

– Van még valami. Mrs. Donner azt mondta, hogy a férjével együtt zenét hallgattak, a két férfi erőszakkal tört be a házba...

Markus Collier ismét Columbóra nézett.

– Igen. Én nagyon is lehetségesnek találom...

– Lehetségesnek lehetséges. Értelme azonban nincsen... a reflektorok miatt.

– Reflektorok? Nem értem... Miről beszél, felügyelő? – kérdezte gyorsan Collier.

– A kocsni fényszórói. Az asszony a hifitorony mellett, a fotelben ült... és Martinit ivott. Arccal a keleti ablak felé. Ha egy kocsni leereszkedik az úton, a fényszórói éppen ezt az ablakot világítják meg... nem lehet nem észrevenni... és neki is látnia kellett volna.

– Mire akar kilyukadni, felügyelő? Talán félrenézett egy pillanatra, esetleg felállt, hogy valami mást csináljon...

Collier fejében egymást kergették a gondolatok. Megfelelő válaszok után keresgélt, hiszen a dolgok új fordulatot vettek.

– Mrs. Donner azt mondja, egy férfihang olyasvalamit emlegetett, hogy a kocsija meghibásodott odakint a főúton. Utóbb viszont, amikor végeztek a férjével, és távoztak a házból, az idegenek szerinte kocsival hajtottak el. Ez azt jelenti, hogy le kellett hajtaniuk a földúton, azaz az asszonynak mégiscsak látnia kellett a reflektorokat. Akkor pedig miért nyitott ajtót Karl Donner? Miért engedte be a fickókat? Érti, mi a problémám, uram?

– Hogy őszinte legyek, felügyelő, nem. Mrs. Donner abban a pillanatban talán éppen felállt. Mindennek rengeteg oka lehetett.

– A fényeket még álltában is látnia kellett: túlságosan erősek voltak.

– A jövevények talán eloltott lámpákkal érkeztek. Columbo elnézett az orvos mellett, majd ismét rászegelte a tekintetét, és megrázta a fejét.

– Hogy én erre nem gondoltam... Igaza van, uram. Ez bizony nagyon is lehetséges.

– Lehetséges és valószínű. Ön bizonyára száz meg száz eseten dolgozott már, felügyelő. És bizonyára tud arról, ami számomra rejtély: hogy a legtöbb történet valamilyen szempontból megmagyarázhatatlan. Az emberi viselkedés olyan, hogy mindig marad valamiféle apró, felderíthetetlen részlet. Az emberi emlékezet nem tökéletes. Minél távolabb kerülünk egy bizonyos eseménytől, a fantáziánk annál inkább kiszínezi a történeteket. Ezzel mindnyájan így vagyunk. Hisszük, hogy valami egy bizonyos módon ment végbe, aztán észre sem vesszük, máris úgy gondoljuk, hogy a valóságra emlékszünk. Úgy ismételtetjük ezt, mint egy dogmát. Én tudós vagyok, felügyelő, magatartáskutatással foglalkozom, úgyhogy tudom, miről beszélek. Mondja... hát nincs igazam? Vallja csak be: igenis mindig vannak apróságok, amelyeket furcsának, sőt ellentmondásosnak talál... és ezek ellenére újra és újra felderíti az ügyeket.

– Igaza van, uram. Természetesen így van. Nem tökéletes tálalásban kapjuk az ügyeket, de meg kell tanulnunk megkülönböztetni, hogy mikor van szó emberi tévedésről... és mi az, ami szándékos. Mrs. Donner esetében igaza lehet. Őt azonban az eset után csaknem azonnal kihallgattuk. Ilyen fürgén csak nem dolgozhatott a fantáziája. Vagy mégis?

– Talán. Talán igen, talán nem. Valószínű azonban, hogy bizonyos dolgokra már nem emlékezett... talán kitörlődtek a memóriájából. A férje talán éppen abban a pillanatban csókolta meg, amikor a kocsni lejtett az úton... talán el is oltották a fényszórókat. Ezer meg ezer magyarázat adódik.

– Ez így van, uram. És mégis...

Columbo nem fejezhette be, mert Collier a szavába vágott.

– Javasolhatok valamit, felügyelő?

– Természetesen.

– Miért nem kéri meg Mrs. Donnert, hogy megvizsgálhassák poligráffal?

– Hazugságvizsgáló géppel? – csóválta a fejét Columbo. – De hát azt a bíróságon nem lehet felhasználni...

– Én most nem a bíróságról beszélek, hanem a vizsgálatról. Ha ön meggyőződik róla, hogy Mrs. Donner teljesen ártatlan, utána minden erejével a gyilkos vagy gyilkosok nyomába eredhet, ahelyett hogy nevetséges részletekkel kellene bíbelődnie. Én azt gondolom, mind a két ember bűnös, még ha magát a gyilkosságot csak az egyik követte is el. Egyetért velem?

– Igen uram, egyetérték. És a házugságdetektoros próba is jó ötlet. Én természetesen nem kényszeríthetem rá Mrs. Donnert, hogy alávesse magát. Önként kell, hogy megtegye... Esetleg az ügyvédje...

Collier ismét félbeszakította.

– Beszélni fogok vele.

Ivott egy kortyot, majd így folytatta:

– Az utóbbi időben nagy mértékben függővé vált tőlem. Ha én tanácsolom neki, hogy járuljon hozzá a vizsgálathoz, bele fog egyezni. Azt mondom majd neki, hogy a teszt egyszer s mindenkorra értelmetlenné teszi, hogy nem volt semmi köze az ügghöz, s hogy ön aztán soha többé nem zaklatja majd... No igen, ez a szó talán erős kissé, mondjuk inkább, hogy többé nem tartja szemmel. Ilyen körülmények között szerintem vállalja a készülékes tesztet. Az ügyvédjét még csak meg sem fogja kérdezni.

– Ön tehát úgy gondolja, hogy Mrs. Donner kiállja a próbát, uram?

Collier letette az üveget, és elővette a cigarettatárcáját. Kihúzott egy szálat, és Columbot is megkínálta, a felügyelő azonban köszönettel elhárította. Collier eltette a tárcát, és öngyújtójával meggyújtotta a cigarettát. Csak ezután válaszolt: – A szakmai becsületesemre, hogy igen.

Nadia Donner álmatlanságban szenvedett, ezért aztán nappal is ritkán aludt el. Aznap délután azonban idegességében több Martinit is megivott, majd a kerevetre feküdt, hogy úgymond "pihenjen" egyet. Egy szempillantás alatt mély álomba merült.

Annyira nyomasztotta annak a tengerparti házban töltött estének a szörnyű emléke, hogy először erről álmodott. Álmában azonban összekeveredtek az események, ahogyan hasonló álmaiban már korábban is. Logikus sorrendjük felbomlott, riem ritkán valóságos történésekkel párhuzamosan bonyolódtak.

Ezúttal Karllal együtt a szobában volt, szólt a zene. Markus Collier miatt veszekedtek. Ez a részlet a valóságnak is megfelelt. Veszekedtek, Karl dühbe gurult, és kis híján megverte.

– Nadia, teljesen feleslegesen hazudozol! Kinek nézel te engem tulajdonképpen? Valami eszement hülyének, mi? Nem ez az első eset, hogy... hogy is mondjam... maradéktalanul átadtad magad a pszichoanalitikusodnak!

– De Karl!

– Nagyon kérlek, ne tiltakozz, kedvesem! Bosszant, ha az hiszed, hogy hinni fogok egy notórius hazudozónak. Itt akarsz találkozni a szeretőddele... ma délután. És az nem más, mint Collier. Már egy ideje gyanítom, hogy így van, és a mai viselkedésed csak megerősített ebben a hitemben. Úgy tudtad, hogy üzleti útra indulok, és megszervezted ezt a légyottot. M egbeszélted velem, hogy találkoztok valahol. Abban a pillanatban, amikor azt ajánlottam neked, hogy jöjjünk ki ide, tudtam, hogy ez a szerelmi fészek... mindenesetre nem valami koszos kis motelszoba. Hálás vagyok neked érte. Megvetek mindent, ami piszkos. Másfelől nem vagyok túl boldog, hogy meggyalázod az ágyamat. Te bolond vagy, Nadia! Hol volnál ma nélkülem? Hát a pénzem nélkül? Én vagyok az egyetlen, aki valóban megért téged, akinek gondja van rád!

Nadia elfordította tekintetét a tűzről, félt szembenézni haragvó férjével. Mégis felnézett, mert Karl hangja megváltozott: az asszony már nem őt, hanem tulajdon apját látta maga előtt.

– Apu... miért mondod ezt nekem? Hiszen szeretsz engem!

– Igen, Nadia. A világon téged szeretlek a legjobban, nem szabad azonban csalódást okoznod nekem. Ez nem szép dolog. Légy jó kislány! Nem voltál kedves a nővéredhez. Egyáltalán nem volt szép tőled, amit vele csináltál.

– Baleset volt.

Most ismét egy másik férfi állt mellette, szakállas, testes alak, az első pszichiáttere... Nadia már nem emlékezett a nevére... Gaza vagy efféle... valamilyen bolgár név... Akcentussal

beszél:

– Nincsenek balesetek, kedves gyermekem. Minden azért történik, mert azt akarjuk, hogy megtörténjék.

– Nem, nem, baleset volt. Mark nem akarta megölni. Most ismét apja nyugodt hangját hallotta:

– Én nem Markról beszélek, Nadia, hanem rólad és a nővéredről... engedetlen voltál, és ezért meg kell, hogy büntesselek.

– Ne, Karl, kérek, ne...

– Igen – mondta Karl –, kár, hogy a barátod és orvosod nem láthatja. Lehet, hogy nagyon is élvezné... ha láthatná, mit csinálok veled... ne csinálj úgy, mintha te nem élveznéd... egész életedben másra sem vágytál, mint hogy megbüntessenek... de miért is, drágám? Ezért fizettem ki ezer meg ezer dollárt olyanoknak, mint Collier... hogy kiderítsék, mit követtél el... hogy miért akarsz bűnhődni.

– Nem, nem akarom tudni... ne akard... gyűlölöm!

– Te tényleg gyűlölsz engem, Nadia? – kérdezte csodálkozva az apja.

– Nem, Karl, nem téged. Azt... gyűlölöm.

– Gyermekem, meg kell büntetnem téged, apu tudja a legjobban.

– De apu, baleset volt... én nem...

– Igen... te gyűlölted... ezért kell bűnhődnöd. A nővéredet gyűlölni bűn. Amit tettél, rossz volt... de a szívedben lévő gyűlölet miatt kell, hogy megbüntesselek.

– Nem... nem hagyom, hogy még egyszer megtegyél velem... meg foglak ölni!

Karl felnevetett: – Te? Engem? Megölni? Abszurdum, kedvesem. Én vagyok, akinek meg kellene ölnie téged... mert felszarvaztál... nem is egyszer. Európában nem volna nagy ügy, még bíróság elé sem kerülne érte. Nem, azt csinálom veled, amit csak akarok, te pedig nem fogsz ellenkezni. Igen, még izgalmasabb volna, ha a szeretődöt is rávinnék, hogy végignézzék... Mindkettőtök számára nagyon mulatságos volna. Csakhogy biztos vagyok abban, hogy nem marad sokáig... nem bizony, ha megmondom neki, hogy mindennek vége. A kapcsolatotoknak is, a karrierjének is. Mint minden gyenge férfi, átenged majd nekem, még ha megmondom is neki, mi a szándékom veled... amit az analízis során nyilván említettél is neki... A sorsodra hagy majd, drágám, aztán elmegy, hogy alkoholba fojtsa valahol a gondjait... ahogyan te szoktad. A gyengeséget, drága Nadiám, képtelen vagyok elviselni. Aztán majd esetleg felhív egy hölgyet... a barátnőjét... vigasztalóképpen...

– Nem, Karl, ne mondd ezt! – mondta Nadia Donner majdnem kiabálva.

– Látod, milyen könnyen elárulod magad? Képtelen vagy elviselni, hogy az imádottadat nem csak te érdekléd. Milyen buta is vagy! A butaságért pedig büntetés jár.

– Apu! Én nem akartam. Csak így tudtam segíteni magamon.

– Mit tudtál te, gyermekem? Mondd csak el, mit tettél! Valid be a bűnöd, és fogadd el a büntetést!

– Én... én... baleset volt – dadogta gyámoltalanul Nadia.

– Nem. Szándékosan csináltad! Valld be, mit tettél!

Nadia válaszolni akart, ebben a pillanatban azonban bekopogtatott Mark. Az asszony a karjába vetette magát, a férfi azonban egy tűzpiszkálót lengetett a feje felett.

– Mondd meg! Mondd meg nekem, mit tettél, Nadia. Tudnom kell.

– Én... én... nem emlékszem.

Nadia védekezően az arca elé emelte a kezét, és kétségbeesetten nézett Collierre.

– Próbáld meg! Próbáld meg, Nadia!

– Bár bízhatnék benned... bár megbízhatnék valakiben.

– Bennem bízhat, Nadia. Én szeretlek téged – hallotta Nadia Donner Markus Collier megnyugtató hangját.

– De miért van piszkavas a kezében?

– Hogy megöljem Karl Donnert. Ezért jöttem.

A férfi arca komoly lett, aztán a vonásai összezavarodtak.

– Nem... nem, azért jöttél, hanem mert szeretsz engem. Az a két férfi csinálta.

– Úgy érted, az apád meg az a másik? – kérdezte nyugodtan az orvos.

– Igen, apa... de maszkot viselt. Megismertem a hangját. Azért tette, mert Karl meg akart büntetni engem, apu viszont mindig megvédett. Az után is... megvédett, úgyhogy nem vonhattak felelősségre.

– Ktől védett meg, Nadia? Mi volt a vétked? A férfi hangja hangosabbá és áthatóbbá vált. Nadia úgy vihogott, akár egy kislány.

– Ez titok. Megígértem, hogy nem mondom el senkinek. Apu ígértette meg velem.

– De te szeretnéd elmondani valakinek, igaz? Valakinek, aki szeret téged, és akiben megbízhatasz. Hogy többé ne gyötörjön a lelkiismeret-furdalás.

– Nem... félek... Mark, tedd le a tűzpiszkálót! – könyörgött elhaló hangon Nadia.

– Nem teszem le. csak ha mindent elmondasz nekem. Ha nem, akkor én...

– Mark, kérlek, ne csináld! – szakította félbe az asszony.

– Kénytelen vagyok, hogy megvédjem magam. Karl tönkre akar tenni. Miattad. Nézd, torkon akar ragadni, fel kell emelnem a tűzpiszkálót, hogy visszatartsam tőle.

– De hát... még csak nincs is a közeledben. Engem akarsz megölni. – Nadia ismét az arca elé kapta a kezét.

– Nem, Nadia. Baleset lesz. Senkit sem akarok megölni. Csak menteni akarom a bőrömet.

Karl a kandalló mellől gúnyos vigyorral nézte, amint Mark megkéri Nadiát, hogy menjen el vele. Aztán torkon ragadta Markot, aki felszólította, hogy hagyja ezt abba. Nadia szeretett volna elmenekülni... de nem tudott. A rendőrfelügyelő az ajtó előtt állt, és magyarázatot követelt tőle, ő azonban nem emlékezett arra, hogy mi történt... csak azt tudta, amit Mark mondott neki. Aztán Mark felemelte a piszkavasat, és Karl már a földön is feküdt. Amikor Nadia megérintette, hidegnek, nagyon hidegnek érezte.

A távolból szirénák hallatszottak, Mark azonban megnyugtatta, hogy minden a legnagyobb rendben van. A szirénák azonban egyre hangosabbá váltak, míg már abban a helyiségben üvöltöttek, ahol Nadia volt – csak hogy nem a tengerparti ház nappalijában, hanem a városi lakásban, ahol lefeküdt, hogy kialudja magát. Itt a rendőrség, hogy őrizetbe vegye... Hallotta az ajtó csengőjét, és azt kívánta, bárcsak ne ébredne fel többé.

Aztán Mark gyengéden megrázta, és így szólt hozzá:

– Ébredj, drágám!

– Alaposan rám ijesztettél, Nadia. Már azt hittem, valami butaságot csináltál. A portás azt mondta, itthon vagy, de a csengetésre nem reagáltál, úgy hogy a saját kulcsommal nyitottam ki az ajtót... és amikor itt találtalak... a heverőn... nagyon megrémültem. Hála istennek, hogy semmi bajod.

– Ó Mark, drágám, szörnyű álmom volt, de csak álom, és most, hogy itt vagy, már minden rendben van.

– Igen, édesem, minden rendben lesz... csak pontosan azt tedd, amit mondom.

Micsoda briliáns ötlet, gondolta Collier. Zseniális húzás. Két legyet ütök egy csapásra.

Odakint már sötét volt. Miután elfogyasztottak egy könnyű vacsorát, Collier így szólt Nadiához: – Hozzá kellene járulnod, hogy megvizsgáljanak a poligráffal.

– A hazugságvizsgáló készülékkel, Mark? Nem, ezt nem tehetem. Azonnal rájönnek... hogy juthat ilyesmi eszedbe, Mark?

– Miért is ne? Kénytelen vagy vállalni. A történetet, amit előadtál, nem akarják elhinni...

– De a hazugságdetektor csak tovább ront a helyzeten, azt nem tudom átéjteni... – Keserűen tette hozzá: – Egyáltalán senkit sem tudok átéjteni. Miért akarsz, hogy mindezt végigcsináljam, Mark? Meg kell mégis mondanunk nekik az igazat. Ez az egyetlen kiút.

– Nem, Nadia, nem ez az egyetlen. Azt mondtad, bízni szeretnél bennem. Akkor most jól figyelj rám, és majd azután dönts el, igazam van-e. A poligráf nem tesz mást, mint regisztrálja egy bizonyos kérdésre adott reakcióidat. Ha szilárdan hiszel abban, hogy az igazat mondd, akkor a próba ezt mutatja ki. Egy gép nem tudhatja, mi az igazság. Csak azt képes érzékelni, hogy gyorsabban ver-e a szíved bizonyos pillanatokban, amikor kérdésekre válaszolsz. Csak ekkor gondolnak arra, hogy hazudsz. Ha azonban el is hiszed, amit mondasz, nem fog felgyorsulni a pulzusod.

– De hát hogyan hihetnem? Tudom, mi történt. Ott voltam. Tudom, miért hazudunk... és hazudtunk, Mark. Hazudtunk.

– Hát jó. Kicsit az igényeinkhez igazítottuk az igazságot, te is tudod, miért. Ha hagyod, hogy elvégezzék rajtad a poligráfos tesztet, magadon segítesz. Hipnózissal el tudom érni, hogy higgy a történetedben, és a detektor nem mutat majd semmit, amikor elmondod nekik... így aztán többé senki sem vonja majd kétségbe az általad előadottakat. Az egész poszthipnotikus szuggesztió kérdése. Hipnotizálalak majd, és bizonyos dolgokat szuggerálok neked. Ha aztán kérdéseket tesznek fel neked, úgy válaszolsz majd rájuk, ahogyan én sugalltam neked... és közben hinni is fogsz abban, amit mondasz. Ez egyszer s mindenkorra meggyőzi a rendőrséget, hogy a vallomásod megfelel a tényeknek. Ha pedig beleegyezel, hogy megvizsgáljanak, megerősíti őket abban a meggyőződésükben, hogy semmi titkolnivalód nincsen. Nadia még mindig tétova hangon megkérdezte:

– És ez a valóságban is menni fog?

Collier tudatosan hazudott, de azt is tudta, hogy Nadia meggyőzhető... mivel pedig valójában nem is volt más kiút, meg kellett, hogy győzze. Sikerülni fog. A saját terve, tudniillik. Egyszerűen sikerülnie kell!

– Természetesen, édesem. És most nagyon bíznod kell bennem. Visszaéltem-e valaha a bizalmaddal? Megtévesztetteleke? Cserbenhagytalak-e? Ugye, hogy nem. Bízz bennem most is, drága Nadia! Tudod... – folytatta, látva, hogy az asszony továbbra is kételkedik –, te mindig is fogékony voltál a hipnózisra. Hiszen a kezelésedben is ezért haladtunk ennyire előre. Gondolj a többiekre, akikhez analízisre jártál. Jó emberek, megbízható pszichiáterek... egy szavam sincsen ellenük. Nemcsak azért, mert a kollégáim, hanem mert tisztelem is őket a munkájukért. A legjobb orvosaid voltak, Nadia... és a legdrágábbak. És veled mégis kudarcot vallottak. És miért? Meg ők nem próbálták meg, amit én. Én pedig sikerrel jártam, mert hipnózist és gyógyszereket alkalmaztam. Küszöbön áll a fordulat. A legutóbbi szeánsz után nem mondtam, de végül sikerült kiszednem belőled a történet egy részét. Kész vagy elmondani mindent. És miért? Az én módszereim eredményeképpen. Eredményt értem el, ahol mások csődöt mondtak. És ha én mondom valamit, tudhatod, hogy az valóban úgy van.

Amíg beszélt, Nadia szemébe nézett, látta, hogy az asszony meginog, és hogy az ellenállása alábbhagy.

– Mark – mondta –, ez az egész olyan ijesztő...

– Dehogyan... félelemre semmi ok.

Már tudom a könyv végét, sóhajtott fel magában Collier. Eddig csak várt és remélt, most azonban már biztos volt benne, hogy Nadia Donner egy napon mindent elárul majd. A könyvet mindenesetre így is megírhatja, és a közönség nem veszi majd észre, hogy a szerzője végül is nem érte el a várva várt áttörést a betegnél. Nem... senki sem veszi majd észre. És olyan sem akad majd, aki megítélje, csakugyan sor került-e a nagy fordulatra.

Fürkészőn nézett Nadiára.

A divány mellett a földön egy fekete táska állt. – Vettem magamnak a bátorságot, hogy már most magammal hozzam a szert – mondta az orvos. Óvatosan kinyitotta a táskát, és kivett belőle egy ampullát: ennek a tartalmát akarta Nadia karjába fecskendezni. Megnyugtató mosollyal mondta: – A detektorpróba után Columbo felügyelőnek nem marad más választása, mint hogy békén hagyjon téged, és hogy nyomozzon a betolakodók után. Egyszer és mindenkorra megszabadulsz tőle, Nadia. Gondolj csak bele, hogy érzed magad, valahányszor csak felbukkan. Minden erőfeszítést megér, hogy végre megszabadulj ettől a félelemtől. Ez pedig segíteni fog neked.

– Ó Mark... egészen biztos vagy ebben?

– Természetesen egészen biztos.

– És tényleg csak emiatt csinálod?

– Fontosabb ez nekem, mint a világon bármi. Magunkért teszem. Ezért kérek, hogy te is ugyanígy határozz. Ne értem, magadért csináld. Értünk.

– Nincsen más lehetőség? – kérdezte tétován Nadia.

– Miféle választásunk maradt, Nadia? Gondolkodj csak! Minél tovább firtatja az ügyet Columbo, annál nagyobb a kockázat. Meg kell győznünk, hogy ami téged illet, tévedett, és helytelenül jár el. Bízz bennem, drágám!

Az asszony némi habozás után lehajtott fejjel mondta:

– Hát legyen, Mark. Nekem minden jó, amit te akarsz.

Pontosan erre vártam, állapította meg magában Collier. Vajon akkor is ilyen megértő volna, és ennyire bízna bennem, ha sejtené, micsoda ördögi dolgok járnak a fejében? Szegény Nadia, a bajai legalább felerészt abból származnak, hogy ami a férfiakat illeti, rémes az ízlése... kétségkívül azért, hogy valahogyan pótolja apja elveszített szeretetét. Ezek a nevetséges orvosok előttem kivétel nélkül sarlatánok voltak, Karl pedig abszolút szörnyeteg. Tulajdonképpen én sem vagyok sokkal különb náluk. Igen, Nadia ítélőképességével van a baj. Kár...

Collier a nyugodtan, lehunytt szemmel ülő Nadiára pillantott. Már előre örül a drognak. Ott vergődik a horgon. Szereti a szert, mert elalszik tőle. Igen, ez a drog hatása, drága Nádiam, és most különösen mélyen fogsz aludni.

Felállította az állványt, majd ráillesztette a tűt a csőre, amelynek másik vége az üveghez csatlakozott. Végül az állványra akasztotta a palackot, aztán megkérte Nadiát, hogy tegye szabaddá a karját, és feküdjön le.

Az asszony szinte hálásan engedelmeskedett a parancsnak. Collier bedörzsölte a karját alkohollal, beszúrta a tűt a vénájába, és figyelte a palackban keletkező buborékokat, miközben a folyadék cseppenként Nadia vérébe szívárgott.

– Lazíts, Nadia – mondta Collier. – Szeretnéd kipihenni magad, ugye? Akkor lazulj el! Aludj el nyugodtan.

Körbejárta a szobát, becsukta a táskáját, elszívott egy cigarettát, majd odament a kerevet mellé, és lepillantott Nadiára. Az asszony már majdnem elaludt. A férfi gondosan összeszedte, és a mosogatógépbbe rakta a poharakat, majd beállította a programot. Rendet akart hagyni maga után, azt a látszatot kelteni, hogy Nadiának ezen az estén nem volt vendége. Miután kiürítette és kitörölgette a hamutartót – a dolog a tengerparti házban töltött estére emlékeztette – visszajött, és letelepedett a kerevet melletti asztal szélére.

– Hallasz engem, Nadia? – kérdezte halkán.

Észrevette, hogy az üveg már majdnem kiürült. Ez annyit jelentett, hogy az asszony már mélyen alszik... de mindent hall, amit mond neki.

– Igen... – felelte révükén Nadia.

– Most pedig nagyon figyelj...

– Igen – mondta engedelmesen az asszony.

A férfi kinyitotta a fekete táskát, és kivette belőle Karl Donner levéltárcáját, az óráját és néhány ékszeret. Miközben beszélt, körülnézett a szobában.

– Nagyon figyelj, Nadia – mondta –, hallani fogod a hangomat... csak az én hangomat. Csak az én hangomnak engedelmeskedsz. Értesz engem?

– Értelek – felelte halkán az asszony.

– Jól van.

Collier a szoba egyik sarkában egy kerámiavázát vett észre. Odament hozzá, és belenézett. Üres volt. Beletette a levéltárcát, az órát és az ékszereket, s miután zsebkendőjével alaposan letörölgette, ismét a helyére állította.

– Hét óra van – mondta.

– Igen, hét óra.

– Felzaklatott Karl halála. Miután elmentem, felkelsz, bezárod és belülről elreteszeled az ajtót. Ma este itt maradsz a lakásban. Senkivel sem találkozol... senkivel sem beszélsz... érted?

– Igen. Senkivel.

– Tíz órakor megszólal majd a telefon, ha korábban cseng, nem veszed fel. Este tízkor azonban az én hangomat hallod majd. Egy férfi nevét fogom mondani: Charles Whelanét. Hallod a nevet? Charles Whelan.

Nadia a pillanatnyi szünet után megismételte:

– Charles Whelan.

– Pontosan. Amikor ezt a nevet meghallod, hirtelen elönt a forróság... kiver a víz. Olyan meleged lesz, olyan fullasztó hőséget érzel, hogy mindenáron úszni akarsz majd menni.

– Úszni. Nagyon melegem lesz, le akarok majd hűlni. Az orvos kilépett a balkontra, és lenézett a mélybe.

– Hiszen szeretsz úszni, vagy nem?

Collier pillantása a fényűző épületkomplexum belső udvarán lévő medencére vándorolt.

– Igen, szeretek. Jó úszó vagyok. Nagyon jó – nyugtázta színtelen hangon az asszony.

– És ugrani is tudsz. Te mondtad nekem. Emlékszel, ugye, hogy annak idején legszívesebben az uszoda legmagasabb trambulinjáról ugrottál?

– Igen, hátborzongató volt... de mindig én voltam a bátor a családukban.

– És ezt apád is tudta. Emlékszel még, milyen öröme telt abban, ha látta, amikor ugrasz?

Az orvos hangja álhatóvá, parancsolóvá vált.

– Igen, mert olyan bátor voltam.

– És mert olyan jól csináltad. El kell menned úszni... mert nagyon meleged lesz. Más nem segít, se fürdő, se zuhany, semmi. Egyedül és kizárólag a medencébe ugrás... hogy végre erezd az üdítően friss vizet. Amikor meghallod majd a hangom, azt, hogy Charles Whelannel szeretnék beszélni... leteszed a kagylót, és kimégy a balkontra... kibírhatatlan hőségtől szenvedsz majd... és leugrasz az ablak alatti medencébe, apád pedig közben nézni fog. Az ugrás remekül sikerül, ő pedig nagyon büszke lesz rád. Érted?

– Igen, értem – felelte Nadia monoton hangon.

Collier most ismét a szófa mellett állt. Itt már nincs több dolgom, állapította meg. Még egyszer ellenőrzött mindent, leszerelte az infúziós állványt, és eltette a táskájába. Távozóban ügyelt, nehogy meglássa valaki. Jövet szándékosan váltott néhány szót a nappali portással, most azonban már az éjszakai volt szolgálatban, akinek nem akarta az orrára kötni, mikor távozik. Böven volt ideje hazaérni. Meghívta a barátait, hogy legyen alibije – ezért nem volt szabad, hogy a portás ilyen későn lássa.

A rendőröknek azt mondja majd, gondolta, hogy délután járt Nadiánál, aki izgatott és kimerült volt, úgyhogy mielőtt eljött volna, adott neki egy altatót. A boncolás igazolni fogja ezt. Kétségkívül a folyamatos rendőri zaklatás kergette az öngyilkosságba. Attól tartott, hogy már nagyon közel vannak a megoldáshoz. Nos, csakugyan nagyon közel voltak hozzá. Ennek azonban mostantól vége!

Collier lenézett Nadiára, és az ajka körül hideg, kegyetlen mosoly jelent meg.

– Igen, Nadia, érted, természetesen érted. Természetesen.

Anita Borden nagyon nyugtalan volt. Késő délután hívták, és a telefonáló, egy férfi azt mondta, négy szemközt akar beszélni vele... még hozzá nem az intézetben. Anita végül beleegyezett, hogy a lakásában fogadja az illetőt.

Elmondta neki, hogy később viszont el kell mennie egy partira, de az megfelelné neki, ha az illető hat óra tájban, amikor megérkezik az intézetből, felkeresné... és hogy sajnos nem sok ideje lesz a számára.

– Nem fogom sokáig feltartani – ígérte Columbo felügyelő a telefonban.

Anitát idegesítette a várakozás. A felügyelő hangja olyan komolyan... olyan hivatalosan csengett.

A doktornő szinte még be sem lépett a lakásba, amikor Columbo megnyomta a csengőt. Anita mentegetőzni kezdett:

– Szörnyű rendetlenség van... ma nagyon sokáig dolgoztam, felügyelő. Még csak valami harapnivalóval sem tudom megkínálni. Éppen teát akartam főzni. Kér egy csészével?

– Nem szeretném feleslegesen feltartani... ha sürgős dolga van.

– Annyira azért nem sürgős, felügyelő. Két csésze tea megfőzése sem tart tovább, mint egy csészényié.

– De hát ennie mégiscsak kellene valamit... – jegyezte meg gondterhelten Columbo.

– Ó, nem probléma. A tea majd megnyugtat.

– Miért, ideges, doktor Borden? – kérdezte mosolyogva, nyugodt hangon Columbo.

– Ahogyan mondtam... túl sok munka...

– Semmi egyéb?

– Nem, felügyelő, semmi – rázta a fejét Anita. – Legfeljebb az az enyhe zavar, amelyet minden polgár érez, amikor egy rendőr ki akarja hallgatni. Azért ez idegfeszítő dolog. Bizonyára észrevette már, hogy teljesen ártatlan emberek is idegesek és elfogódottak lesznek, amikor kérdezzétek őket.

– Igen, hogyne. Önnek azonban semmi oka az aggodalomra. Azért jöttem, hogy önről beszéljünk. Az orvosnő elmosolyodott.

– Ez azért nagy megkönnyebbülés. Hadd tegyem még fel a tevizet!

– Persze, folytassa csak. Közben leülök, ha megengedi, ugyanis fáradt vagyok egy kissé. Columbo körülnézett a helyiségben.

– Persze, természetesen – felelte a háziasszony. – Elnézést, hogy nem kínáltam helyet. Azonnal jövök.

– Csak nyugodtan, nem kell kapkodnia.

Visszatérve Anita egy tálcát hozott a kezében, rajta egy kávéskanna, két csésze és két tányér, valamint tej és egy cukrosdoboz.

– Hogyan issza a teát, felügyelő? – kérdezte.

– Egy egészen kevés tejjel, cukor nélkül.

– Tehát angolosan? – kérdezte mosolyogva Anita.

– Szóval ezt így hívják? Tulajdonképpen azért mondom le a cukorról, mert kissé túlsúlyos vagyok.

A doktornő teát töltött egy csészébe, és odanyújtotta Columbónak.

– Nos felügyelő, túlestünk az udvariassági formaságokon, ahogyan mondani szokás. Mit szeretne hallani rólam?

– Ide hallgasson, ön nagyon intelligens. Vagyis... azt hiszem, tudja, kiről szeretnék beszélgetni önnel.

– Mark Collierről? – kérdezte Anita, ámbar ez inkább kijelentésnek hangzott.

– Úgy is van – bólogatott a teáját kavargatva Columbo.

– Feltételezem, hogy tud róla.

– Bocsánat: miről? – kérdezte nyugodtan a felügyelő.

– Hogy Mark és én... régebben, ahogyan a dolgot némileg megszépítve mondani szokták, jó barátok voltunk. Anita kérdő pillantást vetett Columbóra.

– Nem, doktor Borden. Ezt nem tudtam teljes bizonyossággal, a magánéletét nem vettem alaposabban szemügyre. Egyébként az övét sem. Őszintén szólva erre még nem volt időnk. Valószínűleg kiderítettük volna... Nagyon köszönöm, hogy elmondta, és időt takarított meg nekünk.

– Tehát miről van szó?

Columbo a fejét vakarta.

– Voltaképpen csak egy apróságról, de magamban alaposan el kell rendeznem minden. Ön pedig segíthet nekem ebben, mert éppen együtt voltak, amikor az a hívás befutott.

– Úgy érti, az a Karl Donnerrel kapcsolatos telefon? Igen, a kantinban voltunk, de magát a beszélgetést nem hallottam... ő azonban azt mondta, doktor Hunt hívta. Semmi okom feltételezni, hogy hazudott volna.

– Nem, dehogy, az igazat mondta – rázta a fejét Columbo. – Doktor Hunt megerősítette, és az intézet telefonközpontja szintén. Úgy értem, a hölgy, aki akkor éppen szolgálatban volt. Emiatt hallgattuk ki, és emlékezett, hogy hívatta Colliert, valamint hogy a telefonáló doktor Hunt volt. Nem, nem erről van szó, sokkal inkább az időpontról.

– Az időpontról? Úgy hét óra tájban lehetett. Ezt bizonyosan tudom.

– Értem. Azaz... mennyi időt töltöttek együtt?

– Hm... pár percet voltunk az irodámban. Már épp indulni akartam, amikor bejött hozzám. Azt hiszem, már ő is menni akart. Reggel volt közöttünk egy kis összetűzés... a kutatási munkák miatt, amelyeket végzek... ő pedig bocsánatot akart kérni. Aztán lementünk a kantinba egy csésze kávéra.

– Előtte látta őt? – kérdezte Columbo, és vetett egy pillantást Anita-ra.

– Nem... azt hiszem, nem.

– Lehetséges tehát, hogy egészen addig távol volt, és csak akkor érkezett vissza... ellentétben azzal, amit épp most mondott, hogy már hazakészült? Vagy ez nem lehetséges?

– De... azt hiszem, igen, felügyelő – felelte Anita Borden. és úgy látszott, kezd nyugtalaná válni. – De nem énem... ön nyilván azt gondolja, hogy, Marknak köze van Karl Donner halálához, igaz?

– Ó, ez csak... nos, megpróbáljuk összeilleszteni a részleteket. Ön vele ment, miután a hívás befutott?

– Igen, megkért, hogy tartsak vele. Szerintem arra gondolt, hogy egy nőnek... vagy hogy Donnernek segítségre van szüksége. Az én kocsimmal mentünk.

– Miért azzal? – kérdezte nyomban Columbo.

– Ó, hát nem lett volna értelme két kocsival, és az enyém parkolt közelebb... közelebb a kijáráshoz. Van ennek valamiféle jelentősége?

– Gondolom, nincsen. Csak kérdéseket teszek fel. Beszélte Mrs. Donnerrel?

– Nem, meglehetősen feldúlt volt. A hálószobában tartózkodott, és Mark megkért, csináljak gyorsan egy kávé. – Megvonta a vállát, és hozzátette:

– Mark néha igazi férfisoviniztaként viselkedik, és mint ilyen, a konyhába küldi a fehércselédeket. Nem hiszem azonban, hogy ezzel valamilyen hátsó szándéka lett volna. Pontosan ilyennek ismerem.

– És Mrs. Donner? Megitta a kávé?

– Nem, azt a rendőrök itták meg. Remélem, nem baj.

Anita Borden mostanra összeszedte magát.

– Természetesen. Nagyon jó ötlet volt. Elhíheti nekem, hogy az embereim nagyra értékelték. De miért nem ivott Mrs. Donner... ha egyszer ön már megfőzte a kávé?

– Mark úgy gondolta, majd ő lelket ver belé. Adott neki egy nyugtatót, mert úgy gondolta, hogy a megrázkódtatás után mielőbb pihenésre van szüksége. A diagnózisával teljes mértékben egyetérték, felügyelő.

– Igen, természetesen... tudja... egyszerűen csak furcsa, semmi több. Doktor Collier azt mondja, esetleg szüksége lesz önre. Aztán odamennek, és kiküldi önt kávé főzni, majd arra az álláspontra helyezkedik, hogy Mrs. Donnernek egyáltalán nincsen szüksége kávéra. Mi erről a véleménye? Nem találja ön is különösnek?

Columbo ismét megkavarta a csészéjét, és figyelte, ahogyan a tea örvénylik.

– Ha ön így látja... Én azonban ezeknek a dolgoknak nem tulajdonítok jelentőséget. Jelent ez az egész egyáltalán valamit?

– Először is doktor Colliernek alkalma nyílt arra, hogy négyszemközt beszéljen Mrs. Donnerrel.

– Ezt mindenképpen megtehetné volna, ha például magával sem visz engem – mondta gyorsan Anita.

- Hacsak nem azért, hogy ne kelljen használnia a kocsiját.
- És ez mire lett volna jó? – kérdezte meglepetten Anita.
- Ezt viszont nem tudom.
- Felügyelő, én elismerem, hogy Markkal kapcsolatban talán vannak előítéleteim, és esetleg nem vagyok tárgyilagos. De kitűnő ember. Kreatív és fantáziadús. Nagyon sokat tett a pácienseiért és a tudományáért. Néha nem értek egyet a módszereivel... de ha igaza van, már-már zseniális. Lehet, hogy időnként fűtül a konvenciókra, azonban az is megeshet, hogy mi vagyunk azok, akik avított eszméket követünk. Kitűnő eredményei vannak. Felügyelő, Mark Collier mintapolgár. Fizeti az adóit, és megteszi, amit a társadalom elvár tőle. Miért is tenne egy olyan ember, mint ő...
- Elhallgatott, és visszafojtotta a lélegzetét.
- Mit miért tenne? – tette le a csészéjét Columbo. – Mit akart mondani?
- Nem, gondolni sem akarok rá. Ön sem hiheti, hogy Mark Collier... gyilkosságot követne el... ugye?
- Nem tudom. Az emberek néha furcsa dolgokra képesek. Talán bizonyos tényekről önnek nincsen tudomása. Persze nem állítom, hogy Collier bűnös. Nagyon hízelgő képet festett róla, nem bánám, ha számomra is ön írja ajánlólevelet. Néha azonban történnek olyan dolgok, amelyek tiszteletreméltó emberek számára is megoldhatatlan problémát jelentenek. – Felállt, és hozzátette: – Köszönöm a teát, és hogy elbeszélgetett velem.
- Talán igaza van. Doktor Collier talán nem... De hát mindig vannak tények, amelyekre nem találunk magyarázatot.
- Adjon neki egy lehetőséget, felügyelő. Beszéljen neki a gyanújáról, és adjon módot arra, hogy bebizonyítsa: ön az, aki téved. Ez így volna korrekt, nem találja?
- Igen, doktor Borden. Ez így volna sportszerű. Adok neki egy lehetőséget. Csakugyan adok.

Markus Collier lakásában a falióra háromnegyed tízet mutatott. A parti csak nemrég kezdődött, de a zaj már tekintélyes volt. Szólt a zene, a hangzavar és az időnként felharsanó nevetés azonban elnyomta. A nappaliban körülbelül egy tucatnyi ember álldogált, a legtöbben orvosokfeleségestül-barátnóstül. Mark volt a legfelszabadultabb. Az egyik kezében a poharát tartotta, a másikban cigarettát; Anita valamivel távolabb üldögélt, és levonnék tűnt.

A társalgás, mint rendesen, hamarosan szakmai ügyekre terelődött. Collier Arnold és Brenda Sternbackkel, valamint Sue és Garry Kepplerrel társalgott. Észrevette, hogy Anita nem érzi jól magát, és ott akarta hagyni beszélgetőpartnereit, de nem szabadulhatott, mert Arnold a vállára tette a kezét, és folytatta, amit elkezdett.

– ...ezért aztán arra a következtetésre jutottam, hogy a gyereket azért gyöttri bizonytalanság, mert az anyja is bizonytalan. Ilyen egyszerűen oldódott meg az eset.

A felesége nevetve mondta: – Arnold számára minden olyan egyszerű. A valóságban vagy egy fél évig bibelődött a bűdös kölökkal. Mindig az apja hozta be... és a mentő ötlet akkor jött, amikor végre megismertük az anyját is.

A férfi nem vett tudomást a felesége közbevetéséről, és folytatta:

– Ez a bizonytalanság okozta a traumát. A nő az egyik pillanatban majd megfojtotta vak szeretetével a gyereket, a másikban pedig irracionális készletét érzeti, hogy büntetések révén biztosítsa felette a hatalmát.

Amikor Anita odament a bárpulthoz, Collier, aki a többiekkel együtt Sternbackék történetén derült, felnézett. Elindult Anita felé, azonban Sue és Garry Keppler, akik azóta már elváltak az eredeti csoporttól, útját állták.

– Olvastad Doberman könyvét, Mark?

– Hm... csak átfutottam... nem volt sok időm.

– Hihetetlen! Igazából botrányos. Vissza kéne vonni a diplomáját.

– De Garry, azért ennyire rémes nem lehetett – vélekedett Sue.

– De bizony lehetett, és az is volt. Én nem adtam volna a nevem hozzá.

– De drágám, publikálni mégiscsak keli valamit. Publikálni vagy megsemmisíteni, ahogy a régi szólás tartja. Doberman nem akar ellehetetleníteni. Annyi évet töltött mások kutatási eredményeinek korrigálásával, hogy most már úgy érezte, neki is meg kellene jelentetnie valamit. Mint a kritikus, aki végül maga is könyvet ír. Igazam van, Mark?

– Tökéletesen. És a kritikusok által elkövetett könyvek legtöbbször másodrangú munkák – vigyorgott öntelten Collier.

– Doberman könyve bizonyosan az. Legfeljebb képregényekkel volna szabad próbálkoznia

– jelentette ki Garry.

– Ugyan már – vélekedett Sue –, annyi stílusérzéke nincs neki. A képregény a populáris művészetek közé tartozik ugyan, de összetéveszthetetlen, sajátos stílusa van. Doberman könyve azonban hét különféle stílusirányzatból készült kollázs, így van. Mark?

– Nyolcból. Bocsássatok meg!

A házaspár nevetett, ő pedig a bár felé indult; ahol Anita a koktéliját iszogatta. Collier a bárpult mögé lépett, és magának is kevert egy italt.

Áthajolt a mellvéden, és így szólt: – Bocsásson meg kisasszony, olyan szótlannak tűnik. Mi mixerek közismerten kiválóan felismerjük a depressziót, ráadásul remek hallgatók is vagyunk. Hogy őszinte legyek, a szakszervezet nem szívesen hallja az ilyesmit, de mint pszichiáterek, még jobbak vagyunk. Ha szeretné megosztani valakivel a bánatát, csak rajta, fogjon hozzá! Ráadásul rengeteg pénzt is megtakarít vele. Az egész világ tudja, hogy ezek a tökéletlen agyzsugorítók jóval többet keresnek, mint amennyit megérdemelnek.

Anita erőltlenül mosolygott Mark igyekezetén, hogy felvidítsa őt.

– Épp arra a rendőrfelügyelőre gondoltam – mondta.

– Columbóra? És az isten szerelmére, miért? – kérdezte hirtelen izgatottá váló hangon Collier.

– Őszintén szólva, Mark, azzal gyanúsít téged... ó, nem is tudom... azt hiszi, hogy nem vagy egészen őszinte. Talán úgy gondolja, eltitkolsz valamit, hogy ezzel fedezd a páciensedet.

– Te is ezt hiszed? – kérdezte gyorsan Collier.

– Én... azt akarta tudni, meddig voltál aznap este az egyetemen... Felhívott... és nekem úgy tűnt, a dolog több volt, mint egyszerű rutineljárás. Mondd, nem titkolsz te valamit, hogy védj Mrs. Donnert?

– Saját magától szeretném megvédeni – mondta Collier, majd kis szünet után hozzátette:

– Az utóbbi napokban nagyon ideges volt. De nem teszek semmi törvénybe ütközőt. Mit mondtál neki, amikor azt kérdezte, hol voltam aznap este?

Anita elmosolyodott:

– Amit tudtam. Az igazságot. Pech, hogy nem tudtam túl sokat. Sőt, talán szerencse. Mi ez az egész, Mark?

– Nincs itt mit tudni, hidd el nekem. Nem szeretném, ha Mrs. Donner a szemem láttára borulna ki. Karl halála nagyon megrázta. Bizonyára el tudod képzelni, miért.

– Mert titokban maga is kívánta? – kérdezte csodálkozva Anita.

– Úgy ám. Te is tudod, milyen traumát vált ki, ha bármilyen okból gyűlölünk valakit és a halálát kívánjuk, aztán az illető autóbalesetet szenved. Bebeszéljük magunknak, hogy felelősek vagyunk a haláláért. A tudomány jelenlegi fejlettségi foka és a modern technika ellenére bizonyos tekintetben nem különbözünk a vadaktól. Ami az állítólagos természetfeletti dolgokban való hitünket illeti, nagyon primitívek vagyunk. A legkisebb véletlen is elegendő, hogy gyötörni kezdjen bennünket a lelkiismeret-furdalás. Mindenesetre csak a többséget, és csak bizonyos mértékig. Nadiára, aki túl érzékeny és neurotikus, fokozott mértékben érvényes ez, mint egy átlagemberre. Valószínűleg úgy gondolja, hogy ő a felelős, hiszen semmi sem történt volna, ha nem mentek volna ki a tengerparti házba. A tény, hogy a kiruccanást, legalábbis Nadia szerint, Karl javasolta, semmit sem változtat ezen. Mondhatott volna nemet, ajánlhatta volna, hogy maradjanak a városban, menjenek el vacsorázni, nézzenek meg valamilyen show-t... vagy bármi mást. Ő azonban kiment oda Donnerrel. Ezért érzi felelősnek és vétkesnek magát. A rendőrség kihasználhatja ezt a büntudatot. A rendőrök mindent, amit tett, még ha nem szándékosan tette is, minden hibát, amit csak elkövetett... felhasználnak ellene. Ne felejtsd el, hogy mindenáron őrizetbe szeretnének venni valakit, bűnbak kell nekik. Különösen, amikor felettébb valószínűtlen, hogy valaha is elkapják a valódi gyilkosokat.

– Szóval te nem hiszed... hogy téged akarnak megtenni bűnbaknak, Mark? – pillantott a férfira aggódva és gondterhelten Anita.

– Nem, azt nem. Ne félj, azt nem fogják megtenni. És én védelmezni fogom Nadiát is. Én közel sem vagyok olyan sebezhető, mint 6. Én nem vagyok felelős a törtétekért... és egy szikrányi büntudatot sem érzek.

Megfogta Anita, kezét – és ugyanebben a pillanatban megszólalt az ajtócsengő. Éles hangja elnyomta a társaság zivajját és a nevetést.

– Bocsássatok meg. Egy kései vendég. És én még azt hittem, hogy már régen megjött mindenki. Talán a szomszédok akarnak tiltakozni a lárma miatt.

Amikor kinyitotta az ajtót, arcáról eltűnt a mosoly, és meglepetten ráncolni kezdte a homlokát.

– Ó, felügyelő... minek köszönhetem a megtiszteltetést? Vagy ma a túlságosan zajos

partikra vadászó különítményhez osztották be? Nem, ezt nem hinném.

– Jó estét, uram. Remélem, megbocsátja, amiért így betörtem ide. Az időpont nem valami kedvező, de...

– Szó sincs róla. Igen, van nálam egy kis összejövétel, de legalább még ébren vagyok. Jöjjön be!

Félrehúzódott, Columbo pedig belépett az előtérbe. Mielőtt továbbment volna a tágas nappaliba, ahol a parti már a tetőfokára hágott, megállt.

– Aha, elnézést kérek. Nem gondoltam, hogy vendégei vannak. Csakugyan rosszul választottam meg az időpontot...

Columbo már-már sarkon fordult, de Markus Collier megragadta a karját.

– Nem, semmi gond. Csak egy kis társaság. Pár kollégám. Egy teljesen spontán ügy. Megkínálhatom egy itallal?

– Nem, köszönöm. Volna még néhány dolog, amit szeretnék megbeszélni önnel. Ha esetleg valahol zavartalanul...

Collier megfogta a felügyelő könyökét, és bekormányozta a nappaliba. A felügyelő szavába vágva és a zsvajt túlharsogva így kiáltott:

– Hallgassatok csak ide! Szeretnék bemutatni nektek egy jó barátot. Columbo felügyelő a Los Angeles-i rendőrségtől! Ő nyomoz Karl Donner meggyilkolásának ügyében.

Gyors egymásutánban a jelenlévőkre mutatott, s közben a nevüket darálta.

– A kollégáim: Arnold és Brenda Sternback. Garry és Sue Keppler. És... ó, doktor Borden már ismeri.

Amikor Anita látta, hogy Columbo belép a nappaliba, előbbre jött a bárpultról.

– Hello, felügyelő – biccentett felé.

– Jó estét, doktor Borden. Többé-kevésbé követtem a tanácsát. Nem számítottam azonban... ünnepségre.

– Annak azért aligha nevezhetjük ezt, felügyelő. Legfeljebb afféle partinak... néhány ember összejön... Collier a bár elöl odakiáltotta:

– Mit szólna valami gyengéhez, felügyelő? Valami hideg, kalóriaszegény és alkoholmentes innivalóhoz?

– No igen... ha volna egy krémszódája, vagy valami hasonlója...

– Egy pillanat – mondta Collier, hátrament a bárpult mögötti kis hűtőszekrényhez, kivett egy dobozt, és a tartalmát egy magas pohárba öntötte. Közben Arnold Sternback csatlakozott Columbohoz.

– Az ön munkája alighanem nagyon érdekes és veszélyes, felügyelő... napról napra olyan emberek társaságában, akik hajlamosak az erőszak alkalmazására...

– Veszélyes? Nem, tulajdonképpen nem – mosolygott hamiskásan Columbo.

– Én a gyilkosságot mindig valamiféle végső tiltakozásnak tekintetem... – jelentette ki Gary Keppler –, az emberben lakozó bestialitás végérvényes lelepleződésének... amikor már semmi sem működik, és amikor már semmilyen más lehetőség nincsen, az ember primitív énjénél keres menedéket, azaz fizikai erőszakkal éri el, amit akar. Minél közelebb áll valaki ehhez a primitív állapothoz, annál kevésbé esik nehezére, hogy visszatérjen hozzá. Felügyelő, ön nem gondolja...

A felesége félbeszakította: – Egyvalamin csodálkozom. Karl-t nem a betörők... vagy kik ölték meg?

– Inkább betolakodók – javította ki Columbo. – Legalábbis úgy tűnt. Nem sok bizonyítékunk van rá... sajnos.

– Önnek mindig sikerül elfognia a gyilkost, felügyelő? kérdezte Keppler. Úgy értem, a külseje vagy a viselkedése alapján?

– Nem uram, nem mindig. Tudja, sok gyilkosságot egészen hétköznapi emberek követnek el, akik korábban sohasem folyamodtak erőszakhoz. Olyanok ők, mint bármelyikünk. Amit mondott, hogy zsákmányolni akartak valamit, véleményem szerint helytálló. A gyilkosok olyannyira akarnak valamit, vagy olyan sürgős szükségük van valamire, hogy vállalják az összes következményt.

– Amitől primitívekké válnak...

Collier meghozta a krémszódát, és odanyújtotta Columbónak a poharat. – Kicsoda primitív? – kérdezett vissza azonnal.

– A gyilkosok – felelte Arnold. – Garry úgy gondolja, a dolog azzal függ össze, hogy az ember akkor enged a primitív ösztöneinek, amikor úgy gondolja, hogy már semmi más nem segíthet.

– Ez nagyon ésszerűnek tűnik, nem találja, felügyelő?

Columbo elvette a krémszódás poharat, és így szólt:

– Köszönöm. Igen uram, egyetértek önnel.

– Érdekes dolgot mondott az imént – jegyezte meg Sternback.

– Ez mindig így megy a rendőrségnél, vagy csakugyan vannak még kétségei?

– Mivel kapcsolatban, uram? – kérdezte Columbo magasra húzott szemöldökkel.

– Azt mondta, úgy gondolja. Van valamiféle kételye?

– Ó, kételkedésre mindig van ok.

– A rendőri hivatáshoz hozzátartozik a szkepszis – mondta a férjének Brenda. Azért kapják a fizetésüket. Egyikünknek sem hisznek. Mi például túl közel parkolunk egy tűzoltócsaphoz... Valamennyien vétünk a törvény ellen, igaz, felügyelő.

– Igen, sok emberrel megtörténik ilyesmi. A büntetőcédula azonban egyidejűleg jelenti a leleplezést és a gyors ítélethozatalt.

– Brenda... a felügyelő most leszalad és megnézi a kocsinkat. Ez a híres rendőri módszer, Mr. Columbo? Maga anélkül, hogy kihallgatta volna a feleségemet, elérte, hogy beismerő vallomást tegyen.

– Hogy visszatérjek a Donner-ügyre – mondta Collier –, a felügyelő gyanúja különös természetű. Nem csak pusztán szkepszisből táplálkozik, ugye? És nagyon úgy tűnik, mintha nem lenne Nadia Donnernek...

– Igen, hm, vannak bizonyos gondjaim...

Columbo előhalászott egy szivart, majd kotorászni kezdett a zsebeiben, közben pedig hol az egyik, hol a másik kezében fogta a poharát. Végül Collierhez fordult, és így szólt:

– Volna szíves kölcsönadni nekem az öngyújtóját, uram?

Collier érezte, hogy elvörösödik, és hogy a nyakán forróság kúszik fel. Ebben a pillanatban azt kívánta, bárcsak lemondott volna az utolsó italról. Nem akart verejtekezni. Ugyanakkor remélte, hogy a felügyelő nem vesz észre rajta semmit.

Úgy gondolta, nincs mitől tartania, az öngyújtójának nincsen köze az üggyhöz, az az ártatlan hangütés azonban, ahogyan Columbo elkérte, eszébe juttatta Donner halálának estéjét, amikor az öngyújtó csütörtököt mondott. Collier torka elszorult idegességében.

Úgy tűnik, a tengerparti ház és az öngyújtó valamiképpen összefüggésben vannak egymással... Vagy ez is csak egy rendőri trükk, vallomás kicsikarására, olyasvalami, amire Arnold utalt, amikor Columbo kicsalta Brendából azt a megjegyzést a tilosban parkoló autóról?

A tőle telhető leghiggadtabb mozdulattal nyúlt a zsebébe:

– Tessék, felügyelő.

Columbo elvette az arany öngyújtót, és a szivarja végéhez tartotta a lángot. Néhány slukk után mindenki számára látható módon a magasba emelte a csillogó holmit:

– Látják például... ez itt egy probléma. Azon az estén a tengerparti házban járt egy dohányos... az áldozat és a felesége nem lehettek, hiszen egyikük sem cigarettázott.

Brenda éles hangon megszólalt:

– Nyilván a betolakodók egyike.

– Nem, hölgyem, nem ez a helyzet.

– Hogyhogy ilyen sokat tud a betörőkről, felügyelő... és mégsem tudja elfogni őket? – kérdezte Collier, s közben nagyon vigyázott, nehogy túl éles találjon lenni a hangja.

– Mrs. Donner vallomása szerint harisnyával maszkírozták el magukat. Ha így volt, nem dohányozhattak.

Sue Keppler megkérdezte:

– Honnét tudja, hogy egy dohányos járt ott?

Columbo óvatosan a zsebébe nyúlt, és egy apró celofánzacskót húzott elő. Felfördította, és a tenyerére ejtette belőle a tűzkövet.

– Emiatt a tűzkő miatt, Mrs. Keppler, emiatt az aprócska tűzkő miatt. Már olyan kopott volt, hogy amikor a tulajdonosa használni akarta az öngyújtót, kipattant belőle.

A felügyelő a magasba emelte az öngyújtót, és megkérdezte Colliertől:

– Kinyithatom, uram?

Az orvos derűsen, eltúlzott brit akcentussal mondta:

– Ez az ön ügye, felügyelő! A jelenlévők nevettek.

– Volna szíves megfogni valaki a poharamat? – kérdezte a felügyelő. – Ön, doktor Borden...

Anita elvette tőle a poharat. Columbónak feltűnt, hogy ő nem nevetett a többiekkel Collier mókáján.

A felügyelő kinyitotta az Öngyújtót, és kirázta belőle a majdnem új tűzkövet a tenyerébe, a

kopott mellé. A szeme sarkából látta, hogy Collier egykedvűen cigarettázik, ezzel együtt furcsán feszülnek tűnik.

– A tűzkőnek azon az estén kellett a földre hullania, mert a házat néhány héttel korábban alaposan kitakarították, a gyilkosság estéjéig pedig senki sem járt benne. Megtaláltuk a takarítónőt, ott lakik a környéken. Azt mondta, ha a tisztaságról volt szó, Karl Donner nagyon bakafántos volt, és mindenütt porra vadászott. Mindennek ragyognia kellett, ezért az asszony kétszeres igyekezettel takarított. Mr. Donner jól fizetett, neki pedig szüksége volt a pénzre. Ezenkívül félt is tőle kissé. Esküszik, hogy a tűzkődarabka nem került volna el a figyelmét.

Szóval ez az – nézett a tenyerében lévő parányi fémdarabra. – Igen, volt ott valaki, aki öngyújtót hordott magánál, s amikor ez a valaki használni is akarta, a darabka kihullott belőle. Ezért aztán később pótolta a követ, odahaza vagy az irodájában, valószínűleg még aznap. Természetesen nő is lehetett az illető.

Elhallgatott, és Markus Collierre nézett.

– A nagysága alapján nekem úgy tűnik, hogy az öngyújtójában lévő kő szinte új.

Az orvos megvonta a vállát:

– Igen, ma reggel tettem bele.

– Gondoltam, uram. A tengerparti házban ugyanis gyufát használt, amikor rágyújtott. Bizonyára nem tett volna így, ha működik az öngyújtója.

– Jóságos isten, csak nem Markot gyanúsítja, felügyelő?

– Gondoljon arra, amit Brenda mondott – szólt egykedvűen Collier.

– A rendőrségnek mindenkire gyanakodnia kell. Igazam van, felügyelő?

– Hm... igen, uram. Azt hiszem, mi alighanem már természetünknel fogva bizalmatlan emberek vagyunk. Vagyis lehetett véletlen is, de...

Collier felpillantott a faliórára, és így szólt:

– Felügyelő... kedves barátom, Columbo felügyelő, tucatnyi magyarázat is lehet arra, miért volt a földön a tűzkő. A takarítónő tévedhet, az ön valamelyik embere is használhatott öngyújtót, lehet, hogy valamelyik gyilkos zsebében hevert, aki a zsebkendőjével együtt kirántotta, amikor az ujjlenyomatokat akarta letörölni, és még ezer más... Miért nem csinálunk játékot belőle? Kíváncsi vagyok, ki találja ki a legmeghökkenőbb magyarázatot. Rajta! Kezdődhet a vita. Kezdjük, de én még keverek egy italt...

A bárnál aztán letette a poharat, és a telefonkagyló után nyúlt.

A hangzavaron át hallotta, amint Garry Keppler ezt mondja:

– Nekem úgy tűnik, ebben az esetben egy hibás szillogizmussal van dolgunk. Ha A egyenlő B-vel és B egyenlő C-vel, A még nem okvetlenül egyenlő C-vel.

– A sarkalatos pont nem a tűzkő, hanem a takarítónő – szólt közbe a felesége –, hát nem érted? Talán ő a felbujtó, lehet, hogy az egész az ő ötlete volt. Ha a rendőrség átkutatja a házat, a pincében valószínűleg megtalálják a lopott holmit. Több krimiben is olvastam már effélet. Egyetért velem, felügyelő?

– Nos, igen, őt is ellenőriztük. Csak három házban dolgozik. Jómódú emberek nagy tengerparti nyaralóiban. Az az asszony a nyugdíját egészíti ki takarítással. A többi családotól soha semmi nem tűnt el.

– Fباتkát sem ér az elméleted, Sue kedves – mondta Brenda. – És maga, Anita? Maga mit gondol?

Collier Anita válaszát már nem hallotta, mert közben tárcsázott, és csak a csengésre figyelt a vonal másik végén, ahol Nadia Donner összekuporodva, lehunyt szemmel gubbasztott a szoba egyik sarkában. Az óra elütötte a tízet, Nadia szeme kipattant. Az arcán különös, várakozásteljes kifejezés jelent meg. Még kábult volt a drogtól, de az óra kondulásain át is hallotta a telefon éles hangját.

Felállt, és fél kézzel tapogatózva a készülék felé indult, amely az íróasztalon állt. Kissé imbolyogva megállt, és felvette a kagylót. Álmatagon beleszólt:

– Igen?

A hívó hangja valamiképpen ismerős volt a számára. Ezt hallotta: – Beszélhetnék Mr. Whelannel... Mr. Charles Whelannel?

A szavakra Nadia egész testével reagált. Az arcához, majd a nyakához kapott, remegő ujjakkal próbálta meg lefejtetni magáról a selyemsálat.

Úgy érezte, előnti a verejték, és megpróbálta letörölni az izzadságcseppeket, amelyek hite szerint a homlokán gyöngyöztek. Megfordult, és az üvegajtó felé pillantott, amely a sokemeletes lakóház belső udvara fölé nyúló erkélyre nyílt.

Óvatosan az asztalra tette a hallgatót, és mint egy alvajáró, a kétszárnyú ajtó felé indult. Félrehúzta az ajtószárnyakat, és kibotorkált a balkonra. Kétségbeesetten kapkodott levegő

után, keresett valamit, ami enyhíthette volna az egész testét perzselő forróságot.

Collier a nappali bárja mellől körülnézett, és észrevette, hogy Columbo egész idő alatt figyelte. Az orvos, bár tudta, hogy szavait a vonal másik végén senki sem hallja, beleszólt a kagylóba:

– Ó, bocsánat. Alighanem rossz számot hívtam.

Várt még egy pillanatig, aztán lenyomta a villát, majd felengedte, várt a vonalra, majd ismét tárcsázott.

Nadia Donner már az erkélyen volt. Legszívesebben hangosan felkiáltott volna. Úgy érezte, mintha tüzes kemencébe taszították volna. Érezte, ahogyan a húsa megolvad, és hogy ha nem talál módot, hogy lehűtse magát, egyszerűen szétfolyik. Révülten járkált fel-alá, várta, hogy fűjni kezd valamiféle hűvös szellő, de mindhiába.

Lenézett az erkélyről, és meglátta maga alatt az úszómedence hűvös, tiszta, kék vizét.

Kétségbeesett mozdulattal lerántotta a karóráját, a gyűrűit, a sálját, végül pedig a fésülködőköpenyét, és valamennyit takarosán egy sarokba helyezte.

Tétován lepillantott, a hőség azonban másodpercről másodpercre elviselhetlenebbé vált. Az volt az érzése, hogy ha most rögtön nem tesz valamit, megfullad.

Kábán, imbolyogva odalépett a mellvédhez. Igen, ez az... egy tökéletes fejes a jéghideg vízbe. Ez majd felüdíti, és apunak is örömet szerez vele!

Valahonnét figyel engem, gondolta. Örülni fog neki. Hűvös... én pedig lehülök majd. Azonnal meggyulladok.

Felkapaszkodott a korlátra. Egy tökéletes fejes... ügyesen, elegánsan, nagy ívben... aztán bele a vízbe, apu pedig tapsol gyönyörűségében, megdicséri, biztatja...

A szeme csukva volt, mégis látta, hogy apja odalenn áll. Felfelé nézett, és felkiáltott neki, hogy ugorjék. Ne féljen, csak ugorjon le a vízbe... igen, annak nagyon örülne.

Nadia mély levegőt vett, és kinyitotta a szemét. Túlságosan későn jött rá, hogy nem a trambulínon áll, hogy a víz alatta vagy harminc méternyire van, ráadásul túlságosan messze is, ő pedig a kemény betonra zuhan majd. Nem lesz tehát tökéletes fejes, amelyben apu örömét lelné. Sőt, ami még rosszabb, apu egyáltalán ott sem volt. Éjszaka volt, a medencében senki, apu sehol. Senki sem figyelte. Megpróbált hátralépni, de ezzel is elkésett. Elveszítette az egyensúlyát, mert a kellenél jobban előre hajolt – és vissza sem nyerte többé. Megingott, és a mélybe zuhant. A torkából sikoly szakadt ki, s közben zuhant, zuhant a rettenetes kemény beton felé.

A felügyelő és Collier a lakás teraszán álltak. A félig nyitott ajtón át kiszűrődtek a parti zajai. Collier cigiáért tartott a kezében, Columbo félig kialudt szivarjából pőfékelt. Az orvos arra gondolt, hogy a rengeteg cigarettától meg az italtól holnap reggel fájni fog a feje – vagy talán még másnapos is lesz.

A terasz világítása nem égett, a sötétben a két férfi alig látszott, csak a cigaretta és a szivar parazsa árulta el, hol állnak.

– Várjon – mondta Collier. – Felgyújtom a lámpát, hogy kitaláljon.

– Nem szükséges. Ott a túloldalon áll a kocsim.

– Nem akarnám, hogy elessen, felügyelő. Felkattintotta a lámpát, Columbo pedig így szólt:

– Köszönöm, uram. Sajnálom, hogy csak úgy berontottam a partijára.

– Kár, hogy nem maradhatott tovább – felelte Markus Collier. – Pompás, hogy eljött, új lendületet adott az összejövetelnek. Igen, így van. egy új arc, egy új idea: az ilyesmi hozza mozgásba a dolgokat. Mi olyan gyakran találkozunk és annyit beszélgetünk, hogy már aligha okozunk meglepetést egymásnak. Az egyik barátom szerint minden ilyen eseményre legalább két új embert is meg kell hívni. Ugyan, felügyelő, hagyja magát rábeszélni, és maradjon még egy kicsit! Egy rendőr is mulathat néha.

– Sajnos csakugyan nem tehetem, uram. Bár tehetném – felelte Columbo, majd bizalmas hangon hozzátette: – Most, hogy a többiek nem hallják... az a hazugságvizsgálós dolog nem akar kimenni a tejből. Az a teszt, tudja, a detektorral. Ön azt mondta, meg fogja beszélni Mrs. Donnerrel.

Collier elhajtotta kialudt cigarettáját, és nyomban keresgélni kezdett egy másik után. amelyet aztán, miközben Columbónak válaszolt, nyomban meg is gyújtott:

– Ó, igen, felügyelő. Hogy őszinte legyek... hm, sajnos, azt hiszem, tiszta vizet kell öntenem a pohárba. Tényleg megkérdeztem Mrs. Donnert. Ma délután. Rövid időre beugrottam hozzá,

és elmondtam, hogy ön mit akar tőle. Túlságosan biztos voltam a dolgomban, azt hittem, ismerem őt. Meg kell mondanom: sajnós megtagadta. Közöltem vele, hogy ezzel csak ront a helyzetén, de kitartott az álláspontja mellett, és azt mondta, hogy hallani sem akar semmiféle tesztről. Fel akarta hívni az ügyvédjét. Ekkor visszavonulót fűjtam... Sajnálom, mindenesetre megpróbáltam. Azt is mondtam neki, hogy az elzárkózását beismerésnek fogjak tekinteni...

Columbo félbeszakította.

– Nem, dehogy, uram. Joga van hozzá, hogy megtagadja, ahogyan a vádlottnak is, ha nem akar tanúskodni. Az esküdtek egy megtagadott tanúvallomás alapján semmiféle következtetést nem vonhatnak le. Nos, azt hiszem, így valószínűleg egyszerűbb dolgunk lesz. Most azonban úgy kell tennem, mintha sohasem hallgattam volna ki. Tudja... a törvény szerint...

– Törvény? A jogi helyzettel természetesen tisztában vagyok, felügyelő – sietett közölni Mark Collier. – A valóságban azonban, és ezt meg is próbáltam elmagyarázni neki, nyilván csak tovább erősítette az ön gyanúját, így van?

– Nos, megpróbálom leküzdeni ezt. Valószínűleg azonban igaza van. – Columbo szomorúan csóválta a fejét: – Kár. Azt reméltem, tesz majd valamilyen utalást, amely elvezet bennünket ahhoz az emberhez.

– Miféle emberhez? – kérdezte nyomban Collier.

– Ahhoz, akit Mrs. Donner fedez.

Columbo egy csomag rágógumit halászott elő a zsebéből. A szivarja kialudt, ő pedig a csutkát nézegetve azon tűnődött, eldobja, vagy inkább máshová tegye. A rágógumicsomag már nyitva volt, odakínálta Colliernek:

– Parancsol egyet?

– Mi? – kérdezte szórakozottan Mark Collier.

– Rágógumit. Jót tesz az állkapocsnak. – Columbo visszadugta a csomagot az esőkabátja zsebébe, egy darabot azonban kibontott.

– Ezenkívül használ az ínynek, és kevesebbet dohányzik tőle az ember.

Collier nem vett tudomást a rágógumiról. Megkérdezte:

– Mondja, felügyelő, minek alapján feltételezi, hogy még valakinek volt köze a dologhoz... aki ráadásul férfi volt?

– Az abroncsnyomok miatt, uram. Ezek a külföldi gumik pontosán olyanok, mint az önéi. Ezek bizonyítják, hogy aznap este volt ott kint egy kocsi... amellyel valaki odament, aztán távozott.

– Azok a nyomok máskor is keletkezhetnek.

Columbo a fejét rázta.

– Attól tartok, nem. A nyomok aznap este keletkeztek. Bizonyára emlékszik arra, hogy esett az eső. Az eső elmosta volna őket, ha lettek volna frissek. A főútnál, ott, ahol a bekötőút belétorkollik, van egy fehér oszlop... amelynek valaki nemrég nekijáratott, és amely megsérült ettől. A sérülést egy olyan kocsi okozta, amely a főút irányában haladt, és nem megfordítva. A laborosok szerint az oszlop belseje száraz volt... tehát a dolognak akkor kellett történnie, amikor az eső már elállt. A kocsi az eső után járt arra... egy külföldi autó, amely nagy valószínűséggel nagy sebességgel haladt a főút felé... s közben véletlenül súrolta a kerítésoszlopot. Ez az, amiért azt hiszem, hogy a kérdéses időben kellett ott lennie valakinek.

Columbo rágta egy darabig a gumit, aztán így folytatta:

– És még valamit, uram. Mi történt az órával, a levéltárcával és az ékszerekkel? Alighanem ennek az autónak a vezetője vitte magával őket.

Collier mosolygott:

– Én meg azt hiszem, hogy a laborosai egy cigányaszszonnyal konzultáltak, aki kávézaccból mondja meg a jövőt, és talán így jutottak arra a következtetésre, hogy a sofőr férfi volt.

– Nem, uram. Nem így van. A Mr. Donner koponyájára mért ütés szögéből következtettünk arra, hogy szükségképpen férfi volt, egy körülbelül száznolcvan centiméter magas ember... Mint ön – tette hozzá tűnődve.

Columbo kiment a kocsijához, Collier pedig, szinte akaratlanul, a sarkában baktatott. Mielőtt a felügyelő beszállt volna, visszaszólt:

– Jó éjszakát, és még egyszer elnézését kérem. Ja, és köszönöm a krémszódát! Valóban nagyon szívesen maradtam volna még. Kedves emberek ezek az ön barátai. Nekem azonban még sok a dolgom, hiszen ön is tudja. Lótás-futás, az összes elképzelhető nyom és lehetőség ellenőrzése... Valószínű azonban, hogy kifizetődik... előbb vagy utóbb. Jó éjszakát!

Becsapta a Peugeot ajtaját, és indított, majd egyesbe kapcsolta. A kocsi nekilódult. Mark Collier állt a járda szélén, nézett utána, és elkeseredetten állapította meg, hogy kezd szorulni körülötte a hurok, s egyre kevesebb tere marad, hogy cselekedjen és rögtönözzön.

– Mark?

Collier, akinek gondolatait Nadia Donner és a felügyelő töltötték ki, riadtan összerándult. Anita Borden állt előtte.

– Ah...? Ó, Anita! Épp most búcsúztattam el váratlan vendégünket. Úgy tűnik, még jó néhány hasonló látogatást kell ma este letudnia.

– Mit akart tulajdonképpen? Úgy értem: valójában. Anita töprengve fürkészte a férfi arcát.

– Hogy mit? Rám akart ijeszteni, gondolom, kíváncsi volt a reakcióimra. Most megy, hogy megpróbálja megfélemlíteni Nadiát. Törvénnyel kellene megtiltani az ilyesmit... Magam felől nyugodt vagyok ugyan, de...

– Valóban? – szakította félbe Anita.

– Természetesen. Csak Nadia miatt aggódom – vetett egy komoly pillantást Anitára a férfi.

– Tehát azt hiszi, hogy ő tette? – kérdezte Anita Borden.

– Azt gondolja, Nadia fedez valakit. Ebből arra következtek, hogy szerintem nyilván én vagyok az illető. Abszurdum. Miért akartam volna megölni Karl Donnert? Vagy egyáltalán bárkit? Gyere, menjünk be, Anita! A vendégeim már valószínűleg nem tudják, hová lettem, azaz lettünk.

– Várj, Mark! – mondta gyorsan az orvosnő, és megtorpant.

– Igen... mi az?

– Nem is tudom... annyira más vagy... nem értem, mi folyik itt – hadarta.

– Hiszen látod, mit akarnak ezek az alakok. Szeretnék elültetni a kételyt az emberekben, ez hozzátartozik a szakmájuk játékszabályaihoz. Elbizonytalanítanak téged, te elbizonytalanítasz engem, én elbizonytalanítom Nadiát.

– Esetleg... – szólalt meg újra tétován Anita.

– No, ki vele, esetleg micsoda?

– Esetleg létezik ez a másik férfi... nem te, Mark. hanem az, akit Nadia fedez.

– Minden lehetséges, Anita – vágta rá Collier. – Nadia azonban megbomlott lelki egyensúlyú valaki... Ha nem hagyják nyugton, kiborul. Lehet persze, hogy a felügyelő téved, Nadia vallomása pedig helytálló. Annak ellenére, hogy bizonyos apróságok... egy darabka tűzkő, vagy egy elmosódott keréknyom... nem stimmelnek. Nadia viszont közben olyannyira összezavarodik, hogy bármi előfordulhat vele.

Collier átkarolta Anitát.

– Nekünk azonban emiatt nem kell aggódnunk. Ismét együtt vagyunk.

Anita odébb lépett, kibontakozott a férfi öleléséből, és így szólt:

– Ne, Mark!

– Bocsáss meg, kérlek. Nem akartam túlságosan közel lépni hozzád.

– Nem erről van szó, Mark. Most... olyan zavart vagyok. Nem tudom, mint gondoljak. Talán inkább haza kellene mennem.

– Pedig én azt reméltem, hogy itt maradsz... egészen a parti végéig.

– Ma nem. Mark – sietett a válasszal Anita Borden. – Szükségem van az egyedüllétre... hogy végiggondoljak bizonyos dolgokat. Azonkívül ebben a pillanatban olyan erőtlennek érzem magam, mint egy vizes harisnya.

– Ha szabad megjegyeznem, egy roppant izgató vizes harisnya.

– Ha nem haragszol, én most inkább angolosan távoznék...

– Igen, észrevettem, hogy magaddal hoztad a táskádat.

– Várni akartam, amíg... – Anita itt elhallgatott, és nagy levegőt vett. – Szóval annyira elmélyülten beszélgettél vele... akkor nem akartam elbúcsúzni tőled.

– Nem akarsz zavarba hozni a törvény szeme előtt? Milyen kedves tőled. Köszönöm, hogy ilyen meggondolt voltál!

– Mark, kérlek, ne haragudj! Annyira felizgatott a dolog...

– Ezek szerint nem hiszel nekem? – kérdezte idegesen Mark Collier. – Te mit szólnál, ha ez a kis kopó állandóan a te életedben vájkálna?

– Ne mondd, hogy kis kopó – csóválta a fejét Anita. – Ez egy nagyon tisztességes, érzékeny ember, aki megpróbálja tenni, ami a dolga. Egyébként vájkált az életemben, de én meg tudom érteni ezt... el tudom viselni, hogy tud valamit... nincsen semmi, ami miatt szégyenkezni kellene.

– Mit jelentsen ez? – fürkészte komolyan Anitát Collier.

– Beszéltem neki... rólunk. Mindenképpen rájött volna. Azért mondtam el neki, mert azt akartam, hogy tudja: jelentesz a számomra valamit... hogy vannak emberek, akik szeretnek és tisztelnek.

– És most szégyelled magad?

– Azt nem mondtam – rázta a fejét Anita, és a szeme sarkából Collierre sandított.

– Nem. Talán inkább arra szeretnél célozni, hogy van valami, ami miatt nekem kellene szégyenkezni? Így van?

– Ó Mark, nem akarok veszekedni. Mind a ketten túlságosan fáradtak és idegesek vagyunk. Ezért akarok elmenni. Holnap találkozunk.

Beszállt a kocsijába, a férfi pedig utána szólt:

– Jól van, Anita, te győztél....

A pokolba ezzel a nővel, gondolta. Ebben a pillanatban azonban nem jönne jól, ha átállna ahhoz a hekushoz.

– Nyugalom, nyugalom.

– Talán igazad van. Sajnálom, hogy az előbb megfeledkeztem magamról.

– Semmi baj. Mind a ketten túlságosan feszültek vagyunk. Ne feküdj le túlságosan későn!

– Először meg kell szabadulnom ezektől a pletykára éhes szeszkezesektől...

– Mondd nekik, hogy dolgoznod kell a könyveden.

– Jó ötlet.

Collier lehajolt, és csókot lehelt Anita arcára.

– Aludd ki magad! Azt hiszem, rövidesen minden tisztázódik. Ne törd a dolgon ezt a csinos fejecskét! Columbo jobb belátásra tér majd, ha rájön, mekkora baklövést követett el.

A két járőr kocsiján vörösen villogtak a lámpák, és baljóslatú fénybe vonták a medence körül tolongó emberek arcát. Egyesek pizsamában és halóköntösben, mások utcai ruhákban voltak. A sokaságot kék uniformist viselő rendőrök próbálták visszaszorítani. Nem volt könnyű dolguk, mert mindenki akart egy pillantást vetni a helyszínre – hogy aztán másnap reggel az irodában vagy a mosószalonban beszámolhassanak a hátborzongató eseményekről.

A mentőautó nyitott ajtókkal várakozott, a mentősök türelmesen álldogáltak, cigarettáztak, és nem vettek tudomást a kíváncsiakról, akik okvetlenül akartak vetni egy pillantást a minikórház sötét belsejébe. Tudták, hogy nincs miért sietniük. A nő, akiért jöttek, már nem lehetett segíteni. A munkalapjukon ez áll majd: MÉ. Meghalt érkezéskor.

Az egyik kékmundéros az izgatott kíváncsiak zsvajját túlharsogva mondta:

– Lépjenek hátrább, kérem! Mindenki hátra! Hagyják szabadon ezt a helyet! Vissza... kérem!

A kandi tömegetől nem messze, a vese alakú úszómedence partján folyt a jövés-menés. A nézelődők mögött egy kocsiján fékezett, kiszállt belőle egy férfi, és átnyomkodott a bámészkodók csoportján a rendőrhöz, aki a rendet próbálta fenntartani.

Az nyomban felismerte a jövevényt:

– Ide, felügyelő! Ott ni. – kiáltotta. – Kramer őrmester már ott van.

– Köszönöm – mondta Columbo, és átfurakodott a két hozzá legközelebb álló szájítató között. Átverekedte magát Kramerhez, aki mellett három másik ember dolgozott: egy fotós, egy labortechnikus és egy civil ruhás nyomozó. Kramer észrevette a felügyelőt, és elvált a többiektől.

– Ó, felügyelő!

Columbo a betonon heverő, lepedővel letakart holttestre mutatott.

– Ez ő? – kérdezte nyugodtan. Kramer biccentett.

– Nem valami szép látvány... ami maradt belőle.

– Honnét esett le? – tudakolta Columbo. Kramer felnézett, és a balkonra mutatott. A felügyelő követte a karját a tekintetével. Amikor látta, milyen magasan van Donnerék lakása, megcsóválta a fejét.

– Egyébként nem egyszerűen leesett, felügyelő.

– Igen? Hogyan jutott erre a következtetésre?

– Látja, ugye, hogy a lakásban világosság van. És ráadásul... a mellvéd! A balkon mellvédje több mint egy méter magas, már megmértük. Azon nem eshetett át csak úgy... különösen, ha arra gondolunk, hogy nem túl magas. Higgycs el nekem, kiugrott.

– Vagy kilökték – vélte Columbo.

– Lehetetlen.

– Hogyhogy lehetetlen? Miről beszél?

A felügyelő fáradt és levert volt. Nemcsak Nadia értelmetlen halála miatt, hanem mert ez azt is jelentette, hogy mindent előlről kell kezdenie. Kétségesnek, nagyon kétségesnek tűnt számára, hogy a férfi, akit gyanúsított, azaz Markus Collier járt Nadia Donnemél, hogy lelökje. És az asszony már halott volt... így bizony nem lesz könnyű bármit is bebizonyítani.

– Elnézést kérek, felügyelő. A lakás... zárva volt, és a reteszt belülről rátolták. Csak egy bejárat van. Fejszével kellett szétvernünk az ajtót... és odabent egy teremtet lelkem sem találtunk.

Columbo még mindig felfelé, a balkon mellvédjére bámult. Végül elfordította róla a tekintetét, és így szólt Kramerhez:

– Láta valaki az esetet?

– A 219-es lakásban lakó pasas épp cigarettát akart venni magának abból az automatából. Mivel a masina a sötétben állt, neki pedig nem egykönnyen sikerült kiválasztani a megfelelő márkát és megnyomni a gombot, nem figyelt a medencére. A sikolyt azonban meghallotta, és azonnal megfordult. Azt mondta, látta, amikor a test a földhöz csapódott, de ez lehetett egy fél másodperccel a földet érése után is, amikor visszapattant. Mrs. Donner tehát vagy még zuhant, vagy már másodszor közeledett a talajhoz... Sikoltani valószínűleg estében sikoltott.

Columbo kábán kérdezte:

– És mikor történt ez?

Majdnem biztos volt abban, hogy nem azt az időpontot hallja majd, amelyet hallani szeretne.

– Tíz után néhány perccel. A pasas meglehetősen biztos volt a dolgában. Valami izgalmas filmet nézett a tévében, amely tízkor fejeződött be. Megvárta, mert kíváncsi volt rá, mi lesz a vége. Utána kikapcsolta a készüléket, és lejött cigarettáért. Tíz előtt tehát nem történhetett. Talán egy vagy két, de legfeljebb öt perccel utána.

– No, akkor legalább az időpontot sikerült kifogástalanul megállapítani.

– Meg hogy a lakás be volt zárva. A nő kiugrott. Egyszerű eset.

– Talán. Még valami? – kérdezte Columbo.

– Hát, csak a ruhájával kapcsolatban.

– Micsoda?

Kramer odavezette a felügyelőt a holttesthez.

– Nézze meg a saját szemével!

Columbo leguggolt, és felemelte a lepedő egyik sarkát. Meglepetten pillantott hátra.

– Hiszen anyaszült meztelen!

Némán bement a házba, és felliftezett a Donner-lakáshoz. Az ajtó előtt egyenruhás rendőr posztolt. Odabenn egy detektív a szekrényeket, a fiókokat és az asztalokat nézte át: búcsúlevelet keresett, illetve bármiféle utalást arra nézve, mi történhetett Nadia Donnerrel.

– Hm... találtak valamit?

Kramer a nyomozóhoz fordult.

– Mi a helyzet, Hendryx?

– Csak a telefon, felügyelő. A kagyló mellé volt téve. Én tettem a helyére. Zsebkezdővel persze. Eddig csak átkutattam mindent, és a helyükre raktam a dolgokat. Az ujjlenyomatszaktól bármikor megérkezhet. Miután megcsináltuk a fotókat, ő hozzáláthat az ujjlenyomattételhez. Aztán alaposabban körülnézhetünk.

– Jól van. Hm... a telefon! A hallgató mellé volt téve?

Hendryx bólintott, Columbo pedig tovább faggatta:

– És hol? A földön? Vagy az asztalon?

– A hallgató a készülék mellett, az asztalon hevert. Hallatszott a foglalt jelzés... tudja, amikor a vonalnak csak az egyik vége szabad... Belehallgattam, és a helyére tettem.

Columbo bólintott.

– Jól van. nézzenek csak körül, bár nem hiszem, hogy túl sok mindent találnának. Sohasem lehet tudni.

Kramer őrmesterrel a nyomában kilépett az erkélyre, odament a mellvédhez, és ellenőrizte a magasságát... Visszafordult Kramerhez:

– Igen, ezen nemigen bukik át az ember. Igaza van. őrmester. Aki akkora, mint ő volt, nem esik át rajta.

– Esetleg a Los Angeles Lakers centerkosarasa. Annak ez a mellvéd legfeljebb combközépig ér.. Mrs. Donner azonban jóval alacsonyabb volt.

Körülnéztek, és felfedezték a tolóajtó közelében, az egyik sarokban a gondosan összehajtogatott ruhákat.

– Az ő holmija, gondolom – mondta Kramer. – Semmihez sem akartam hozzányúlni, mielőtt rögzítik az ujjlenyomatokat. Talán lehet köztük valamilyen levél vagy efféle.

Columbo egy ceruzát vett elő a zsebéből, letérdelt, és felvette a legfelül lévő sálát. Alatta nagyon gondosan összehajtogatva a fürdőköpenyt találta, rajta egy aranyórával, egy pár fülbevalóval és néhány gyémántgyűrűvel. Felemelte a ceruzával az órát, és megkérdezte

Kramertói:

– Maga szerint miért tette?

– Már hogy micsodát, felügyelő?

– Levette az óráját, a fülbevalóját, a gyűrűit... amikor már elszánta magát, hogy végez magával. Miért fáradt előtte? Miért vetkőzött le anyaszült meztelenre?

Felállt, és ismét a mellvédhez lépett, majd tűnődő arccal lepillantott. Az óráról eszébe jutott valami. A nyitott ajtón át benézett a nappaliba, és így szólt:

– Jöjjön, őrmester, menjünk be!

Miután beléptek, Columbo Hendryxet hívta.

– Hendryx, maga kezdje erről. Őrmester, mi odaát látunk hozzá.

Kramer bátortalanul megkérdezte:

– Valami különlegeset keresünk?

– Mihelyt megtaláljuk, nyomban tudni fogjuk – felelte Columbo.

Odament az íróasztalhoz, Kramer és Hendryx pedig a szoba legtávolabbi sarkában hozzálátott a kutatáshoz.

Columbo odakiáltott Kramernek:

– Szerencsével jártak a tengerparton? Sikerült tanút felhajtaniuk?

– Még nem, felügyelő. Még keressük. Kevés ember lakik ott állandóan, és nem is a Donner-ház közvetlen közelében. Többékevésbé elegáns környék, néhány háznál már próbálkoztunk. Sajnos senki sem volt ott, bár úgy tűnt, a házak nem lakatlanok. Még egyszer meg fogjuk kísérelni. – Miközben tovább keresgélt, megkérdezte: – Mi a véleménye, Columbo felügyelő... erről a ruha-dologról?

– Nem tudom... talán mégsem öngyilkosság – felelte a nyomozó, és rendületlenül kutatott tovább.

– Hogyhogy?

– Olvastam ilyesmit egy könyvben... az embernek mindenféle vad dolgok jutnak eszébe.

– Miféle könyvben? Egy krimiben, amelyben a gyilkosságot egy bezárt szobában követik el? Ilyenből annyi van, mint égen a csillag. A végén a detektív összekombinálja, hogy jutott be a tettes, hogyan követte el a gyilkosságot, hogyan tűnt el, és miként rendezett el úgy mindent, mintha be sem jöhetett volna. Ezek legtöbbször nagyon erőltetett kitalációk.

– Hát, ez is afféle krimi. Úgy gondolom, csakugyan vannak eszközök arra, hogy valaki ilyesmit csináljon.

Columbót Hendryx hangja zavarta meg hangos elmélkedésében:

– Felügyelő! – kiáltotta.

Columbo felnézett, és Kramer is odafordult. Hendryx egy vázát tartott a kezében, és a belsejében figyelt valamit.

– Lehet, hogy ezt keresi, felügyelő? – kérdezte. Columbo belenézett a vázába. Ott volt benne Karl Donner levéltárcája, órája és gyűrűje.

– Eltalálta! – mondta tompán.

– Donner levéltárcája... – szólalt meg Kramer. – Akkor a nő volt az. Honnét tudta, felügyelő?

Columbo a fejét vakarta.

– Szerencsés megérzés. Vetett még egy pillantást a vázába, s közben így szólt:

– Óvatosan bánjon vele, Hendryx, mert bár szinte teljesen valószínűtlen, hogy ujjlenyomatok vannak rajtuk, mégis ellenőriznünk kell.

– Kinek az ujjlenyomatai, felügyelő? A nőé?

– Igen, talán az övéi, Hendryx. Azokkal viszont nem sokra megyünk. Nem, nekünk a férfiera van szükségünk.

– A férfiera? Kire?

– A gyilkoséra. A szeretőjéére. Annak a férfinak az ujjlenyomataira – nézett Columbo Kramerre –, aki kigondolta ezt a bezárt szobában elkövetett gyilkosságot, őrmester!

Ezen az éjszakán Anita Borden alig aludt. Időről időre elbóbiskolt, de valami a tudatalattijában, egy álom, rendre felébresztette. Néhány pernyi nyugtalan alvás után újra és újra hideg verítékben fürödve tért magához. Már hajnalodott, amikor végre erőt vett rajta valamilyen félláomszerű révület, amelyből ébresztőórája makacs csörömpölése ragadta ki. Lezuhanyozott, feltette föni a kávé, és felöltözött.

Két csészével kellett meginnia hogy mire elindult hazulról, magához térjen, de még így is kőtyagosnak és levertnek érezte magát.

Valamiféle változást figyelt meg Markon. A kettejük kapcsolata, de maga a férfi sem volt olyan, mint régen.

Megpróbálta meggyőzni magát, hogy a dolog oka Karl Donner szerencsétlen halála: az eset senkit sem hagyott közömbösen, Mark Colliert is ideértve.

Ne légy unfair, mondta magának. Markra a könyve miatt hatalmas nyomás nehezedik, ennek pedig pont most kellett megtörténnie. Nem csoda, hogy olyan furcsán viselkedik, ezzel mindenki így lenne.

Anita ennek ellenére tudta, hogy mindent ez sem magyaráz meg. Valami nem stimmelt, de hogy mi, arra képtelen volt rájönni. Amikor pedig végül beismerte, hogy igazából nem is akarja tudni, belépillant a megoldás.

Olyan tisztán méghozzá, hogy egész testében megborzongatta. Mark azon az estén élesztette fel a kapcsolatukat, amikor Karl Donnert meggyilkolták!

Ez pedig, gondolta magában, igencsak silány véletlen.

Mielőtt elindult volna, vetett még egy pillantást a tükörbe, és utolsó gondolatát hangosan is közölte a tükörképével. Azt is megállapította, hogy néhány nap alatt hónapokat öregedett.

Az utakon álltak a kocsiszlopok, a szokásosnál lassabban ért be az intézetbe. Szerencsére olyan nagy volt a forgalom, hogy erősen kellett összpontosítania a vezetésre, így aztán többé-kevésbé sikerült megfeledeznie Markról is.

Amikor azonban beállt a számára fenntartott parkolóhelyre, és leállította a motort, ismét eszébe jutott minden. Az épület előtt ugyanis Columbo felügyelő állt, és szemlátomást őt várta.

Kikászálódott az autóból.

A felügyelő megvárta, míg egészen közel ér hozzá, s csak azután szólította meg.

– Bocsásson meg, doktor Borden... nem szívesen zaklatom...

Anita vetett egy pillantást az órájára, és így felelt:

– Jöjjön, felügyelő! A dolgozószobám ugyan nagyon kicsi, de ott néhány percig nyugodtan beszélgethetünk... ha akarja.

Columbo bólintott, Anita pedig így folytatta:

– Jó korán felkelt ma!

– Le sem feküdtem. Micsoda egy éjszaka volt már megint...

– Miért? Úgy értem... mi tartotta vissza, hogy lefeküdjék?

– Még semmiről sem tud, doktor Borden? – kérdezte óvatosan Columbo.

– Hogy tudok-e? Nem... rosszul aludtam, és a rádiót... odahaza sohasem hallgatom, és vezetés közben is csak ritkán. Azt hiszem... nagyon el voltam merülve a gondolataimba, még a friss hírek sem érdekeltek.

A doktornő és a felügyelő végigsiettek az épület folyosóján, végül Anita megállt egy ajtó előtt. A helyiség kicsiny volt, berendezését mindössze két íróasztal, néhány szék és iratszékény alkotta.

– Hát akkor tessék, felügyelő. Mi történt?

– Eh... tehát... Mrs. Donner tegnap este öngyilkosságot követett el...

– Uramfia! – rebegte Anita Borden. Értetlenül bámult Columbóra.

– Levetette magát az erkélyről... vagy lelökték.

– Ez rettenetes... egyszerűen rettenetes. – Elhallgatott, majd megkérdezte:

– Lelökték? Azt mondta, öngyilkosság... Nem értem... Jaj, bocsásson meg, foglaljon helyet, felügyelő!

– Köszönöm. Ezzel azt akartam mondani, hogy öngyilkoságnak tűnik. Az ajtó belülről volt bezárva. Baleset azonban nem lehetett.

– Ha az ajtó belülről volt bezárva... hogyan lökhatték le? – kérdezte zavartan Anita.

– Erről szeretnék önnel beszélni, doktor Borden.

– Velem? Inkább talán doktor Collierrel, nem? Ő volt az analitikusa... és barátja. Sajnálom, ma reggel nem jön be. Még tegnap este mondta nekem, hogy megbeszélése van egy kiadóval... odakint, Mr. Whelan hajóján.

– Nem. Én nem vele szeretnék beszélni... még nem. Én önhöz jöttem... hogy mint orvosnak, kikérjem a véleményét. Tudományos munkatársként részt vett ennek a könyvnek a megírásában... a Martha Pollock-könyvében. És most is segít doktor Colliernek... Azt gondoltam, hogy talán... szóval nem tudtam, kit kérdezzek meg, ezért arra gondoltam... ön talán segít majd nekem.

Columbo Anita arcát fürkészte, mintha le akarná olvasni róla a választ.

– Hm... egy orvosi szakvélemény bizony... de persze, ha tudok, segítek önnek. Nem tudom azonban, hogy miképpen... dadogta a doktornő.

A felügyelő a szavába vágott:

– Hát, lehet, hogy ez az egész meglehetősen ostobán hangzik... sőt, nagyon valószínű... mert magam sem igen tudom, miről beszélek. Az az ötletem támadt ugyanis... és szeretném megkérdezni önt... hogy lehetséges-e, hogy valaki úgy hipnotizálta Mrs. Donnert, hogy szerencsétlen asszony levesse magát az erkélyről?

Anita gyomrába befészkelte magát valamiféle rossz érzés, de nyugalomra intette magát, és így szólt:

– Nem, felügyelő, ez nem lehetséges. És ezt mint orvos mondom önnek... nincsen köze a személyes érzelmeimhez. Egy hipnotizált ember normális esetben sohasem tesz olyasmit, amit éber állapotában nem tenne meg. Különösen ilyen önpusztító tettet nem követne el... Igen, lehetséges, hogy valaki hipnotikus állapotban fel-alá szökdécsel, akár egy majom, mert az ember számára ez nem teljességgel idegen viselkedésmód. De nem ölne meg senkit, még magát sem. És nem tette volna Nadia Donner sem. Eleget tudok róla és a szenvedéseiről... de szerintem nem volt öngyilkos alkat.

Columbo türelmesen várta, hogy Doktor Borden befejezze, aztán megkérdezte:

– Tegyük fel azonban, hogy azt hitte... úgy gondolta, hogy nem öngyilkosságot követ el, hanem... mondjuk, hogy beleugrik egy úszómedencébe.

Anita Borden némán ült, sorra átgondolta a különböző lehetőségeket. Columbo hallgatott, várt, és figyelmesen nézte.

Az orvosnő végül így szólt:

– Ezzel a feltételezéssel nagyon messzire megy, felügyelő úr.

– Nem, tulajdonképpen nem. Vegyük például a törvényszéki orvosszakértőt! Neki a halál okát kell megállapítania. Ha valaki leugrik a magasból, a halál oka, ugyebár, világos. Ennek ellenére felboncolja a holttestet, hogy úgy mondja, már csak a biztonság kedvéért is.

– Felügyelő, én talán nem vagyok annyira fáradt, mint ön, mert én azért tudtam aludni egy keveset... de azért olyan nagyon friss nem vagyok. Mondja meg, legyen szíves, mit talált a törvényszéki orvosszakértő!

– Igen... elnézést kérek. Ez néha megtörténik velem. Túl sokat beszélek. Mrs. Donner vérében amobarbitol- és xylothinmaradványokat talált. Igen, gondoltam, hogy ez alaposan meg fogja rendíteni önt. Én természetesen nem tudom, miféle ízék ezek, így hát kénytelen vagyok megkérdezni. Természetesen meg is kérdeztem őt... azaz a vizsgálatot vezető orvost. Azt mondta, ezeket a készítményeket akkor alkalmazzák, ha meg akarják tömni egy ember akaratát... afféle igazságszérumok. És hogy ezeket a drogokat néha a pszichoanalízis is használja... jóllehet, a törvény voltaképpen nem engedélyezi. A Szövetségi Élelmiszer és Droghatóság nem járul hozzá. Szóval... Kérem, feleljen Öszintén: írt fel doktor Collier Mrs. Donnernek ilyen, vagy ehhez hasonló szereket?

Látta, hogy Anita Donner kerül a tekintetét.

– Nos? – tudakolta Columbo.

– Én... Mrs. Donner gazdag asszony volt, felügyelő. A férje a vagyona mellett nagy hatalommal is rendelkezett. Az ilyen emberek... megszereznek mindent, amit csak akarnak. Az előbb ön így fogalmazott: feltéve, hogy. Nos, feltételezzük tehát, hogy Mrs. Donner valamilyen ismeretlen forrásból jutott hozzá.

– Minden lehetséges, doktor Borden. Ön azonban voltaképpen nem válaszolt a kérdésekre. Rengeteg módon be lehet szerezni ezeket a drogokat. Higgye el, olyan alaposan utánajárunk majd a dolognak, ahogyan csak tudunk. Most azonban meg kell, hogy mondjon valamit: Ezeket a szereket doktor Collier rendelte Mrs. Donnernek?

– Nem hiszem, hogy valaha is... – felelte Anita, ám hirtelen elnémult, és bizonytalan pillantásokkal méregette Columbót.

– Alkalmazta őket nála doktor Collier valaha? Hozzáfért ezekhez a drogokhoz a főnöke? Nem lehet, hogy alkalmazta őket, hogy megfigyelje a hatásukat?

– Sajnálom, felügyelő... attól tartok, ezeket a kérdéseket doktor Colliernek kell feltennie.

Columbo egy pillanatig elnézte Anitát, aztán feltett még egy kérdést. A hangja meglepte az orvosnőt. Eddig nyugodtan, szinte visszafogottan kérdezgetett, most azonban már hangosan és határozottan beszélt.

– Kérdezem önt, doktor Borden! Egy gyilkossági ügyben hallgatom ki!

Anita egy darabig maga elé meredt az íróasztalra, aztán felnézett. Zavart tekintete találkozott Columbóéval. Arc kifejezése mindennél ékezzőlőbb volt.

Charles Whelan bekormányozta a hajót a kis kikötőbe. Mellette ott állt Markus Collier. Korán reggel futottak ki, hétkor találkoztak, és nyolckor már a nyílt tengeren jártak. Két órát

sétahajókáztak, aztán visszatértek. Még nem volt tíz óra. Whelan elérte, amit Collier akart: az orvos határozottan megígérte, hogy két hét múlva hozza a kész kéziratot.

Természetesen hallott Nadia Donner haláláról.

– Nincsen jelentősége, Chuck. Azahogy nem akartam ilyen nyersen fogalmazni, csak azt akartam mondani, elértem nála a végső áttörést. Hatalmas mennyiségű jegyzetem és magnószalagom van. Megvan minden, amire csak szükségem lehet... és most már be tudom fejezni a könyvet.

– Nagyszerű, Mark. Nagy kő esett le a szívről. Egyébként... nincsen köze a halálához?

– Collier haragos pillantással válaszolt, úgyhogy Whelan hozzátette:

– Úgy értem, nem közvetlenül. De ez az áttörés... nem lehetett az oka...?

– Semmiképpen sem, Chuck. Az áttörés mindenképpen várható volt. Azt hiszem, az öngyilkosság inkább Karl Donner halálával függ össze. Szerintem Mrs. Donner nem volt teljesen őszinte a zsarukhoz. Bizalmasan közlöm, hogy megkerestek, beszéljem rá egy poligráf tesztre... tudja, a hazugságvizsgáló. Megpróbáltam, ő azonban nem akarta, ami csak erősíti a gyanúmat. Esetleg az analízis során elmondott volna nekem valamit... én azonban sohasem közölhettem volna a rendőrséggel. Örülök is, amiért, hogy úgy mondjam, megszabadultam a döntés felelősségétől. Jó kis regénytéma volna. Ezt az ötletemet, jókívánságaimmal együtt, továbbadhatja valamelyik regényírójának. Egy pszichiáter egy gyilkossággal kapcsolatban rájön az igazságra, aztán kétségek közt hányódik, hogy a szakmai erkölcsnek tegyen eleget, vagy pedig a rendőrségnek segítsen. Körülbelül ez volna az alapkonfliktus.

– Nem rossz... volt már valami hasonló... egy pappal. De ez a változat is nagyon érdekes... valami más. A páciens nem tudja, miket mond el... vagy ha nőről van szó, beleszeret az analitikusa. Majd átgondolom. Valamelyik emberem készít róla egy vázlatot, és az egyik értekezleten bemutatja. Néha adunk megbízást ilyen ötlet alapján is... esetleg beválik. Ó... hiszen már itt is vagyunk.

Whelan óvatosan bekormányozta a hajót a móló mellé, az egyik kikötőhelyre.

– Tökéletes befutás, Chuck. Nagyszerűen csinálja. Csodaszép reggel volt. Ilyenkor kitisztul az ember feje, friss erővel megy a munkába.

– Pontosan. Az emberek többsége reggelente csak vonszolja magát. Én kihajózok a tágas, kék tengerre, és megerősödve térek vissza: jöhet az újrakezdés. Emberkínzás, hogy egészen addig az íróasztal mellett kell ülnöm, míg el nem végeztem a napi penzumomat. Nagyon szívesen meghívtam volna ebédelni, de az jutott eszembe, hogy elvonnék egy szerzőt a munkától.

– Így is jó. Valószínűleg elfogadnám, tehát jó, hogy nem hívott meg. Már megyek is a papírjaimhoz meg az írógépemhez.

– Ó, doktor Collier! – kiáltotta egy jól ismert hang, miközben az orvos és a kiadó átkapaszkodtak a hajó palánkján, hogy átlépjenek a móló lépcsőjére.

Collier Whelanhez fordult, és így szólt:

– Most maga is láthatja. Ahogyan mondtam, segítettem a rendőrségnek, ahol csak tudtam. Azt hiszi, megköszönik majd nekem? – Suttogva hozzátette: – Felkészülni, Chuck. Itt a Törvény Szeme.

– Nem csoda, hogy képtelen befejezni a könyvet, Mark.

– Az egyik rajongóm. Mindenhová elkísér. Jó reggelt, felügyelő! – kiáltotta Collier, és nagyon igyekezett, hogy a hangja vidámnak tűnjék.

– ...reggelt, uram.

– Columbo felügyelő, engedje meg, hogy bemutassam a kiadómat, Chuck Whelant.

– Jó napot, uram – felelte a felügyelő, és biccentett.

– Jó napot. Úgy hallom, ön tartja távol a kedvenc szerzőmet az írógépétől. Remélem, már nem sokáig.

– Szó sincs róla, uram... csak arra vagyok kíváncsi... Doktor Collier, beszélhetnénk valahol négy szemközt?

Whelan elnevette magát:

– Felügyelő úr, velem ne számoljon, pillanatokon belül elrobogok dolgozni... gyakorlatilag már úton is vagyok. Mark... később még beszélünk egymással. Ne tartsa fel túlságosan sokáig, felügyelő, dolgoznia kell!

– Hogyne, uram – biccentett ismét Columbo.

– Örülök, hogy megismerhettem.

Whelan felment a lépcsőn, és végigsietett a mólón, Columbo még utánaintett.

– És pillanatnyilag milyen problémák fájdták a fejét, felügyelő?

– Ez ő? – kérdezte kissé csodálkozva Columbo.

– Kicsoda?

– Ó... hát az a fickó, akit ön tegnap este fel akart hívni. Látom, hogy végül sikerült utolérnie.

Collier érezte, hogy a fejébe tolul a vér.

– Felügyelő, én egy kissé fáradt és éhes vagyok... és nem tudom, hová akar kilyukadni.

– Tehát ön tegnap este, a parti folyamán megpróbálta elérni. Emlékezzék csak! Először rossz számot hívott. Csak elgondolkodtam, vajon miért telefonál... ennyi az egész.

– Hogy megbeszéljük a ma reggeli találkozásunkat. Tehát: mi az, amire kíváncsi, miért tette meg ezt a hosszú utat? Nadiáról vagy rólam van szó? Vagy Whelanról?

– Gondoltam, hogy maga már hallotta – mondta Columbo. Collier eltűzött sóhajt hallatott:

– Micsodát hallottam? Muszáj ennyit körülményeskednie, felügyelő?

– Szóval nem... tehát még nem hallott semmit Mrs. Donnerrel kapcsolatban?

Collier értetlenül meredt a felügyelőre.

– Mit kellett volna hallanom?

– Meghalt.

Collier elszörnyedve ismételte meg:

– Meghalt? Nadia? De hogyan...? Mi történt? Mikor?

– Tegnap este. Öngyilkoságnak látszik. Úgy tűnik, mintha a lakásuk erkélyéről bele akart volna ugrani a lenti úszómedencébe... és elhibázta.

Collier lassan csóválta a fejét.

– Képtelen vagyok elhinni, felügyelő. Nem volt... egészséges... de... – Felment a lépcsőn, aztán visszafordult Columbohoz: – Hacsak...

A felügyelő egy darabig nem válaszolt, aztán mégis megkérdezte:

– Hacsak, uram...?

– Hacsak nem ő volt, aki Karl megölte. Ez inkább összeegyeztethető volna a személyiségével, mint a... mondjuk így... öngyilkosság.

– Ön tehát úgy gondolja, hogy az ő lelkiismeretét terheli a férje halála?

– Nem tudom, felügyelő. Felületesen szemlélve a kérdést, elképzelhetetlennek tűnik. És mégis. A pszichiátria nem egzakt tudomány, ezért sok múlik az egyes emberek hátterén. Nem olyan tudományág, mint a patológia, ahol az orvos mérhető értékekkel dolgozik. És egyikünk sem tévedhetetlen.

Columbo odalépett mellé, és együtt elindultak a parkoló felé.

– Ha engem kérdez, még mindig keressük a cinkost... valakit, aki ott volt azon az estén.

– Igen, én is így gondolom.

Némán közeledtek Collier kocsijához.

– Ön azt állítja, hogy... Karl Donner meggyilkolásának estéjén az egyetemen... az intézetben dolgozott, ugye?

Collier felfortyant:

– Nemcsak állítom, felügyelő... ez lény. Doktor Borden tanúsíthatja.

– Nos, tanúsíthatja is, meg nem is, ha érti, hogy gondolom.

– Nem. Nem tudom követni magát – felelte, jeges hangon Collier.

– Doktor Borden tanúsítani tudja, hogy ön hétkor az intézetben volt. Azt azonban, hogy Mr. Donnert hétkor ölték meg, csak a felesége mondta, az orvosi jelentésben az áll, hogy a halál korábban is beállhatott. Ha pedig ez így van, uram, az ön alibije gyenge lábakon áll. Hogy őszinte legyek, senkit sem sikerült előkerítenem az egyetemen, aki önt a délután folyamán ott látta. Önnek talán eszébe jut valaki, akit látott, és aki szintén látta önt. Nagy könnyebbség volna.

Collier cigarettára gyújtott, s közben vigyázott, nehogy remegni kezdjen a keze.

– Egyedül voltam... az irodámban dolgoztam a könyvem. Ha visszavonulok, hogy egyedül dolgozzam, senki sem zavar... Azért pedig soha nem keresem senki társaságát, hogy alibim legyen – tette hozzá maró gúnnyal.

– Hát persze hogy nem, uram, nem is gondolok ilyesmire. Ez azonban azt jelenti, s ebben bizonyára igazat ad nekem, hogy az ön alibije nem valami jó.

Collier némi tétovázás után így felelt:

– Akkor feltehetőleg most én vagyok az első számú gyanúsított, igaz?

– Nem vagyok biztos abban, doktor úr, hogy a gyanúsított szó elég pontos.

– Ez esetben le kellene tartóztatnia... nemde? De nem tartóztat le. Vajon miért nem, felügyelő?

Columbo csak a vállát vont meg, mire Collier így folytatta:

– Mert abszurdum, felügyelő. Maga csupa feltételezésből próbál egy Ügyet fabrikálni...

vagy a túlságosan eleven fantáziája segítségével. Donner halála semmiféle előnyhöz nem juttatott engem. Biztosíthatom, hogy szegény Nadia halálával nem avanszáltam a Donner-vagyon egyedüli örökösévé. Valójában egy csaknem gyógyult páciensemét veszítettem el. Ő volt a tárgya ezenkívül a következő könyvemnek, és bár a munkát be tudom fejezni, a halála miatt jóval nehezebb lett a dolgom. Nekem tehát nincs indítékom, és hiába mondott bármit a rendőrorvos, Mrs. Donner szerint a férjével hét óra tájban végeztek. Márpedig ekkor nekem semmiféle lehetőségem nem volt a megölésére... Erről megkérdezheti doktor Bordent. Gyanítom, hogy akkor is engem üldözne, ha bizonyítani tudnám, hol voltam déltől este hétig. Akkor meg túl jó, túl sima volna magának az alibim. Mindenképpen én húzom a rövidebbet. Véleményem szerint maga volt, aki a halálba hajszolta Mrs. Donnert, én azonban nem hagyom, hogy velem is ezt tegye. Egyébként nem fogom szó nélkül hagyni, hogy a szőnyeg alá söpörjék Nadia halálát. Bár tudom, hogy nem lesz sok foganatja, ha hivatalosan panaszt emelek maga ellen a betegemmel való viselkedése miatt, mégis szándékomban áll.

– Értem, uram. Ehhez joga van.

– A kötelességem, felügyelő! Mivel pedig nem vagyok őrizetben, most elhajtok. Kivéve, ha van önnek olyan bizonyítéka, amelynek alapján...

Columbo adós maradt a válasszal, mire Collier elvigyorodott.

– Szóval? Akkor, ha megengedi, arra merek következtetni, hogy nincsen! Egy fikarcnyi bizonyítéka sincsen!

– Még nincsen, uram.

– De értesít, ha talál, ugyebár?

Collier halványan elmosolyodott, amit Columbo hasonló mosollyal viszonzott.

– A szavamat adom, hogy ön lesz az első, aki tudomást szerez róla! – jelentette ki a felügyelő.

Collier beszállt a kocsijába, és becsapta az ajtót. Indított és elporzott. Columbo tünődve elővett egy szivart, és rágyújtott.

Néhány perccel Collier távozása után a jachtklub parkolójába begördült egy kocsi. A vezetője üdvözölte Columbót, aki még mindig gondolataiba mélyedve álldogált, és elmaradhatatlan szivarját rágcsálta. A szivar, mint rendesen, kialudt.

– Felügyelő! – kiáltotta Kramer őrmester, s a hangján hallatszott, hogy emelkedett hangulatban van.

Columbo megfordult, Kramer pedig kiszállt, és átvágott a parkolón.

– Már mindenütt kerestem, felügyelő. Végre elkaptam doktor Bordent, ő pedig azt mondta, maga talán kint van a jachtkikötőben. Aztán fel kellett hívnom Whelan irodáját, hogy megtudjam, melyikben.

– Mi újság?

– Jó hírek, felügyelő. Van egy tanúnk. Illetve egy tanúfélénk. Morrisnak hívják. Nem volt könnyű melő. A fivérével együtt körülbelül fél mérföldnyire lakik Donnerék tengerparti házából. Pár napig nem volt ott, azért tartott ilyen sokáig. Na, mindenesetre aznap este, amikor megölték Donnert, az út közelében sétált a kutyájával.

– Láta Colliert... vagy a kocsiját?

– Hát épp ez az. Igen, a kocsi felkapaszkodott az úton, pontosan úgy, ahogyan maga mondta. Morris hallotta. És a kocsi elkapta a kerítésoszlopot. Morris ott állt a közelében. Ahogyan mondtam, hallott mindent.

– Mindent hallott? – hangsúlyozta egyenként a szótagokat Columbo.

– Vak, felügyelő. Ez a mi gondunk. Csak a pontos időt tudja megadni nekünk. Van egy vakórája, és ki tudja tapogatni a számokat... azt mondja, a kocsi nem hétkor, hanem körülbelül fél hatkor ment a műút felé. Nagyon megbízható valaki. Azt mondja, röviddel a kocsi érkezése előtt tapogatta meg az óráját, mert nem akart elkésni a vacsoráról, a fivére ugyanis aggódik, ha soká kimarad. Amikor pedig a kocsi nekiment az oszlopnak, ismét kitapogatta az időt.

– Teljesen biztos a dolgában? – kérdezte azonnal Columbo.

– Egészen biztos – felelte Kramer.

– Hallott esetleg hangot, amelyet azonosítani tudna?

– Semmit, kivéve a kocsi csattanását, meg azt, hogy gyorsan elhajtott. Morris hangosan megkérdezte, nem sérült-e meg a vezető, az azonban, lett légyen bárki, nem felelt, csak felgyorsított és elporzott. Morris a központban várja. Arra gondoltam, akar beszélni vele.

– De még mennyire! Ott találkozunk. Még valamit, őrmester... Ismerte a fickó Donneréket?

– Nem, nem igazán. Tudta, hogy a házban nyáron gyakran vannak, de személyesen

egyiküket sem ismerte. Azt viszont tudta, hogy a ház az övék, és hallotta, hogy az autó az ő kocsibejárójukról kanyarodik ki az útra... többet azonban nem.

– És a testvére? – érdeklődött Columbo.

– Dettó. Nagyon visszavonultan élnek. Nem veti fel őket a jómód, a házuk kicsi, a berendezése egyszerű. Valószínűleg nemigen érintkeznek a nyaraló közönséggel.

– Akkor gyerünk, látni szeretném azt az embert! Találkozunk a központban. Az a gond, hogy egyre több dolog jön össze, ami az én igazamat bizonyítja, de egyikkel sem tudom megbuktatni doktor Colliert. Van két tanúnk: az egyik meghalt, a másik vak. Találnunk kell valakit, akiMegtorpant, és rávigyorgott Kramerre.

– Morrisnak van egy fivére, igaz?

– De az nem volt vele.

– Nem, nem erre gondoltam. Azt mondtam, szükségünk van egy tanúra. Talán majd felbukkan az ember, akire várunk. Talán mi leszünk, akik partiba dobjuk... talán éppen maga doktor Markus Collier lesz a koronatanúnk! Na gyerünk! Van egy ötletem, ne vesztegessük az időt!

A másnapi időjárás az összes színes idegenforgalmi prospektust meghazudtolta. Az eget sűrű felhők borították, a levegő pedig olyan nyirkos volt, hogy az ember hidegebbnek érezte a valóságosnál. A Csendes-óceán felett köd ült, amely később kikúszott a szárazföldre, és beborította a Donner-házat meg az előtte parkoló három autót. Két kocsit a Los Angeles-i rendőrség jelvényét viselte, a harmadik egy öreg Peugeot volt.

Reggel nyolc óra volt, a napot azonban még mindig köd és felhők takarták.

Mark Colliernek mégsem a borús naptól, a hideg levegőtől vagy a napsütés hiányától volt rossz kedve. Bosszantotta, sőt bősztette, hogy amikor lehajtott az úton, jobban félt, mint általában. Columbo mindenütt jelen volt. Nem rendelkezett bizonyítékkal, de úgy tűnt, elszánta magát, hogy kikészíti doktor Colliert.

Legfőbb ideje, hogy eltérítsem ettől a szándékától, gondolta az orvos.

Megállt a Peugeot mellett, és kiszállt. Még el sem ért a ház ajtajához, az kinyílt, és a lépcsőn Columbo jelent meg. Üdvözölte Colliert.

– Már megint maga?! Lassan kezd elegem lenni! Mit jelent ez az egész, Columbo? Talán valami tréfa... ez a kis sétakocsikázás? Mert ha igen, botrányt csinállok, arra mérget vehet! A hülye hívása miatt két megbeszélést kellett lemondanom. Legyen már vége! Nagyon szívesen segítek, de egy bizonyos ponton túl ne számítson rám! Felfogja végre?

Columbo együttérzően bólogatott.

– Nagyon sajnálom, uram, azért van így, hogy végre minden részletet összeilleszthessek... és úgy gondoltam, önnek is itt kell lennie. Jöjjön be, kérem, uram.

Columbo félreállt. Collier tévovázott, aztán bement mellette a házba. A felügyelő követte, és becsukta maga után az ajtót. A nappaliban Hendryx, Kramer és egy civil ruhás detektív várakozott. Amikor Collier meglátta őket, enyhe rossz érzés fogta el. Végül megszólalt:

– Mi ez, egy híres komikus? Egy eget akarnak bemutatni nekünk?

– Hiszen Kramer őrmestert ismeri, uram. Ők pedig Hendryx és O'Brien nyomozók.

A három rendőr udvariasan üdvözölte az orvost, aki egy odavetett "jó reggelt"-tel felelt, és Columbohoz fordult.

– Tehát megoldotta az ügyet... de hogyan? És most majd egy jelenetet látunk. A briliáns detektív bemutatja, milyen okos! Mivel én vagyok itt az egyetlen, aki gyanús, feltételezem, hogy még mindig Karl meggyilkolását akarja a nyakamba varni... Nadia öngyilkossága ellenére. Tegnap hallottam a televízióban, hogy állítólag megtalálta a bizonyítékot Nadia lakásán. Ezzel azonban természetesen nem éri be. Azonkívül megengedhetetlen, hogy valamilyen körülmény tönkretegyje az ember kedvenc elméletét... ugye, felügyelő?

Columbo nem reagált a Collier szavaiból kihallatszó maró gúnyra.

– Igen, találtunk valamilyen bizonyítékot, de igaza van, nem jelent túl sokat. Felfedeztünk azonban egy másikat, amely már sokkal többet nyom a latban. Bizonyítani tudjuk, hogy Mrs. Donner nem öngyilkosság áldozata lett. Meggyilkolták. A boncolás során amobarbitolt, és... hm... – vetett egy pillantást a noteszébe – xylothint találtak a testében, így mondják?

– Majdnem, de nem a kiejtésén nevetek, felügyelő. Szóljon, ha tévedek. Van azonban valami, ami egyértelműen arra mutat, hogy Nadia Donner nem barbiturátmérgezésben halt meg. Amennyire tudom, a halála sokkal drámaibb volt... leugrott a tizennegyedik emeleti erkélyről... vagy nem?

– Így van, uram. Fizikai értelemben a halálát az okozta, hogy a magasból a betonra zuhant. De tudja, uram, nem a maga akaratából ugrott. Kilökték.

– Na de felügyelő... a lakás belülről volt bezárva! Akkor hogy állíthat ilyesmit?

– Engedje, hogy végigmondjam! Mrs. Donner azt hitte, egy úszómedencébe ugrik... ön szuggerálta neki. Olyan drogokat adott neki, hogy fogékony legyen a poszthipnotikus szuggesztióra... aztán rávette, hogy valamivel este tíz után ugorjon bele az úszómedencébe. Hiszen ön tudta, hogy el fogja véteni... és a dolog öngyilkosságnak látszik majd.

– Jóságos isten, felügyelő! Magának elment az esze! Amit előad, izgalmas, de a hajánál fogva előrangotott teória. Columbo nem vett tudomást a megjegyzésről, és folytatta:

– Ön elrejtette Karl Donner levéltárcáját, az óráját és a gyűrűjét, hogy lekerekítse a képet. A kiváltó momentum a telefonhívás volt. Nagyon szellemes, uram.

– Miféle hívás? – kérdezte Collier, közben azonban érezte, hogy elszorul a torka. Leküzdhetetlen késztetést érzett, hogy nyeljen egyet, de tudta, hogy elárulná vele a félelmét, ezért aztán inkább elfülő hangon préselte ki magából a szavakat.

– Amikor felhívta Charles Whelant. Figyeltem, ahogyan csinálta. Jól láttam, hogy nem az ő számát tárcsázza. Mrs. Donner alighanem Whelan nevének hallatán tette azt, amit tett. Ön a kiadóját kérte... de Mrs. Donnert hívta, akit a szavai poszthipnotikus-szuggesztiós állapotba hoztak. Ön volt, aki erre kondicionálta. A név megtette a magáét: ez volt a kiváltó tényező, amely a halálba kergette az asszonyt. Amikor aztán az embereink betörték az ajtót, a kagyló a telefon mellen hevert.

Collier ismét felnevetett, hogy oldódjék a torkában a szorongató érzés.

– Ne haragudjon, felügyelő, de ez a rémdrámába illő elgondolás egy filléres regény szerzőjének is becsületére válna. Roppant mulatságos. Nem szívesen oktatok ki, de utalnom kell rá, hogy Nadia Donner orvosi esetként egy úgynevezett apoteózis volt... Nem túl magas a szó önnek? Mindössze annyit jelent egyébként, hogy ideális esetszámba ment: a függő személyiség legtokéletesebb megtestesülése. Nem volt képes megállni a lábán, nem tudott ő nálló életet élni. Miután meghalt a férje, olyan egyedül állt a világban, mint az ujjam... egy olyan világban, amelyet ellenségesnek érzett. Halálra volt réműlve, nem utolsó sorban maga miatt. Maga ölte meg. És ha mindenképpen felelőst keres, kezdje talán magával!

– Igen, Mrs. Donner függő személyiség volt – nyugtázta Columbo. – De nem a férjén csüggött, hanem önön. – Ismét a noteszébe pillantott, majd hozzátette: – Azt hiszem, ezt nevezik pozitív transzferenciának. – Eltette a könyvecskét, és így folytatta:

– Ön volt a tárgya a szerelmének és a bizalmának, nem pedig Karl Donner.

Collier fahangon mondta:

– Felügyelő, napestig próbálkozhatunk Nadia lelkiállapotának rekonstruálásával, ez azonban nem vezet sehová. A maga abszurd elméletével az a gond, hogy magának bizonyítékra van szüksége, és biztos vagyok abban, hogy nem rendelkezik ilyennel... mert nem is rendelkezhetik. Ha ez minden...

Collier az ajtó felé indult. Columbo hangja megállította.

– Igaza van. Nem tudom bizonyítani, hogy megölte Mrs. Donnert, azt azonban, hogy ön végzett a férjével, igen. Van rá egy tanúm, uram. – Amikor Collier visszafordult, Columbo megismételte: – Igen, egy tanúm. Úgy ám. Tudom, hogy ezzel csalódást okozok önnek, de van egy tanúm.

– Egy csavargó, aki véletlenül benézett az ablakon? Egy házimanó, aki jelentkezett, hogy látta...? Vagy a lépcső alatt lakó tündér? Felügyelő, ez már igazán...

– Egy pillanat, uram – mondta Columbo. Odament a hálószoba ajtajához, és kinyitotta. – Mr. Morris!

A nappaliba a felügyelő mellett belépett Dávid Morris, egy ősz hajú, középtermetű, ápoltszakállt és bajuszt viselő férfi. Tétován megállt az ajtóban. Columbo egy karosszékre mutatott, és így szólt:

– Kérem, foglaljon helyet itt, uram!

Collier arca meg sem rezdült, pillantása azonban Columbóról a férfira rebbent, akinek az arcát igencsak jól ismerte. Tudta, hogy az egész csak trükk, és magában mosolyogva azt gondolta, hogy alighanem az utolsó. Ezt a próbát nagyszerűen kiállja majd. Columbo egy tökféj, sejtelve sincs, hogy ellenfele ezúttal több kategóriával jobb nála.

David Morris rámosolygott Collierre, Columbo pedig megismételte: – Üljön le; kérem!

– Igen, uram... köszönöm. Fürgén odament az asztal melletti zöld karosszékhez, és letelepedett. Várakozásteljesen nézett a felügyelőre.

– Ön itt lakik a közelben, ugye? – kérdezte Columbo. Dávid Morris bólintott. – Ide nem messze, az út mellett. Ha a part felől megyünk, hosszabb az út, mert ott kanyarog.

– Értem.

Columbo a zsebébe nyúlt, és szivart vett elő, aztán gyufát keresgélt, míg végül Morris megkérdezte:

– Parancsol tüzet, felügyelő?

Morris észrevette a zöld fotel melletti asztalon álló gyufatartót, kivette belőle a dobozt, és odaadta Columbónak.

– Nagyon köszönöm.

Miközben Collier Dávid Morrishoz fordult, Columbo rágyújtott a szivarra. Láta, hogy Collier közelebb lép a zöld fotelhoz, és lenéz Morrisra, aki nyugodtan állta a pillantását.

– Dr. Collier, megismeri ezt az embert? Collier lassan csóválni kezdte a fejét.

– Nem, nem ismerem meg, felügyelő.

– Egészen bizonyos ebben?

– Természetesen. Soha életemben nem láttam. Columbo... micsoda olcsó színjáték ez?

Columbo nem vett tudomást a megjegyzésről. Kivette a szivart a szájából, és így szólt Dávid Morrishoz:

– Mr. Morris... engem leszámítva van-e olyan személy a helyiségben, akit már látott? Úgy értem... ma reggel előtt?

Morris ránézett a két nyomozóra, a pillantása átsiklott Collieren, anélkül hogy a szemébe nézett volna. Gyors biccentéssel mondta:

– Igen, uram.

– Volna szíves részletesebben elmondani, milyen körülmények között? Úgy értem, mi történt, illetve hol és mikor történt?

– A parti út mellett ballagtam – kezdett bele Morris. – Ott fenn, ahol az idevezető út kezdődik. A múlt hétfőn történt. Akartam egy kis friss esti levegőt szívni, és hogy kikapcsolódjak, meg hogy megjöjjön az étvágyam, sétálni indultam. Hirtelen kivágódott egy kocsis a Donnerék házához vezető útról. Éppen a kanyarban jártam, és a vezetője csak az utolsó pillanatban vett észre. A fékre lépett, nehogy elüssön, a kocsis pedig megcsúszott... aztán továbbszáguldott.

– És azt a vezetőt ön jól látta?

– Igen, hogyne. Ez az ember volt, ez, aki itt áll előttem.

Markus Collierre mutatott. Az orvos felhorkant, de Columbo folytatta a kérdezősködést:

– És mikor volt ez?

– Fél hatkor. Megnéztem az órám.

– És biztos abban, hogy ez az ember volt az? – kérdezte gyorsan Columbo.

– Teljesen biztos vagyok benne. Száz százalékig. Egy új Mercedes limuzinban ült. Egy zöld kocsiban.

Collier összehúzta a szemét, a szája sarkában halvány mosoly játszott.

– Nagyon ügyes, felügyelő. Valóban pazar, el kell, hogy ismerjem. Elevebb a fantáziája, mint hittem. Vállalkozott egy bátor, utolsó kísérletre. Kemény munka, kitartás... végül pedig egy csapda, benne csinos csalétekkel. A csapdjával azonban, sajna, semmit sem fog.

– Nem értem teljesen, amit mond – nézett rá meglepetten Columbo.

– Ugyan már, felügyelő. Ez az ember nem látott engem. Érttem én, mi a szándéka. Szembesít egy szemtanút a gyanúsítottal, mire az illető gyanúsított behúzza a vészféket, és kegyelmet kér a jószívű felügyelőtől. Ostoba, érzélgős színjáték, Columbo! Azonban, mint mondtam, ez az ember nem látott engem. És nem látta a zöld Mercedesemet sem. Valójában az égvilágon semmit nem látott, mert vak.

– Dehogyan, uram... – mondta Columbo, de nem fejezhette be, mert Colliert nem lehetett megállítani.

– El kell ismernem, ezt a szívszaggató jelenetet jól megrendezte. Nagyon ügyes volt, ahogyan behívta és leültette, ahogy gyufát adott magának, aztán pedig a hangom alapján megállapította, hol vagyok, és – felismert.

– De uram... miért gondolja, hogy Mr. Morris vak? Mert ön Karl Donner halálának napján egy kocsibejáró végén egy vakot látott? Akit, miután teljes sebességgel elszáguldott a helyszínről, majdnem elgázolt?

Collier észrevette, hogy hibát követett el, de gyorsan összeszedte magát.

– Természetesen nem. Mint ön is nagyon jól tudja, mérföldekre voltam innét, amikor Karl Donner meghalt. Végül is azonban orvos vagyok, és a tekintete meg a mozgása alapján meg tudom ítélni... ahogyan bárki más is. Számomra egyértelmű a dolog. Nem más ez, mint az ön csinos kis trükkje. Abbahagyhatná már végre a zaklatásomat... keresse inkább a valódi gyilkost!

– Ön azt mondja, hogy ez az ember vak, uram? – kérdezte csodálkozva Columbo.

– Igen, a szentség... vak. De ha nem akar, ne higgyen nekem. Manapság úgysem sokat számít egy orvosi szakvélemény.

Collier elvett egy képeslapot az asztalról, találmra kinyitotta, és Dávid Morris kezébe nyomta, majd egy leereszkedő gesztussal meggyőződött róla, hogy a férfi jól fogja a lapot.

– Tessék, olvasson fel nekünk ebből egy keveset... Mr. Morris. Már ha csakugyan így hívjak. Rajta! Kezdje el valahol!

Collier Columbóra mosolygott, elfordult Dávid Morrístól, és odament az ablakhoz. Egykedvűen cigarettát vett elő, aztán magabiztosan ismét megfordult.

– Na, Mr. Morris? Olvasson!

– Jól van, tegye csak, amit doktor Collier követel. David Morris az újságra nézett, és olvasni kezdett:

– Vigyen magával meleg kabátot, és öltözzön jól áll Esténként a hegyekben tavasszal is meglehetősen hideg lehet. Ha pedig esik, a Sierra jó néhány turistaösvényén jó hasznát veheti egy erős cipőnek...

Collier zavart hitetlenséggel nézett Columbóról Morrisra.

– Ez lehetetlen! Ez az ember vak, hiszen mondom!

Columbo rosszkedvűen csóválta a fejét, aztán ismét a hálószoba ajtajához ment, és kinyitotta. Bekiáltott:

– Mr. Morris!

A felügyelő, anélkül hogy levette volna a szemét Collierről, oldalt húzódott. A szobába egy másik férfi lépett be. Majdnem olyan magas volt, mint a másik, ugyancsak ősz szakállt és bajuszt viselt – és sötét szemüveget. És Daniel Morris nyilvánvalóan vak volt. Tapogatózva nyújtotta ki a karját, Columbo pedig megfogta, és a szoba közepére vezette. Közvetlenül Markus Collier előtt álltak meg.

– Úgy van, uram – jelentette ki Columbo – Az a férfi, akit látott, vak. Ez itt Daniel Morris, aki hétfőn este a kutyájával sétált. Akit ön csaknem elütött. A másik, aki itt ül, a fivére. David.

Collier megrökönyödött arcot vágott. Gyorsan végigjáratta tekintetét a helyiségen, pillantása Krameréről és Hendryxről a bejárati ajtóra rebent. David Morris eközben leszedte az arcáról az álszakállt és a bajuszt.

Columbo megvárta, míg befejezi, aztán folytatta:

– Meggyőződésem, hogy átlátja a problémát, doktor Collier. Nem gondolhatja, hogy ez az ember itt... ez a tanú... vak. Bejött a szobába, odament egy karosszékhez, leült, beszélgetett velünk, idenyújtott nekem egy doboz gyufát... vagyis csupa olyasmit tett, amit egy normális látású ember. Merthogy lát. Ön azonban, doktor Collier, egy vakot látott, aki pontosan olyan volt, mint Mr. David Morris. Ön Daniel Morríst látta. Aznap este, amikor Karl Donnert meggyilkolták. Majdnem el is ütötte. Ön persze feltételezi, hogy nem fogja felismerni, hiszen tudja róla, hogy nem lát. Éspedig azért tudja, hogy vak, mert látta őt azon az estén. Igazam van, uram?

– Az istenfáját, Columbo!

– Igen. Mondtam önnek, hogy van egy szemtanúm, és ön azt hitte, a fotelben ülő, ön által biztosan vaknak hitt emberre gondolok. Igen, van egy szemtanúm, aki aznap délután fél hatkor a kocsibejáró fenti végénél látta önt... csakhogy ez a tanú nem David Morris... és nem is Daniel Morris... ez a szemtanú nem más, mint ön, saját maga, doktor Collier!

Az orvos némán meredt az ajtóra, mintha a pusztá pillantásával képes lett volna felrántani, hogy elmeneküljön – elmeneküljön az udvarias modorú, elfogódott, kialudt szivarral a kezében álldogáló kis detektív elől. Látta azonban Kramer őrmestert és Hendryx nyomozót is, akik szinte észrevétlenül a tekintete irányába mozdultak – s akik feltartóztatnák, ha az a képtelen ötlete támadna, hogy menekülni próbál.

– Micsoda bolond voltam... – szólalt meg. A vállalai előreroskadtak, kénytelen volt leülni. – Önvédelem volt. Karl Donner megölt volna. A torkomat szorongatta, muszáj volt védekezni. De tudtam, hogy nincs ember, aki hinne nekem. Tudtam, hogy tönkre vagyok téve. Columbo... maga sem hitt volna nekem. Rájött volna a kapcsolatunkra Nadiával... üldözött volna. Végem lett volna. A könyvem... a praxisom... a kutatásaim... Nem hitt volna nekem, ugye, Columbo?

– De igen, uram. Hittem volna önnek... ha elmondta volna az igazat. Bizonyítékokat gyűjtöttem volna, amelyeket aztán továbbítottam volna az ügyésznek. Minden egyes szót. Én hittem volna önnek, ét talán az államügyész is. Ha pedig mégsem, akkor talán az esküdtek... Sajnálom, uram, de most már túl késő.

– Igen – felelte Collier – túl késő!

Alfred Lawrence

Kései bosszú

– Szeretem a karácsonyt, sőt, nagyon szeretem – mondta Shirley Bell elnyújtott délies kiejtéssel. – Szeretem a hideget és a havat. Minden újban örömet lelem. De ti... ti olyan fásultak, és olyan műveltek vagytok. Én megmaradtam vidéki kislánynak.

Hátradőlt és figyelte, milyen hatást váltanak ki szavai a többiekből. Idegesen szorította össze a száját.

Rafe Jackson lassan felemelte hosszú lófejét.

– Korábban én is rajongtam a karácsonyért – mondta. – Amíg ide nem jöttem. Itt Los Angelesben azonban se hó, se fagy, drágám. Csak a rengeteg ember, akik mind keresni akarnak.

– A karácsonyban nagy pénz van – jelentette ki Farley Lanier, majd felállt, és átvitte üres poharát a szoba túlsó végében lévő bárpulthoz. Elhaladt a fehér műanyagból készült, rozsdamentes acélvázú bútorok mellett, a forgó, állandóan változó színű lámpa alatt. A háttérben halk zene szólt: Bacharach és Baez. – Én csak a pénzt szeretem – szögezte le Farley.

– Azért ennyire kapzsi nem vagy – mondta neki Mary Jane Morton. – Ha így gondolnám, nem tudnék együtt dolgozni veled.

A lány magas volt, erős, szalmaszín haját kontyba csavarta a tarkóján. A kontyot egy narancssárga kendő fogta össze.

– Én szeretem a karácsonyt, mert olyankor lehetőségünk nyílik, hogy a legképtelenebb dekorációkat találjuk ki.

– Ha nem volna Shirley, még mindig itt ülhetnénk a megzápult gondolatainkkal.

– A döglött galambokkal, Farley. Pfff...

Rafe Jackson egy halódó madarat utánzott. A pohárral a kezében megállt, és a karjait szárnyak módjára lengette, majd fél térdre ereszkedett. Shirley kuncogott.

– Íme, a hattyú halála – szolt Farley. Buggyos ujjú, bő sárga inget viselt, amelynek gallérja csaknem a füléig ért – az ilyen valamikor Lord Byron idejében volt divat. Ápolt, karcsú ujjaival megfogta Rafe poharát.

– Tulajdonképpen már nem lett volna szabad töltenem neked.

Shirley az ablaknál ült, és a Los Angeles-i autótak forgalmának fényáradatát figyelte.

– Mindnyájan nagyon-nagyon kedvesek vagytok hozzám – motyogta.

– Nemcsak udvariasságból dicsérünk, kedvesem – mondta Rafe.

– Nélküled sohasem hoztuk volna össze a karácsonyi dekorációt.

– Ezt a vallomást adasd írásba vele, Shirley – szolt unott hangon Mary Jane.

– Rafe és Farley nem gyakran ismernek el valamit.

– Ó, ami az őszinteséget illeti, Farley vetekszik Ábrahám Lincolnnal. Nézd csak meg még egyszer alaposan ezt a klasszikus Lincoln-arcot! – mondta Rafe, és megnyújtotta a képét.

– Hagyd abba, Rafe! Shirley egészen másnak gondol majd bennünket, mint amilyenek vagyunk – szolt rá Mary Jane.

– De hiszen most máris közénk tartozik, vagy nem? – kérdezte Rafe, és átvágott a szobán Shirleyhez.

– Közénk tartozol, kedvesem, – Letérdelt a lány széke elé. – Mondd, drágám, hogy közénk tartozol! Ugye, hogy így van, Mary Jane?

– Persze, hiszen ő mentette meg a dekorációkat.

– Az ám. Te mit mondasz, Farley? Közénk tartozik?

Farley arca megenyhült. Elmosolyodott.

– Na látod! Egyhangúlag eldöntöttük! – mondta Rafe, majd megfogta és megcsókolta Shirley kezét.

– Nagyon aranyosak vagytok – mosolygott boldogan Shirley. – Csak most költöztem be, és máris úgy bántok velem, mintha már nagyon régen lakték itt.

Mary Jane felállt. – Mennünk kellene, drágám – mondta. Még el kell intéznünk pár dolgot az üzletben.

– Igen, igazad van – emelkedett fel Shirley is. – Farley, Rafe, köszönjük a kedves vendéglátást.

Rafe kinyitotta az ajtót.

– Ha ilyen vendégeink vannak, nem esik nehezünkre – nevetett.

Mary Jane arcon csókolta Farleyt.

– A demain – mondta, bár francia kiejtését délnyugati akcentusa beárnyékolta kissé. Holnap nyakon öntjük a nagyközönséget az ötleteiddel.

A két nő mögött becsukódott az ajtó. A két férfi egymás mellett állt a kicsiny helyiségben.

Az üres poharak a fehér, négyszögletes asztalkán várták, hogy kivigyék őket. Az ablak melletti bőrfotel felett falikar világított.

Odakint besötétedett, Los Angeles autóútjain azonban változatlanul nagy volt a forgalom.

– Izgalmas lány – állapította meg Rafe, közben azonban töprengő arcot vágott. – Kéne nekem egy vastag pulóver, egy olyan Robin Hood zöld, övvel. A Men's Furnishingben láttam. Igen, ilyesvalamire van szükségem. Fázom.

Farley odament az ablakhoz, és leeresztette a redőnyt.

– Ez a lány nem őszinte, Rafe.

– Csak féltékeny vagy rá, mert annyira érti a dolgát – nevetett Rafe.

– Nem én, hiszen mindhármunk számára van elég munka. Nem szeretem az ilyen mézesmázos déli csinibabákat.

– Mégiscsak féltékeny vagy.

Rendet csináltak, kivitték a poharakat és az ételmaradékot, aztán letörölték az asztalt. Mary Jane cigarettája még ott parázslott a narancsszínű zománc hamutartóban.

– Azt hiszem, tévedsz, Farley – vélte Rafe. – A mi barátságunk örökké fog tartani.

– Semmi sem tart örökké.

– Tudom... de álmodozni azért szabad, nem? Miután minden a helyére került, Farley kinyitotta az ajtó melletti ruhásszekrényt, és a vállára dobott egy ballonkabátot.

– Hová mégy?

– Elvégzem az utolsó simításokat az Old Man's kirakatán.

– Azért azt el kell ismerned, hogy a lány érti a dolgát.

– Igen. Karácsony hó nélkül... hát ez tényleg nem megy. Ebben igaza van. Oké, tehetséges, de nem bízom benne, Rafe. Ez persze még nem jelenti, hogy ne tetszenék nekem.

– Ahogy öregszel, úgy leszel egyre bonyolultabb. Farley.

– Pár óra múlva visszajövök.

– Nekem meg lesz mivel elfoglalnom magam. Az ajtó becsukódott Farley mögött. Rafe egyedül állt a szoba közepén: úgy találta, hogy rend van.

Levertnek érezte magát. Egy forró fürdő majd segít.

Mary Jane és Shirley Los Angeles belvárosa felé haladtak a Hollywood Autópályán. Mary Jane kényelmes tempóban vezette Corvairjét. A két nő élvezte a kedélyes alkonyati sétakocsikázást.

Gyerekkoruk óta barátnők voltak. A georgiai Atlantában nőttek fel, a kettejük közti korkülönbség mindössze négy hónap volt. A szüleik szomszédos házakban laktak, Mary Jane és Shirley már csecsemőkorukban is együtt játszottak. Dundi kislányok voltak. Az évek során aztán Mary Jane erős, természetes lánnyá serdült. A haja csigákban omlott a vállára, és határozottsága már-már az erőszakosságot súrolta. A karcsúbb és csinosabb Shirley mindig is örömet rendelt alá magát fiús barátnője akaratának.

Együtt babáztak, kitaláltak maguknak egy klubot, amelyben a saját külön világukban élhettek, s ahonnan ki tudták rekeszteni a valóságot.

Tízévesek voltak, amikor egy sorscsapás elválasztotta őket egymástól. Shirley édesanyja gyermekbénulást kapott és meghalt, az édesapját pedig Chicagóba helyezték. Magával vitte a lányát is.

A barátnők továbbra is kapcsolatban maradtak: élénk levelezést folytattak. Idővel hasonló lett az érdeklődésük is. Mindkettő művészi tehetséggel rendelkezett, és ennek megfelelő iskolákba jártak. Az egyetem után Mary Jane Chicagóba ment, hogy elvégezze a művészeti akadémiát. Mindketten jelmez- és divattervezést tanultak, Shirley később felvette a díszlettervezést és a kirakattervezést is.

Tanulmányai végeztével Mary Jane nyugatra ment, hogy jelmeztervezőként dolgozzék a filmszakmában. Shirley Chicagóban maradt, különféle üzletek megbízásait teljesítette, míg végül kirakattervező lett a Marshall Fieldnél, a város legnagyobb áruházánál.

Mary Jane-nek eleinte nemigen volt sikere Hollywoodban. Stúdióról stúdióra járt a terveivel, bekopogtatott a legnagyobb tévéállomásokhoz, de nem sikerült zöld ágra vergődnie. Mindenütt egykedvű öreg nők fogadták: látszott rajtuk, hogy eszük ágában sincs lehetőséget adni fiatal, ötletes embereknek.

Kétségbeesésében elfogadott egy állást a Broughton's Department Store-nál. Nem volt jó munka – más emberek elgondolásait kellett kiviteleznie. Ezenkívül ő volt az, aki a kirakatokba kerülő dekorációs anyagokat beszerezte. Egy idő után megtették kirakattervezőnek, utóbb pedig átvette a reklámozástály vezetését.

Megismerkedett Rafe Jacksonnal, a férfidivat felelősével, és a barátjával, Farley Lanierrel, a bútorkirakatokat rendező dekoratőrrel.

Hamarosan elválaszthatatlan barátok lettek, szerették a munkájukat, és szívesen voltak együtt – a munkahelyükön és a magánéletben is. Úgy érezték, mintha egy család tagjai volnának. Együtt ettek, együtt jártak színházba, ugyanazokat a könyveket és újságokat olvasták. Együttélésük némileg ellentmondott a konvencióknak, ők azonban jól érezték magukat így. Amikor Farley időnként összeveszett Rafe-fel, néhány napra átköltözött Mary Jane-hez.

Ilyenkor a reklámrészlegben megfagyott a léghőmérséklet, a beszélgetések formálisakká lettek, a munkások "szerelmiábránd-részlegről" viccelődtek. Aztán ismét elsimultak a dolgok, és minden visszazökkent a régi kerékvágásba. Mindhárman úgy gondolták, hogy a legjobb munkáik az ilyen feszült időszakokban születtek.

Rafe és Mary Jane nem féltékenykedtek egymásra, mindketten olyannak fogadták el Farleyt, amilyen volt. Úgy látszott, időnkénti rigolyái és indulatkitörései csak még erősebben fűzték a másik kettőhöz, akik büszkék voltak, hogy egy ilyen kiváló tulajdonságokkal rendelkező emberrel törődhetnek. Kitüntetésnek tekintették.

Komolyan vették a munkájukat. Mary Jane minden egyes kirakatot műalkotásként ítélt meg, háromdimenziós festményeknek nevezte őket. És valóban: fantáziájának, tehetségének cégerei voltak. A vevők kíváncsian várták az újabb és újabb kirakatokat, hogy lássák: mit találnak ki már megint a Broughton snál. A szakma véleménye szerint az egész országban ezek voltak a legjobb dekoratőrmunkák. Csakhogy Mary Jane megsokallta a munkát, s azt, hogy mindig újabb és újabb ötletekkel kellett előállnia. A sikere teher lett számára. Segítségre és inspirációra volt szüksége.

Kért egy asszisztensnőt, hogy a keze alá dolgozzék. Amikor a cég vezetése igent mondott, felhívta Chicagóban a barátnőjét, Shirleyt, és megkérdezte, akarja-e az állást.

Shirley különösebb habozás nélkül, már a telefonban igent mondott. Chicagóban a telek hidegek, a nyarak fullasztóan forrók voltak. Shirley egész életében Kaliforniáról álmodozott, így aztán üstökön ragadta a lehetőséget.

Első nagyobb feladata az idejű karácsonyi dekoráció fő motívumának kiválasztása volt. "Karácsony, hó nélkül" – jutott eszébe. Életképsorozatot tervezett, karácsonyi jeleneteket a déli féltékenyektől – a csendes-óceáni szigetektől, Mexikóból, az afrikai őserdőből, természetesen Kaliforniából, és a szülőföldjükről, Georgiából. Mind a négyen biztosak voltak abban, hogy a Broughtons vezetése és a vevők egyaránt elismeréssel fogadják majd. A premiert hétfőre tűzték ki.

Éjjel-nappal dolgoztak a karácsonyi jeleneteken. Egyedül ma engedélyezték maguknak egy kis pihenőt a két férfi lakásában. Kimerültek voltak, de elégedettek a munkájukkal.

Shirley és Mary Jane most azért hajtottak vissza az áruházba, mert még fel kellett öltöztetniük a "Délvidék"-kirakatban álló babákat. Mary Jane a női figurák számára uszályos estélyi ruhákat tervezett, a férfiak cilindert és frakkot viseltek. A jelenet egy régi karácsonyt ábrázolt, egy ültetvényes otthonában.

A Broughtons éjszakai őre barátságos fiatalember volt. Korábban Vietnámban szolgált, szívesen eltréfálgzott a lányokkal. Hozzászólt már, hogy Shirley és Mary Jane munkaidő után is dolgoznak.

– Hello, hölgyeim! Felmehetnek önökkel? Amíg a babákat öltöztetik, én majd levetkőzöm...

Shirley nevetve szakította félbe:

– Maga egyre szemtelenebb lesz, Duke...

– A szép nők szép gondolatokat ébresztenek az emberben.

– Nem is tudom, ellen tudnék-e állni, ha tényleg feljönne, Duke – kuncogott Mary Jane.

A két lány beírta magát az éjszakai jelenléti ívre, és beléptek az áruházba. Végigmentek a földszinten, s a babák vak őrszemekként holt tekintettel bámulták őket. A vitrinek mint nagy üveg építőkövek derengtek a félhomályban, az állványokon kísérteties madárijesztőkként függtek a blúzok, pulóverek, öltönyök, ruhák...

– Nekem éjszaka tetszik itt a legjobban – állapította meg Shirley. – Ilyenkor úgy érzem, mintha az egész az enyém volna. Minden halott és üres, de azt csinálunk, amit akarunk. Egyszerűen fantasztikus.

– Szerintem csak unalmas.

– Nem engedsz szabad folyást az érzelmeidnek, Mary Jane. Régebben könnyebben elengeded magad. Akkor még minden kis dolognak is tudtál örülni.

– Egyikünk sem lesz fiatalabb.

– De hát azért még nem haltunk meg.

Mary Jane felsóhajtott. Az egyetlen éjszaka is működő felvonó előtt álltak. Csend volt.

– Nem, ebben igazad van. Csakhogy... csakhogy az áruház nem a miénk. Mr. B.-é, utána pedig ifjabb Mr. B.-é lesz.

– Igen, de ha Jobban belegondolok, talán sikerülne elcsábítanom az ifjabb Mr. B.-t, és akkor én lennék az ifjabb Mrs. B., ami nem is hangzik rosszul.

Felmentek a lifttel a második emeletre. A reklámozstály egészen hátul, az eladótér túlsó oldalán volt. Vevő arra sohasem járt.

– Úgy látom, férfiügyekben igencsak kiismered magad, Shirley – mondta Mary Jane némi rosszállással a hangjában.

– A ma estéről beszélsz? Azt hiszem, felesleges bemutatkoznom nekik a csábos oldalamról. Végül is inkább a fivéreimnek érzem őket.

– Rohammal hódítottad meg őket.

Shirley nevetett:

– Annak örülnék, mert szerintem nagyon kedves fiúk.

Átvágtak a sötét gyerek- és sportosztályon, áthaladtak a próbafülkék közt. Egy fekete ajtó felé tartottak, amely mögött, szinte elrejtve, az irodáik voltak.

– Örülök, hogy eljöttél Los Angelesbe – mondta Mary Jane, és börtáskájából elővett egy apró, ceruzányi zseblámpát. A kicsiny izzó fénykúpot vágott a sötétségbe.

– Nekem is szereznem kell valami ilyesmit – mondta Shirley.

– Igen, e nélkül a kis vacak nélkül az ember ilyenkor elvész.

Mary Jane kinyitotta az ajtót. A fénysugár meghatározhatatlan szilletteket és formákat hasított ki a sötétségből. Egy ablakon át szürke fényfolt derengett be az utcáról.

Mary Jane meghúzta a lámpa zsinórját, mire a helyiséget lilásfehér fény öntötte el. Hosszú terem volt, majdnem olyan hosszú, mint az épület, a nagyobb része továbbra is sötét maradt. Hosszú munkaasztalok álltak benne, meztelen vagy félig felöltöztetett kirakati babák, amelyek a "Karácsony hó nélkül" dekorációjához tartoztak. Ezek mögött helyezkedtek el a munkahelyek: az íróasztalok, székek, fogasok és plakátok.

Ha egy idegen lépett volna be ide, az első benyomása alighanem az lett volna, hogy teljes a káosz. Ruhákon és egyéb divatárakon kívül voltak itt festékes edények, rajzlapok, ecsetek és színes ceruzák, plakátvázlatok és próbababák legkülönbözőbb testrészei: karok, kezek, lábak, fejek, törzsek. Ezekből és effélékből merítették az ihletet a reklámozstály munkatársai az általuk teremtett illúziókhoz.

Ha valaki odébb is felgyújtotta volna a lámpákat, láthatta volna a fütetejű polinéziai kunyhókat, a délvidéki ültetvényesházat, egy afrikai csónakot, zöld és piros sátrakat, valamint a Mikulás hawaii virágfüzérekkel díszített szánkóját.

Mary Jane és Shirley odamentek az egyik próbababacsoporthoz, amely három női és két férfi figurából, valamint egy kisfiúból és egy kislányból állt. Ruha még egyikén sem volt. Mellettük állványokon ott függtek az öltözékeik: pasztellszínű, hosszú rakott szoknyás ruhák, rövid zekés fekete bársonyöltönyök mellénnyel és zsabós inggel. A hölgyek napernyőket is kaptak – az egyik pirosat, a másik zöldet.

– No, már csak a dédszüleinket kell felöltöztetnünk – állapította meg Shirley.

Mary Jane bólintott. Nem volt különösebben beszédes természetű. A két lány módszeresen munkához látott. A ruhák nem illettek pontosan a babákra, ezért összehúzták, és a hátukon összetűzték őket.

Mary Jane színes fejű gombostűket használt. Éppen az első dáma blúzáat szűkítette.

– Szólj, ha már jó, Shirley – kérte.

– Még egy kicsit jobbra, Mary Jane. Igen, így jó lesz. Hagyd egy kicsit lazábbra a gallér alatt! Igen, most jó! Mary Jane beszúrta a tűt. – Egy már megvan.

– Csodaszép – álméltkodott Shirley.

– Le kell mennem, szeretnék egy kicsit megmosakodni. Te kezd el a szép George-ot!

– Oké, nagyon szívesen – felelte Shirley. – Menten beleszeretek, milyen nyalka bajusza van.

Mary Jane a lámpával világította maga előtt az utat. Átvágott a második emeleten, az épület túlsó oldalára. A nőikabát-osztály mögött rábukkant a lépcsőházba nyíló piros ajtóra. Az utcai ablakon át be-bevillant a körúton haladó autók vörös lámpáinak kísérteties fénye.

Mary Jane nem a lépcső bal oldalán lévő végére ment: leereszkedett a lépcsőn az egyik földszinti vészkijáráthoz. Az ajtóhoz vészjelző csatlakozott, amely, ha valaki kívülről próbál meg behatolni, működésbe lépett volna. Az alkalmazottak azonban tudtak erről: megtanították őket, hogyan kell kikapcsolni a készüléket, arra az esetre, ha például pánik tör ki, és gyorsan ki kell nyitni az ajtót.

Mary Jane kikapcsolta a riasztót, és kinyitotta az ajtót. Kilépett a járdára. Odakint minden csendes volt. Egy kocsi haladt el az épület előtt, miután azonban eltűnt, más zaj már nem hallatszott.

Mary Jane érezte, ahogyan izzó arcát meglegyinti a friss, hűvös levegő.

Visszament az épületbe, becsukta maga után az ajtót, a reteszt azonban nem húzta rá. Elindult a reklámosztályra.

Shirley már majdnem elkészült a szép George-dzsal. A nadrág meg az ing egy kissé nagy volt rá, Mary Jane azonban – a gombostűkkel – tudott segíteni ezen. Shirley már a gyöngyszürke cilindert is George fejére tette.

– Hogy tetszik az én szépségem? – kérdezte.

– Igazán jól néz ki – állapította meg Mary Jane. – Kap még tőlem néhány gombostűt, aztán főhercegnek is elmegy.

Mary Jane odament az egyik hosszú asztalhoz, elvett róla egy marék tűt, közben pedig észrevétlenül a kezításkájába csúsztatott egy pár kesztyűt, amely a múlt havi kirakatdekorációból maradt ott. Aztán megfordult, és a baba ruhájába dőfködte a tűket.

– Egyszer még megszúrod maga, Mary Jane. De tényleg...

– Ó... megszoktam.

– Már a látványtól is rosszul vagyok.

– Gyertünk, igyekezz! Egy kicsit fáradt vagyok.

Amikor elkészültek a szép George-dzsal, egy női babával folytatták a munkát.

– Bevágódtál a főnökségnél, Shirley – mondta Mary Jane. – Komolyan mondom. Az ifjabb Mr. B. úgy gondolja, gyorsan karriert fogsz csinálni.

– Hiszen még csak három hónapja vagyok itt!

– De nagyon jó benyomást keltesz bennük.

– Jaj de jó ezt hallani!

– Mindig is pontosan ilyet kerestünk, amilyen te vagy.

– Igen, de mi mást csinálhatnék, mint amit most?

– Nos, itt volna például az én pozícióm...

– Nem, azt nem lehet! Te már évek óta itt dolgozol, Mary Jane. A legjobb barátnőm vagy. Persze ha mondjuk téged előléptetnének...

– Sohasem voltam különösen jóban Mr. B.-vel.

– Viszont amíg elégedett a munkáddal...

Az utolsó, a kislánybabát igazgatták. Égszínké, leheletfinom selyemblúzt és rakott szoknyát viselt. Ezzel a család elkészült, és már csak annyi volt hátra, hogy reggel a kirakatba állítsák őket.

– Farley és Rafe a kisujjukat sem mozdítanák, hogy itt tartsanak – mormolta Mary Jane. – Legjobb esetben az történhetik, hogy Mr. B. felajánl nekem valamilyen semmire se jó alelnöki posztot. Én azonban nem akarom ezt.

– Csak kiállnának melletted, Mary Jane. Hiszen a legjobb barátaink.

– Most három helyett négyen vagyunk. Hm... nem is tudom...

– Nem szabad féltékenykednem rád, Mary Jane – mondta Shirley a szabóasztalra könyökölve. – Hiszen a barátnőd vagyok. Sohasem tennék olyasmit, amivel gondot okoznék neked. Vonatkozik ez Farleyra és Rafe-re is. Nem, Mary Jane, rémeket látsz.

– Lehetséges. Fáradt vagyok. Micsoda hajsza áll mögöttünk! Hamarosan itt a karácsony. Gyönyörűek a kirakataink. Gyere, menjünk haza!

Odalent a földszinten még beszélgettek egy darabig Dukekal. Huszonegy óra negyvenöt perc volt: az ór ezt az időpontot írta be a jelenléti könyvbe.

– Embertelenül sokáig dolgoztok, lányok.

– A karácsony áldott ideje miatt, Duke.

– Csendes éj, szentséges éj... – károgt a rendkívül hamis hangon az éjjeliőr.

– Itt tényleg mindig esendes az éjszaka! – kiáltott vissza neki Shkley a parkolóba nyíló ajtóból.

– Ezen változtathatunk, ha velem maradtok még egy kicsit! – hangzott Duke válasza.

A levegő hűvös volt, de korántsem annyira, mint Chicagóban, amikor a Michigan-tó felől süvölt a szél.

Mary Jane elfordította a slusszkulcsot. A motor azonnal beindult. – Hagyom, hadd melegedjen egy kicsit – magyarázta barátnőjének.

– Örülök, hogy elszabadultam Chicagóból – jelentette ki Shirley. – Ha arra gondolok, hogy telente milyen gyakran nem indult a kocsim...

Mary Jane visszanézett a személyzeti bejáróra. Duke éppen akkor csukta be. Még egyszer

odaintett nekik.

- Kedves fickó – mondta Shirley.
- Neked úgyszólván mindenki tetszik...
- Mindenki van valami jó – felelte Shirley.
- Sajnos nekem még nem volt alkalmam, hogy erre a következtetésre jussak.

Mary kihajtott a parkolóból, és amikor elérték a Broughton's kirakatfrontját, ismét jobbra kanyarodott. A hátsó homlokzat felé tartottak. Körülbelül az épület felénél, annak az ajtónak a közvetlen közelében, amelyet egy félórával azelőtt kinyitott, észrevétlenül levette a gyújtást. A kocsí dőcögve megállt.

- Istenem! – járdult fel Shirley.
- Ugyan, nem hiszem, hogy valami komoly. Meg is nézem.

Mary Jane kinyitotta a táskáját, kivette belőle a kesztyűt, amelyet az osztályról hozott magával. Felhúzta, és elfordította a slusszkulcsot. Szuszogó zaj hallatszott. – Nem lehet túl nagy a baj – mondta, és kiszállt. Felnyitotta a motorháztetőt, majd mindkét irányban végignézett az utcán. Senkit sem látott.

- Gyere csak, Shirley!
- Igen, rögtön! – hangzott a válasz.

Shirley megállt Mary Jane mellett, és tágra nyílt szemmel bámult a motorra.

– Fogalmam sincsen... – mondta gyámoltalanul. – Én sem látok semmit
– Én sem – felelte mosolyogva Mary Jane. Benyúlt a kezitáskájába, és elővette a ceruzányi lámpát. – Tartanád?

Shirley rávilágított a motorblokkra.

– Szerintem lehetetlen, hogy találj valamit – mondta kétkedve. – Ne hívjam inkább Duke-ot?

– Aki nap mint nap kénytelen Los Angelesen keresztülautózni, megtanul bánni a kocsijával. Nem egyszer megtörtént mátt velem, hogy lerobbant ez a tragacs. Egy perc az egész.

Mary Jane hátrament a csomagtartóhoz, és felnyitotta. Kivette a súlyos emelőt, és körülnézett. Sehol senki. Minden csendes volt, nem látszott fényszóró, nem közeledett kocsi.

Amikor ismét előrement, Shirley megkérdezte:

- Tudod egyáltalán, mit csinálsz?

Mary Jane tudta: lesújtott az emelővel Shirley homlokára, ezután gyorsan visszavitte a szerszámot a csomagtartóba. Amilyen gyorsan csak tudta, egy durva zsákvászon rongyba csavarta a lány véres fejét, aztán a vállára dobta a testet, és az ajtón át becipelte az épületbe. Az első emeletre vitte. Ott aztán ledobta, és nézte, ahogyan legurul a lépcsőn.

Vetett még egy pillantást a rángatózó emberi testre, aztán lerántotta róla a véres rongyot, és visszafutott a kocsijához. A kesztyűje is véres lett: utóbb a zsákvászonnal együtt a csomagtartóba, az emelő alá tette.

Becsusszant a kormány mögé, aztán San Pedro és a Los Angeles-i kikötő között felhajtott a Harbor Autópályára.

Farley Lanier otthagyta a lakásban Rafe-et, és elment a Mark Time Bárba. Tulajdonképpen a Broughton-sI ba indult, hogy elvégezze az utolsó simításokat a dekoráción, de útközben, az autóban rájött, hogy egyszerűen semmi hangulata dolgozni.

Ült a bárpultnál, és nézte párnás, kissé túlságosan is kövérkés kezét, ápolt körmeit.

Odahaza nemigen volt módja, hogy gondolkodjék. Rafe állandóan fel-alá járkált a szobában, lemezeket hallgatott, tévét nézett vagy pasziánszozott...

Farley jóval inkább kívánta a nyugalmat, mint Rafe, azért volt rá szüksége, hogy szabadjára engedhesse a fantáziáját, a gondolatait. Legszívesebben némán, egy könyvvel a térdén üldögélt. Nem mindig olvasott, a könyv néha csak ürügyül szolgált, hogy zavartalanul tűnődhessen. Színekről, mintákról, anyagokról... és az utóbbi időben a saját életéről gondolkodott.

Farley Lanier két évig hallgatott építészetet, aztán abbahagyta a tanulmányait, és állást vállalt. Mostanra már belátta, hogy jobban tette volna, ha megszerzi a diplomát. Néha, amikor a sivatagban, vagy a Carmel zátonyainál sétakocsikázott, lelki szemei előtt megjelent egy gyarmati stílusú ház, egy épület, amely annyira beleillik a tájba, hogy kétszer is oda kell nézni, hogy az ember észrevegye. Aztán elképzelt magának egy pompás, fából és üvegből épült villát – a hegyek lábánál, messze mindenféle forgalomtól és idegességtől.

Elmerülten kortyolgatta a koktéliját. Jobb keze mutatóujjával egy kör alakú ház körvonalait rajzolta a szalvétára. Elképzelte, hogy az épület teljes külső felülete üvegből van, különféle

árnyalatúra színezett táblákból, melyek különböző módon szűrnek meg a fényt.

Farley hónapok óta töprengett azon, nem kellene-e újrateknie építészeti tanulmányait. A diplomaterve megvédése után szívesen beállt volna egy tervezőirodába. Nem Los Angelesben, hanem San Franciscóban.

Egyvalami tartotta vissza: szerette ezt a mostani életmódját. Élvezte a munkáját, jobb kollégákat pedig nem is kívánhatott volna. Megtalálta a helyét, becsülték, szépen keresett. Újra és újra be kellett látnia: harmincnégy évesen nincsen bátorsága, hogy változtasson az életén.

Azonkívül ott volt még az agárhoz hasonlóan nyughatatlan Rafe. Nem ismerte a felelősség szót, és csak a hülyeség járt a fejében. Szüksége volt valakire, aki, mint Farley, megakadályozza, hogy túlságosan elszaladjon vele a ló. Rafe mulatságos társaság volt, kivéve, amikor úgy viselkedett, mint egy értetlen gyerek. Ez azonban csak ritkán fordult elő. Jól kijöttek egymással, és Farley úgy érezte, örültség volna változtatni egy ilyen harmonikus helyzeten.

Végül a megszokott ponton hagyott fel monológjával. Még egy kicsit tovább a régi kerékvágásban... Egy napon az események úgyis az iskolapadba kényszerítik, s akkor majd nekidurálja magát, hogy megtervezzék a házat, amelyről időtlen idők óta ábrándozik...

A koktél felmelegítette. Talán mégiscsak jobb lenne elmenni a Broughton's-ba, és kistafirozni a régi ültetvényesházat, amelyet Shirley tervezett... A homlokzatról hiányzott még ez-az.

Farley újraéledő elszántsággal lépett ki a Mark Time Bárból.

Nem jutott ötről a hatra, de legalább még egyszer végiggondolt mindent.

Huszonkét óra negyvenöt perckor érkezett meg a Broughton's-hoz. Duke épp az előcsarnok követébe.

– A két lány már egy órája elment – mondta az őr.

– Kár – felelte Farley, és beírta a nevét a jelenléti könyvbe. Útközben még megittam egy italt.

– Hm... ne is mondja.

– Mary Jane-nek van egy üveggel az irodájában. Ha akarja, később jöjjön fel, és koccintsunk.

– Szolgálatban nem.

– Ahogy akarja. Ha meggondolja magát, tudja, hol talál.

Farley felment a szokásos útvonalon a második emeletre, arra a szintre, ahol a reklámrészleg volt. Keresztültapogatózott a gyerek- és sportruházati osztályon, a próbafülkék között, és megpillantotta az épület végénél lévő ablaksor szürke fényét.

Felkapcsolta a rajzasztal felett függő neont. Fehér esőkabátját gondosan felakasztotta a számos ruhaállvány egyikére, aztán kevert egy tálkányi ticiánvörös festéket, és késelem nélkül munkához látott. Az ültetvényesház teteje mindössze a válláig ért.

Még egyszer belakozta a kéményt, aztán átfestette a zöld ablaktáblákat egy teltebb színnel. Körülbelül egy óra hosszat ténykedett, s már éppen fel akarta venni a fehér kabátot, amikor hallotta, hogy nyílik a gyerek- és sportruházat felé vezető ajtó. A résen egy világos fénykéve vetődött be, majd lámpával a kezében Duke tűnt fel.

– Odalent néha nagyon magányosnak érzi magát az ember...

Farley bólintott.

– Akar inni valamit?

– Szívesen. Remélem, senkinek sem beszél róla.

– Persze hogy nem. Én magam is kimerült vagyok kissé, és jót tenne egy korty. Jöjjön!

Farley odavezette az őrt az első irodasorhoz, és kinyitotta az ajtót. A kulcsot mindig magánál hordta arra az esetre, ha Mary Jane megbetegedne, vagy szabadságon lenne.

Egy kisebb kulccsal kinyitott egy szekrénykét, amelyben több palack sorakozott.

– Mit inna?

– Van ott egy kis whisky? – kérdezte Duke, és előrehajolt, hogy belásson a szekrénybe.

Farley töltött két pohár skót whiskyt.

– Mikor váltják le? – tudakolta.

– Csak reggel nyolckor. Egymás után két műszakot csinálók.

– Beteg valaki?

– A váltótársam. Mindig beteg. De hát mindegy: kell a pénz.

Farley alaposabban szemügyre vette a háborús veteránt. Duke hosszúra hagyta merev szálú haját: úgy festett, mint egy kócos kölyök. – Volt Vietnamban?

– Igen – felelte a férfi, majd megvetően hozzátette: – és látja, mire mentem vele.

– És milyen volt Vietnamban?
– Nem beszélünk róla.
– Mindig is szerettem volna részt venni egy háborúban. – Duke nevetett: – Maga megbolondult, Mr. Lanier.

– Szólíthat Farleynek, Duke. Komolyan mondom. Nagyon jó sportoló voltam. Szívesen megtudnám, milyen a fronton... Csak a kiképzés... Csak feltételesen voltam alkalmas. Asztma. A legtöbben örültek volna ennek, nekem azonban az az érzésem, mintha elszalasztottam volna valamit. A második világháború alatt még gyerek voltam, és a koreai idején is. Vietnamhoz meg túl öreg... De azért azt gondolom, pompás hős vált volna belőlem – nevetett Farley.

– Gyerekes álmodozás – jelentette ki Duke. – Maga nem olyan buta, hogy valaha is hős lehessen magából. Ahhoz ugyanis, hogy valaki a dolgok sűrűjébe rontson, nagyon hülyének kell lennie.

– Maga hol volt?

– Az arcvonalból nem sokat láttam. Vagy a tiszteknek dolgoztam, vagy utánpótlásról gondoskodtam. A legvégén részt vettünk pár ütközetben. Az én egységemet egyébként nemigen lehetett rávenni, hogy harcoljon. Mindig visszafogtuk magunkat... vigyáztunk magunkra. Ennek ellenére voltak köztünk, akik kikapták... én is. Egy kis ólom a lábamba... Attól sántítok. Nem, nem voltunk oda azért, hogy verekedjünk. Mindnyájan csak hazajönni akartunk.

– Hát ez nem valami hazafias magatartás, Duke.

– Nem, viszont életben maradtam, Farley.

– Erre ürítem poharam.

A következő órában alaposan belekóstoltak a whiskybe. Farley előadta a gondolatokat, amelyek a Mark Time Bárban foglalkoztatták, beszélt Duke-nak az álmairól. Az ór komoly arccal hallgatta, nem mesélt viszont a saját katonaélményeiről. Oklahomai gyerekkoráról mesélt, arról, hogy szívesen dolgozna egy marhatenyésztő farmon, a lába miatt azonban aligha talál állást magának.

Elmondta, hogy nem boldogtalan, amiért éjjeliőrként kell dolgoznia, néha azonban túlságosan egyedül érzi magát, s mivel szívesen van emberek között, ez a munka nem elégíti ki.

Egyszer aztán kiürült az üveg, és Farley indulni akart. Dukenak körbe kellett járnia az áruházat, előtte azonban még feljegyezte, mikor ment el Farley. Kinyitotta neki az ajtót, és addig nézett utána, míg csak el nem tűnt a szeme elől.

Az ór bezárta a személyzeti bejáratot. Egyszerre ólmos fáradtság fogta el. Lepihenek néhány percre, gondolta.

A leváltására érkező másik ór ébresztette fel, reggel nyolckor. A nappalos aztán hozzálátott, hogy kinyissa az ajtókat: ekkor fedezte fel Shirley Bell holttestét. Olyan volt, mint valami véres, tehetetlenül heverő csomag.

A kócos fekete hajú, piszkosbarna esőkabátot viselő emberke Columbo felügyelő volt a Los Angeles-i rendőrségtől. Megállt az eladóteret a lépcsőháztól elválasztó ajtóban, ott, ahol a holttestet megtalálták. Egy szivarcutkát rágcsált, és zavartnak látszott – legalábbis ezt a benyomást keltette. Lehetséges, hogy zavarának a körülötte kavargó nyüzsgés volt az oka.

A gyilkossági csoport óraműpontossággal dolgozott. A holttestet vászonlepedő takarta. A fotósok az ajtókat, a lépcsőket, a lépcsőfordulókat és a falakat fényképezték. Az ujjlenyomatszákértők ujjlenyomatokat gyűjtöttek, ezt azonban inkább rutinszerűen tették, mint abban a reményben, hogy nyomot fedeznek fel. Ezt a lépcsőt tudniillik nap mint nap több ezer ember használta. Detektívek rohángáltak fel és le, odalent az utcán egész raj nyüzsgött belőlük.

Columbo ismét meggyújtotta a szivarcutkát, aztán lebámult a lepedőre meg az alatta fekvő gyászos halomra, amely egykor az atlantai Shirley Bell volt.

A lány nagyon szép volt. Nagyon jól öltözött. A Broughton s alelnöke – akit mindenki csak "ifjabb Mr. B."-nek nevezett, azonnal ráismert a reklámrészleg új tervezőnöjére. Columbo figyelmét nem kerülte el, mennyire megrendült a férfi. Egy alkalmazott halála mindig megrázkódtatás, különösen, ha ennyire erőszakos és látszólag értelmetlen, de az alelnök kissé túl feltűnően, sőt, talán eltúlzottan reagált. Talán többet tudott, mint amennyit elmondott, lehet azonban, hogy nem egyszerűen a munkaadó és az alkalmazott kapcsolata fűzte össze a lánnyal.

Columbo tett néhány lépést előre, és félretolta a holttest mellett álló egyenruhás rendőrt.

Foga közé szorítva a szivarcsutkát leguggolt, és felhajtotta a lepedőt.

Shirley Bell görcsösen összekuporodva feküdt, az arca lefelé nézett, az álla a mellkasához szorult. A jobb karja bizarr szögben a hátán feküdt, mintha kifordult volna a vállízülete. Az ujjhegyei csaknem a nyakát érték. A másik karja a teste alatt volt, a lábait szétterpesztette.

Columbo már látta a lépcsőn lévő vérnyomokat.

– Most már megmozdíthatom? – kérdezte az egyik fotóst.

– Igen, felügyelő. Végeztem vele.

Columbo óvatosan a hátára fordította a holttestet, és szemügyre vette a sebet Shirley homlokán. A lány arca megsérült és feldagadt.

– Szegény gyerek... – mormolta Columbo. Felállt, és szólt az embereinek, hogy vigyék el a tetemet. Az egyik nyomozója, egy karcsú fiatalember kihívta az utcára.

– Nem tudom, felügyelő, hogy van-e valami jelentősége, de ezt találtam az esőcsatornában.

A detektív egy ceruzavastagságú, összetört zseblámpát nyújtott oda Columbónak. A végéről hiányzott a csavaros kupak, a két elem a fiatalember tenyerén feküdt.

– Sose lehet tudni – felelte Columbo, és elvette tőle. – Köszönöm szépen – tette hozzá, és elindult felfelé, a reklámrészleghez.

Rafe és Farley szorosan egymás mellett, az ablaknál álltak. A magas, vékony Rafe ujjatlan pulóvert viselt övvel, hozzá zöld bársony trapéz nadrágot. Hosszú arcán látszott, hogy csakugyan gyászol, és hogy alig bír a könnyeivel. Bármelyik pillanatban sírva fakadhat, gondolta Columbo.

Farley borvörös kétsoros öltönyben volt, amelynek a zakóját olyan szűkre szabták, hogy jól látszott kezdődő pocakja. Kerek puttóarcán nem látszott annyi érzelem, mint Rafe-én, Columbo mindössze annyit vett észret hogy kissé remeg az ajka. Esetleg még egy vékony ráncot fedezett fel a két szemöldöke közt.

Mary Jane Rafe mellett ült egy széken. A fejét lecsüggesztette, összekulcsolt kezét az ölében, málnaszín szoknyáján nyugtatta: így ábrázolják a festők a gyászoló nőt.

Hallgattak. Columbo kivette a szájából a szivarcsikket, és hamutartót keresett. Talált egy kis szemétkosarat az ajtó mellett, és beledobta a szivart.

Mary Jane feszülten figyelte a felügyelőt. Úgy tűnt, Rafe keresztülnéz Columbón.

– Ez ki? – kérdezte remegő hangon.

– Azt hiszem, ő nyomoz az ügyben – felelte Mary Jane.

– De hát csak ácsorog. Farley felfortyant:

– Minek ez az egész? Többé semmi sem támasztja fel...

– Képtelen vagyok felfogni, Farley – siránkozott Rafe.

– A szentségit, szedd össze magad!

– Egész idő alatt azon igyekszem. Tudod, milyen örömmel várta Shirley a mai napot?

Columbo az ajtó mellett állva végighordozta tekintetét a hosszú helyiségen. Tekintete egy csoport szürke ruhás munkásra esett, akik egy túlméretezett kávéskanna mellett álltak. Náluk voltak a munkaeszközeik: festékesedények, enyvesvödrök, a kirakati dekoráció darabjai.

A reklámrészlegben uralkodó összevisszaságban Columbo otthon érezte magát, ahogyan mindenütt, ahol a tárgyak és az emberek nem álltak glédában. Óriási rendetlenség volt, az asztalokon és a földön ruhák hevertek, mindenféle újság- és könyvhalmok tornyosultak, a falakon vázlatok, plakátok és munkatervek függtek.

A felügyelő meghallotta Rafe hüppögését, és odament az ablak melletti hármashoz. A hátukat megvilágította a ragyogó kék ég reflexfénye.

– Columbo felügyelő vagyok. Tudom, hogy meg vannak rendülve, és megértem, ha most nem szívesen válaszolnak a kérdéseimre. Néhány információra azonban sürgős szükségem van... például a nevükre.

Először Mary Jane mutatkozott be, aztán Farley, végül pedig, elcsukló hangon, Rafe.

– Önök munkatársak? – intett a fejével Columbo. A mozdulat Shirley Bélire is vonatkozott, aki már útban volt a törvényszéki orvosszakértő laboratóriuma felé.

– Igen – felelte Farley. Úgy tűnt, dühös a felügyelőre, s ez Columbo figyelmét sem kerülte el.

– Elhiszem, hogy szörnyű állapotban vannak. Ha akarják, később visszajövök.

– Ma az ő kirakatait akartuk elkészíteni – mondta halkán Mary Jane.

– Igen, értem. Ha megengedik, hogy tanácsoljak valamit... tapasztalataim szerint ilyen helyzetben sok embernek segít, ha folytatja a munkáját. Persze nem úgy, mintha mi sem történt volna. Meggyőződésem azonban, hogy tapasztalni fogják: a munka segít önöknek, hogy tühegyek magukat a megrázkódtatáson.

Columbo megfordult, és kurta lépteivel az ajtóhoz ment. Mindkét kezét mélyen esőkabátja zsebébe dugta, a fejét lehorgasztotta. Tétován megállt, aztán ismét visszafordult a három emberhez.

– Csak egy rutinkérdést... Hol voltak az éjszaka? Meg tudják mondani nekem?

Rafe összeresztette, Mary Jane-nek arcizma sem rándult.

– Együtt voltunk. Este kilencig. Mind a négyen.

– Valamivel kilenc előttig – helyesbített Mary Jane. – Shirley meg én kilenckor érkeztünk ide. Ellenőrizheti, felügyelő.

– Igen, alighanem meg is teszem. És azután?

– Shirley és én háromnegyed tízkor mentünk el, miután a két babát felöltöztettük.

A délvidéki szépségre és a frakkos gentlemanre mutatott.

– Nagyon jó – felelte Columbo. – És aztán?

– Együtt mentünk el – ntondta Mary Jane. – Hazavittem, az ajtó előtt szállt ki a kocsimból. Egy kis lakásban lakott a garázs felett.

– Láta valaki önöket?

– Az éjjeliőr. Duke.

Columbo Rafe-hez fordult, és kérdően nézett a fiatalemberre.

– Én egész este otthon voltam. A fürdőkádban. Farley következett: – Én huszonhárom óra harminc percig itt voltam, felügyelő. Még át kellett festenem a színeket. Az ültetvényesházra mutatott. A felügyelő felvonta a szemöldökét.

– Ismer valakit, aki gyűlölte Shirleyt? Valakit, aki nem szerette? Ne haragudjon, amiért kénytelen vagyok feltenni önnek ezeket a kérdéseket, de...

Columbo felemelte a jobb karját: a gesztus tehetetlenséget fejezett ki.

– Nem voltak ellenségei! – csattant fel Rafe. – Kedves, aranyos kislány volt. – Nagy léptekkel Columbo felé indult, de a hosszú munkaasztal útját állta. – Nincs ember, aki ilyen szörnyűségre képes lett volna.

Mégis csak kellett, hogy legyen, gondolta Columbo. aztán ügyetlenül még egyszer elnézést kért beszélgetőpartnereitől. Különös látvány volt, amint átballagott a fényárban úszó gyerek- és sportosztályon, majd gondolataiba mélyedve keresztülvágott a női konfekció részlegén is.

Úgy látszott, lélekben messze jár. tekintete azonban hol egy formás csipőn, hol egy különösen csinos bokán akadt meg, amelyek annyira elbűvölték, hogy összeütközött egy telt. ősz hajú asszonnyal, aki felsikoltott, és mint valami nagy szürkemedve, megrázta magát.

– Igazán vigyázhatna! – npakodott rá a felügyelőre.

– Sajnálom, hölgyem. Én... volna szíves megmondani, hol a mozgólépcső?

– Felfelé vagy lefelé?

– Mindig csak felfelé, hölgyem.

– Egyenesen. És gondoljon többet a gyerekszobájára! Nem árthat.

– Tudom, tudom. Anyám is mindig mondta... Az asszony ekkorra eltűnt egy próbafülkében.

Columbo tovább töprengett. A brutális gyilkosság őt is megdöbbenett: rendőr létére nem volt fából. Shirley Bell nem zuhanhatott le a lépcsőn: a homlokát egy tompa tárgyjal törték be. A labor remélhetőleg rájön majd, hogy mivel.

A szép Shirley Bell gyilkosa alighanem az áruház tizenegy emeletén dolgozó több ezer, és a vásárlóként betérő napi több tízezer ember valamelyike.

Columbónak először arra a kérdésre kellett megtalálnia a választ, hogy hol keresse a brutális, szadista gyilkost.

Elindult felfelé a mozgólépcsővel, hogy beszéljen az ifjabbik Mr. B.-vel. Valahol úgyis el kellett kezdenie.

Mary Jane, Rafe és Farley némán ültek a reklámrészleg egyik zugában. Amióta Columbo elment, egyikük sem szólalt meg. Időnként a merev, élettelen, ódivatú ruhákba bújtatott kirakati bábukra, és a piros ajtós, zöld ablaktáblás miniatűr ültetvényesházra pillantottak.

Távolabb a fűrészbakok, néhány farostlemez tábla, a kész polinéziai szalmakunyhó és a mexikói falu látszottak. Olyan volt, mint a megmaradt homlokzatok egy bombatámadás után.

A munkások – egy véres dráma kényszerű statisztái – összedugták a fejüket, és a legvadabb feltételezéseiknek adtak hangot.

– Tényleg dolgoznunk kéne – mondta sóhajtva Mary Jane.

– Nem folytatják a nyomozást? – kérdezte Farley.

– Nem valószínű – mondta a lány. – Ráadásul az ütemtervünkhöz tartanunk kell magunkat.

A játékosztályra már holnap megjön a Mikulás.

– Képtelen vagyok bármit is csinálni – nyögött fel Rafe, és megrázta a fejét.

– Szedd már össze magad! – korholta Farley.

– Hogy lehetsz ilyen érzéketlen?

– A jajveszékeltésedtől nem fog feltámadni.

– Tudom, tudom. De dolgozni... az ő terveit kivitelezni... ez kegyeletsértés. Obszcén.

Mary Jane ellökte magát az ablakpárkánytól, és a munkások felé indult.

– Kapd össze magad, Rafe! – mondta. A kirakatokat be kell rendezni! – Odaszólt az előmunkásnak: – Herb, a mai terv szerint dolgozunk. Elvárom, hogy betartsák a részhatáridőket!

– Nem gondoltam volna, hogy ilyen érzéketlen vagy, Mary Jane – siránkozott Rafe. – Most még ráadásul a főnökasszonyt is eljátszod.

– Mi egyebet tehetnék? Térj vissza a földre, Rafe, fogd a tervrajzokat, aztán menjünk le!

– Nem tudok... – nyögdécselte a férfi. – Annyira meg vagyok zavarodva...

– Mary Jane-nek igaza van – állapította meg Farley. – Az élet megy tovább.

Miközben Rafe egy hosszú pausztekercset ven elő az íróasztalából, Mary Jane mögéje lépett.

– Ne haragudj rám, Rafe! Most még inkább össze kell tartanunk, mint máskor. El kell végeznünk a munkánkat, és én felelek érte, hogy időre készen legyen. Saját magam számára is elég szörnyűnek tűnök. Még mindig nem tudom elhinni. Kérlek, ne nehezítsd meg a dolgomat!

Rafe, hóna alatt a tervekkel, megfordult.

– Mindnyájunkat túlságosan megrendített az a tragédia – motyogta.

Mary Jane bólintott, és futó csókot lehelt Rafe arcára.

Egész nap dolgoztak, mint az örültek. Herb munkásai segítségével elérték kitűzött céljukat: az ültetvényes kúria és az afrikai meg a mexikói falu estére már a kirakatokban álltak. Az áruházban a mennyezetről fagyöngy és pálmalevelek függtek, valamint papírgirlandok a világ összes kultúráinak motívumaival.

Farley és Mary Jane röviddel zárás előtt elhelyezték kirakati környezetükben a mexikói babákat: a dióskalácsot díszítő anyát, az ünnepi sombreroját keféző apát, és a falusi főtéren, a szökőkút körül játszó gyerekekre felügyelő nagypapát.

Mary Jane még harisnyában is magasabb volt, mint a dekoráció.

– Mi a véleményed, iszunk egy italt utána? – kérdezte.

– Nálunk? – kérdezett vissza Farley.

– Ha Rafe kibírja...

– Valahogy csak túleszi magát rajta... Mary Jane hirtelen kijelentette:

– Ő volt a legjobb barátom.

– Szerinted hogyan történt?

– Valami eszelős lehetett.

– De miért jött vissza Shirley, miután már kitetted a lakásánál?

– Valószínűleg eszébe jutott, hogy van még valami tennivalója. Szörnyen kötelességtudó volt.

Mary Jane felpillantott. Jól érezte magát ebben az anyáskodó szerepben.

Kívülről valaki az ablaktáblára nyomta az arcát. Az orra, a vonásai szétlapultak, s a fény még inkább eltorzította őket. Columbo volt az. Fekete haja – a háttérben a kék éggel – vad bozontnak látszott.

A felügyelő mindkét keze elnyúlt ballonkabátja zsebében volt. Amikor meglátta, hogy Mary észrevette, előhúzta a balt, és odaintett neki, közben pedig elfogódottan vigyorgott.

– Ez nem a felügyelő?

Farley a földön térdelt, és épp egy szőnyeget helyezett el. Felnézett. – Azt hiszem, azt mondta, Columbónak hívják. Mary Jane idegenkedve mondta: – Be akar jönni.

– Hadd jöjjön! Hiszen mi is szeretnénk tudni, ki tette ezt Shirleyvel.

– Azért én nem bízom túlságosan ebben a felügyelőbenvélekedett Mary Jane.

Farley intett Columbónak, hogy menjen be a bejáraton, és úgy közelítse meg a kirakatot. A felügyelő eltűnt.

– Miért nem találták meg Shirley autóját? – töprengett Farley.

– Ó, Farley – szólta Mary Jane. – Honnét tudnám? Meghalt. Nem elég baj ez?

Néhány pillanattal később Columbo felügyelő jelent meg a kirakatba nyíló kisajtóban.

– A hétszázát, ez csakugyan csodaszép! – állapította meg csillogó szemmel. – Fantasztikus! Micsoda kirakat! Néztém, ahogy elkészítették. Azt hiszem, nagyon tehetségesnek kell lennie annak, aki ilyesmit kitalál és megtervez, ráadásul még arra is odafigyel, hogy megfelelőképpen.

valósítsák meg.

Hitetlenkedve csóválta a fejét a tehetség ilyen megnyilvánulása láttán.

– Ezt a kirakatot Shirley tervezte – mondta hosszú hallgatás után Farley.

– Gyalázat. Valóban, gyalázat.

– Valamennyiünknek rettenetesen hiányzik majd Shirley – állapította meg Mary Jane.

– Igen, ezt elhiszem. Remélem, nincs ellene kifogásuk... fel kell még tennem néhány kérdést.

– Csak egy pillanat, felügyelő, és már készen is vagyunk.

– Hogyne, persze, Miss Morton, nem zavartassa magát.

Amikor az utolsó részletekkel is elkészültek, Columbo le akarta segíteni Mary Jane-t a kirakattól levezető három lépcsőfokon.

– Ne... nem szükséges, felügyelő. Megszoktam.

– Harisnyában könnyen elcsúszik az ember. Mindig cipő nélkül dolgozik?

– Nem engedhetjük meg magunknak, hogy ott maradjanak a nyomaink a kirakattal.

– Persze, meg tudom érteni. Tudniuk kell, hogy számomra ez egy teljesen új világ. Ritkán végzem effajta helyeken a munkámat. Milyen helyes kis tüket szúrt oda!

A színes fejű gombostűkre mutatott, amelyek Mary Jane ruhájából álltak ki a bal melle fölött.

A lány nevetett. – Ja, hogy ezek? Mondjuk, hogy ez-az én védjegyem, felügyelő. A sima tüket nem szeretem, azokkal mindig megszúrom a hüvelykujjamat. Ezeket pár éve találtam itt, azóta használom őket.

– Nagyon szokatlan.

– Az egész Mary Jane szokatlan – jegyezte meg Farley, és belebújt a éipőjébe. – Szokatlan, rendkívüli tehetség.

– Ön a részleg vezetője, ugye? – kérdezte Columbo Mary Jane-től.

– Igen, felügyelő.

– Komoly beosztása van. Csodálok minden nőt, aki ki tudja harcolni ezt. Tudom, hogy vigyáznom kéne a nyelvemre, a női egyenjogúság harcosai meg a többi miatt, de remélem, nem veszi rossz néven.

Mary Jane a fejét rázta.

– Mi volt a beosztása a másik hölgynek... Miss Bélinek? – kérdezte Columbo, és látszott rajta, hogy a halott lányra való emlékezés fájdalmat okoz neki.

Mary Jane úgy érezte, Columbo csupa szokványos kérdést tesz fel. A lánynak egyszerűen nem fért a fejébe, egyáltalán hogyan lehet detektív egy ilyen ügyefogyott emberke.

– Ő volt az új tervezőnk.

– Vagy úgy...most már értem, amit ma reggel a kirakatról mondott. Nagyon tehetséges fiatal hölgy volt... micsoda gyalázat, hogy ez történt vele! Most bizonyára keresnie kell valakit a helyére, ugye?

– Felügyelő, hiszen még el sem temettük.

– Igen, hogyne. Elnézést kérek. Félelmetes, hogy minden a legrosszabb pillanatban jut az ember eszébe. Attól tartok, nem vagyok mindig túlságosan tapintatos. A megértését kérem... az én hivatásomban az ember gyakran hagyatkozik az ösztöneire... ahelyett, hogy tapintatos volna.

– Ne vegye ennyire a szívére.

– Közeli barátságban voltak? – kérdezte Farleyt Columbo.

– Igen.

– Akkor önt különösen fájdalmas csapás érte.

– Igen.

– A másik fiatalember... Rafe... hm... hogy is hívják tulajdonképpen?

– Jackson – felelte Mary Jane.

– Ja igen. Ő is jó barátja volt Mrs. Bélinek? – kérdezte Columbo. – Úgy vettem észre, nagyon megviselte a tragédia.

– Mi voltunk a három testőr... amíg nem jött Shirley.

– Aztán már a négy testőr voltunk – sietett hozzátenni Mary Jane.

– Ezek szerint mindhármukat megrázta, ami történt.

Columbónak nem kellett megvárnia a választ: látta az arcokon. Kellemes harangszó jelezte, hogy az áruház hamarosan bezár. A kirakat ajtajánál álló hármasként az ékszerasztály eladói bezárták a vitrineket, és porrongyokkal tisztogatni kezdték őket.

– Igen... hm... – motyogta Columbo tünődve. Az állat dörzsölgette, s közben a földet nézte.

– Ennek az ügynek bizonyos részletei mélységes zavarba ejtenek engem – állapította meg.

– Éppen erről beszélgettünk, amikor idejött – mondta Farley.
– Ó... tényleg? Rájöttek valamire? Talán sikerült valamilyen kiindulópontot találniuk?
Mary Jane szárazon felnevetett. – Ezt maga kérdi tőlünk?
– Igen, miért is ne? Kínos csend támadt.
A hallgatást Mary Jane törte meg. – Van egy halvány gyanúm, de... egyszerűen túl szörnyű...
– És? – kérdezte Columbo.
– Nos, igen... Duke. Az éjszakai őr. Amikor esténként benn maradtunk dolgozni, időről időre tréfásan célozgatott arra, hogy legszívesebben feljönne velünk.
– Önnel és Miss Bell-lel?
– Igen.
– Még este szeretnék beszélni azzal az őrrrel!
– De olyan megnyerő ember – mondta Mary Jane.
– Igen, ez nagyon is lehetséges. Az emberek azonban gyakran nagyon furcsák. Én már régóta vagyok ebben a szakmában, Miss Morton, ennek ellenére újra és újra akadnak emberek, akik meg tudnak lepni. Esetleg majd a körmére nézek.
– Nem inkorrekt dolog ez, felügyelő? – kérdezte Farley. Az az ember hadirokkant. V ietnamban sebesült meg...
– Tudom. De voltam Koreában – felelte Columbo –, és a visszatérésem után nekem sem volt könnyű visszazökkennem a régi kerékvágásba. Akad, aki soha többé nem találja meg a helyét.
Farley bocsánatot kért: menni készült. Úgy érezte, szakad róla a víz, és kimerítette az egész napos munka. Mary Jane követte. Elindultak a mozgólépcső felé, Columbo azonban utánuk szólt:
– Egyvalami zavar engem, Miss Morton, azt még hadd mondjam el önnek. Hogyan jött vissza ide Miss Bell? Úgy értem, miután ön a lakása előtt kitette.
Farley már a mozgólépcsőn volt, és eltűnt Columbo szeme elől. Mary Jane nem fordult meg, csak a fejét fordította oldalt kissé:
– Talán idehozta valaki, felügyelő.
Azzal ő is a mozgólépcsőre lépett, és eltűnt.
– Miért, ön szerint mi történt a kocsijával?
– Kérdezze csak Duke-ot! – hallatszott a lépcső felől.
– Furcsa – mormolta Columbo. – Igen, foglalkozom egy kicsit ezzel a Duke-kal.
Az utolsó eladók is a személyzeti bejáró felé siettek. A női divatosztályon muszlimkendők borították a drága kalapokat. Az illatszerrészlegben már sötétség uralkodott. A mennyezetről függő új karácsonyi dekoráció különös árnyékokat vetett. Duke állt a kijáratnál, és gusztálgatta a csinosabb eladónőket. Bele kellett kukkantania a táskákba, nehogy valaki kifizetetlen árut vigyen magával.
Miután az ajtó becsukódott, Columbo odalépett hozzá, és bemutatkozott.
Duke szemlátomást nem lepődött meg különösebben.
– Ez a munkám legszebb része – vigyorgott. – Nyugodtan bámulhatok utánuk. Volt egy-két csinos cica, mi?
– Igen, nekem is feltűntek.
– Egyikünk sincs fából, Columbo. Akar egy kólát?
– Nem, köszönöm. Akkor is elnézegeti a lányokat, amikor bejönnek?
– Nem, akkor nem vagyok itt. Csak akkor látom őket, ha este kilenckor zárunk, mint például ma is. Ilyenkor egy kicsivel korábban kell jönnöm, hogy leváltsam a nappalost. Szívesen megteszem, hogy a váltótársam, egy öregember, időben hazaérhessen.
– Este is jönnek be ide emberek?
– Igen. Ja, arra a szegény kislányra gondol a reklámrészlegről? Ők a leghetlenebb időpontokban dolgoznak. Igen... egy kicsit mindig évdtem a két lánnyal. De csak szóban. Ha tettekről van szó, kissé gátlásos vagyok. Egy ilyen lányt én megérinteni sem mernék. Ezenkívül van egy barátnőm, egy pincérmő, aki innét néhány háztömbnyire dolgozik. Néha beugrik, és...
Kajánul rámosolygott Columbóra.
– Ne beszéljen...
Duke mosolya ravaszkásra változott.
– Odafele van egy bútorosztály is...
– Aha... persze.
Columbo a lábával a szőnyegpadlót kaparászta.
– És maga sohasem ment fel Miss Bell-lel.

– Nem, de ezt nem tudom bizonyítani.
– Nem is szükséges. Egyelőre nem. Visszatért Shirley Bell tegnap este, miután Miss Mortonnal távoztak?

Duke odament az ajtóhoz, és megbizonyosodott róla, hogy jól be van-e zárva, majd visszafordult Columbóhoz.

– Az bizony lehetséges.
– Mutassa meg nekem a jelenléti könyvet, kérem!

Duke bement az irodájába, és a kis ablakon át kinyújtotta Columbónak a könyvet. Columbo felütötte, és megtalálta a gyilkosság estéjén kelt bejegyzést.

– Nem jött vissza, miután Miss Mortonnal elmentek.
– És ha visszajött volna, be kellett volna ímia magát?
– Nem mindig teszik meg, felügyelő. Ha ismerem az érkezőt, gyakran csak intek neki, hogy bemehet.

Columbo úgy érezte, hogy Duke elhallgat valamit, de nem tudta, érdemes-e ezzel kapcsolatban faggatnia.

– Hiszen éppen ön mondta, hogy Shirley esetleg mégiscsak visszajött.
– Nem tudom. Én az útvonalamat jártam le.
– Nem zárta be az ajtót?
– Dehogynem.
– Akkor nem jöhetett be. Anélkül, hogy csengetett volna, semmiképpen.
– Nos, felügyelő... persze én sem látok mindig mindent.
– A holttestet sem látta, ugye?

– Nem világítok végig minden zugot. Bevilágítok minden helyiségbe... minden sarokba azonban nem. Néha csak az üvegen át villantok be. Egyszer találtam egy fiút a hetedik emeleten, a játékosztályon. Tizenöt éves lehetett, halálra volt rémülve. Fogadtak a pajtásaival, hogy eltölt egy éjszakát egy áruházban, anélkül hogy felfedeznék. Bevilágítottam az osztályra, és már jött is elő.

– Elvesztette a fogadást?
– Nem! – felelte nevetve Duke. – Nálam, az irodámban töltötte az éjszakát. Magammal vittem az ellenőrző körútjaimra is. Amikor átjött Ginny, a barátnőm, hozott nekünk néhány hamburgert. Pompásan éreztük magunkat. Amikor kinyitottunk, a fiú a főbejáraton át ment ki... mintha mi sem történt volna. A barátai teljes létszámban várták, és egy hazatérő hősnek kijáró fogadtatásban részesítették.

– Hát ez nagyon kedves volt öntől – sóhajtott Columbo. – Sajnálom, hogy még egyszer kénytelen vagyok bakafántoskodni, de jópár dolog aggaszt. Önnek minden ajtót meg kell vizsgálnia, így van? A holttest a lépcsőházban hevert, meglehetősen közel az egyik utcai ajtóhoz. Ha előírás szerint végezte a munkáját, hogyhogy nem látta meg? A másik kérdésem: hogyhogy semmit sem látott, amikor mindenkinek, aki zárás után érkezik, el kell haladnia ön előtt?

– Lehet, hogy kissé könnyen vettem az előírásokat.
– De huszonhárom óra harminc körül az ajtóhoz kísérte Mr. Laniert.
– Igen, így van.
– Meg kell, hogy kérjem, Duke: egyelőre ne hagyja el a várost. Megérti, ugye?
– Gondoltam, hogy így lesz.
– Volna szíves kinyitni nekem az ajtót?

Duke eleget tett a kérésnek. A felügyelő egy pillanatig még nem mozdult.

– Hamarosan jelenkezem majd önnél.
– Tudom.

– Gondolja végig, amit nem mondott el nekem, Duke. Mindkettőnkét rengeteg bonyodalomtól kímélné meg.

Duke nézte, ahogyan Columbo távolodik – míg csak el nem tűnt a sarok mögött.

A felügyelő makacs kis kutyára emlékeztette, amely addig rágcsálja a csontot, míg végül semmi sem marad belőle.

Farley, Rafe és Mary Jane az acéllábú, műanyag kárpitú székekben üldögéltek – ahogyan előző este. A kezükben poharat tartottak, és mereven, kábán, apatikusan bámultak maguk elé. A redőnyök nem voltak leeresztve, ők pedig szinte hipnotizáltán nézték a város távoli, vibráló-csilllogó fényeit.

A szobában mindössze egyetlen lámpa égett, a helyiség nagyobb részére árnyék borult.

Mary Jane kortyolt egyet az italából: a poharában jeges vodka volt.

– Nem ülhettünk állandóan így – mondta.

– Halottért virrasztunk – felelte tompán Rafe.

– Az írek halottvirrasztáskor énekelnek – közölte Farley, aztán mindhárman ismét hallgatásba burkolóztak.

Kintről, a lépcsőről léptek hallatszottak, aztán kulcs fordult egy zárban, majd kattanás hallatszott, és az ajtó becsukódott. Odalent az utcán megszólalt egy kocsidudája. Szörnyen hangosnak tűnt.

– Leugorj a Kentuckyba rántott csirkéért? – kérdezte Farley.

Mary Jane átvette egyik lábát a másikon.

– Nekem mindegy – mondta.

– Hogyan tudtok most evésre gondolni?

– Ó, Rafe! Azt hiszem, eltűzod a dolgot!

– Nem tehetek róla. Nem vagyok hozzászokva, hogy embereket öljenek meg a közvetlen környezetemből, Farley.

– Hozok egy kis csirkét – állt fel Farley, majd magára kapta fehér esőkabátját, és távozott.

Mary Jane és Rafe közt valami feszültség vibrált. Szörnyen üresnek érezték a szobát Farley nélkül. Mary Jane végül felállt, és odament a bárpulthoz.

– Akarsz még egyet, Rafe?

– Jöhet – felelte a férfi, és csatlakozott Mary Jane-hez.

– Most már örökké csak gyászolni fogsz?

– Tulajdonképpen nem is gyász ez, Mary Jane. Tudom, hogy ma hülyén viselkedtem... a sokk az oka. Nem annyira a Shirleyért érzett gyász zaklat fel, mint az, hogy van köztünk valaki, aki képes ilyen szörnyűségre. Valahányszor a Broughton s-ba megyek, végigfut a hideg a hátamon.

Mary Jane vágott egy grimaszt.

– Átrendeztetem a részlegünket – mondta. – Az lesz a legjobb.

– Mindent el kell tüntetnünk, aminek köze volt hozzá.

– Az emlékéket nem tudod kitörölni, Rafe.

– De ki tette, Mary Jane? Ki az ördög tette?

– Nem tudom. Talán egy tolvaj, akit tetten ért. Vagy valaki, akit ismert, de akit mi nem ismerünk. Ó... és hát ott van még Duke...

– És miért nem lőtte le? Az kevésbé lett volna... úgy értem, az nem lett volna ilyen szörnyen véres...

Mary Jane összeresztette, és elfordult Rafe-től.

– Erre nem is gondoltam – mondta.

– Számomra az a legszörnyűbb, Mary Jane, hogy esetleg valaki közülünk követte el.

A lány lassan az ajkához emelte a poharat, majd ismét Rafehez fordult. – Ezt nem gondold komolyan... vagy igen?

– Amikor valami közönséges, valami igazán durva dolog történik... te nem tudod elképzelni, hogy magád is képes lennél ilyet tenni?

– Hogy... miért? Meg vagyok lepve, Rafe... hacsak... Mary Jane arca egy pillanatra rémséges maszkká torzult. Rafe hátrahőkölt.

– Nem! Én nem! Én... én a légynek sem tudnék ártani.

Hátrált, amíg csak tudott, a könyvespolc állította meg. Éles hangon mondta: – Csak gondolatokat próbálok sorba rakni, Mary Jane. Mint egy filmben!

Megszólalt az ajtócsengő: két dallamos kondulás hallatszott.

– Talán féltékeny voltál rá, Rafe. Egyszer csak itt termett... közöttünk... talán féltél tőle?

– Nem, nem! – kiáltotta egész testében remegve Rafe. Az arca rángatózott, a poharából a földre lötytyent a whisky. Ismét csengettek.

– Ez alighanem Farley lesz a csirkével. Amikor azonban Mary Jane kinyitotta az ajtót, Columbo felügyelővel találta szemben magát.

– Ó... remélem, nem zavarok – mondta a váratlan vendég.

– Csak a virrasztásunkat zavarja meg – morogta Rafe a háttérből.

Mary Jane elállta a nappaliba vezető utat.

– Ha nincs ellene kifogása, bemennék – szólt alázatosan Columbo.

– Nincsen... természetesen nincsen. Elnézést kérek, elmerültem a gondolataimba. Jöjjön be, felügyelő!

Columbo mögött Farley jött fel a lépcsőn.

– Hello, felügyelő! Éppen jókor érkezett, itt hozom az ennivalót.

– Nem, szó sem lehet róla.

– Ugyan már, hiszen négy adagot vettem. A “négy” szó úgy érte a szobában lévőket, mintha villám sújtotta volna őket.

– Megterítem az asztalt – ajánlkozott Mary Jane. Rafe a könyvespolctól lassan az ablakhoz lépdelt. Farley Columbo mellett benyomakodott a konyhába, és hozzálátott, hogy kinyissa a “Kentucky” feliratú nagy kartondobozt, majd tányérra rakta a ropogós, aranyosbarnára sült csirkedarabokat. Columbo megállt az ajtóban, és nézte.

– Akar egy sört, Columbo?

– Nem, köszönöm, Mr. Lanier. Nem ehetem önökkel, mennem kell. Nagyon kedves, hogy meghív, de hivatalos minőségemben vagyok itt, és a szolgálati fegyelem ellen vétenék, ha önökkel ennék. Remélem, nem veszi rossz néven.

– Már el is készítettem az adagját.

Columbo körülpillantott a nappaliban. Rafe az ablaknál állt, és kifelé nézett. A bárpult közvetlenül az ajtó mögött volt, a mellette lévő könyvespolc a mennyezetig ért. Columbótól balra egy folyosó nyílt, amely a másik szobába vezetett.

– Nagyon szép a lakásuk – állapította meg a felügyelő.

Rafe visszafordult az ablaktól, és tompa hangon így szólt:

– Rettenetes.

Columbo felhúzta a vállát, és megvakarta a fejét.

– Régóta laknak együtt?

– Hét éve! – kiáltotta Farley a konyhából.

– Remélem, tudja, mi lesz a következő kérdésem – mondta figyelmeztetően Columbo.

– Ki vele – mormolta Rafe.

– Előfordult, hogy veszekedtek? Úgy értem, ön és Mr. Lanier? Például tegnap este?

– Nem, dehogy! – felelte elképedve Rafe.

– Voltaképpen mi köze ennek Shirley halálához, Columbo? – kiáltotta Farley.

– Elgondolkodtam, és arra a következtetésre jutottam, hogy ez talán szolgálhatott indítékul. Ha két ember összevesz, és netán egy harmadik is beavatkozik... talán akaratlanul is... igen, ez néhány gyilkosságnál már szolgált indítékul. Meg lennének lepve, ha tudnák, milyen bárgyú indítékai lehetnek egy-egy gyilkosságnak.

A csirke illata odacsalta Columbót a konyha ajtajába. Éhes volt, a csirke pedig felettébb kíváncsi...

– Volt egyszer egy esetem – folytatta –, nem fogják elhinni. Egy férfi meg a felesége veszekedtek. Az ember kirozott a házból, és megölte az első nőt, aki szembejött vele... egy tizenhét éves lányt, aki éppen gyerekörzésből ment hazafelé. Hallottak már ilyen örültséget?

Rafe eljött az ablaktól, és leült Columbo mellé.

– Talán mégiscsak eszem valamit.

Mary Jane és Farley is csatlakoztak hozzá.

– Tényleg nem tart velünk? – kérdezte Farley Columbótól.

– Hát... ezek a csirkék nagyon finomnak látszanak.

Mary Jane lenyomta a felügyelőt egy székre, aki elvett egy darab húst a tányérról, és beleharapott. – Nemcsak látszanak... ez valóban nagyon jó.

– Hogyan találta meg a gyilkost? – tudakolta Mary Jane.

– Csodálkozna, ha tudná, milyen apróságokon buknak le gyilkosok. Szabad elkérnem a sót?

Columbón továbbra is rajta volt a ballonkabátja, és ahogyan átnyúlt az asztal felett, hogy elvegye Mary Jane-től a sót, már-már képregényfigurához hasonlított. Ugyancsak kirítt ebből a környezetből, idegenül hatott a modernül berendezett lakásban, a három elegánsan öltözött ember között.

– Például milyeneken? – kapaszkodott a mondatába Mary Jane.

– Ó, apró, mellékes dolgokon. Ebben az esetben egy gomb volt az. Egy kis inggomb. A férfi hátulról közelítette meg a lányt, akinek ugyanolyan színű volt a haja, mint a gyilkos feleségének. Ezért is ölte meg. Dulakodni kezdtek, és a férfi egyik inggombja leszakadt. Igen – mondta a fejét csóválva Columbo – ennyi volt az egész. Megtaláltuk a gombot a holttest mellett.

Mélyen Mary Jane szemébe nézett.

A lány állta a tekintetét.

– Izgalmas – mondta.

– Házkutatási parancsért folyamodtunk, és megtaláltuk az inget egy szennyestartóban.

– És ez elég volt, hogy a bíróság elítélje? – kérdezte Farley.

– Az ingen ott volt a lány néhány hajszála is. És mint a legtöbb efféle esetben, a tettes itt is bizonytalan volt. Nem bírják a pszichés terhelést. Vallanak.

– Hányom kell ettől az egész társalgástól! – pattant fel Rafe, és a tányérra hajított egy csontot. – Az egész nap egy okádék volt, de ez a csúcs! Hogyan képes arra, Columbo, hogy ártatlan arccal üldögéljen, és efféle rémmesékkal traktaljon bennünket? És ti ketten hogy vagytok képesek végighallgatni, és közben még enni is? Shirley halott! Meghalt! Egyáltalán emlékeztek még rá?

Kirohant a szobából.

– Sajnálom – mondta Columbo. – Nem akartam megbántani a barátjukat.

– Egész nap magánkívül volt az idegességtől – mondta Farley. – De hamarosan összeszedi majd magát.

– Igen... értem.

Columbo felemelkedett.

– Nagyon köszönöm a csirkét.

Lassan az ajtó felé ballagott. Mary Jane, aki az ajtónak háttal ült, megfordult, és utánanézett. Columbo már elfordította volna a fejét, de aztán elbizonytalanodott.

– Még egy kérdés nem hagy nyugodni – mondta, s visszatért az asztalhoz. – Ha olyasvalaki tette, mint Duke... úgy értem, ha zaklatni akarta, esetleg megerőszakolni... bocsásson meg, Miss Morton, de utóvégre erről is beszélni kell... nos igen... szóval akkor miért nem utal semmi arra, hogy dulakodtak? A boncolás során kiderült, hogy Miss Bellt közvetlen közekői ütőnek le, tehát valószínűleg olyasvalaki, akit ismert. Aki elől nem menekült el. Aki ellen nem védekezett.

Columbo a lábával megtaszította az ajtót, és a bal öklével a jobb tenyerébe csapott.

– A gyilkos lesújtott. Miss Bellt ez váratlanul érte. A gyilkos eszköz minden valószínűség szerint egy súlyos tárgy volt. Rajta valamilyen zsírtartalmú anyaggal... amelyet még alaposabban elemezni kell.

Mary Jane és Farley döbbenet hallgattak.

Columbo folytatta:

– Feltételezem, hogy a dolog odafent a lépcsőfordulóban történt, és a fickó utóbb dobta le Miss Bellt. Talán azt akarta, hogy amit elkövetett, balesetnek tűnjék. Ez persze ostobaság, hiszen egy ilyen seb láttán senki sem gondolna balesetre.

– Nem Duke volt az! – kiáltotta Rafe, aki ebben a pillanatban jelent meg az ajtóban. – Valószínűleg egy brutális szadista volt!

Úgy tűnt, mintha ki lett volna sírva a szeme.

– Igen? – szólt Mary Jane. – De Duke... volt Vietnamban... vannak fronttapasztalatai.

– Gyakran elbeszélgettem vele, Columbo – mondta Rafe. – Gyűlöli az erőszakot, a háborút, és mindenfajta brutalitást. Gyomorforgató dolgokat mesélt nekem. És utálja ezeket a dolgokat.

– Elhiszem önnek – felelte Columbo. – Meg akartam kérdezni, ismeri-e Shirley barátait. Talán útközben találkozott valamelyikükkel, aki visszavitte magával az áruházba, aztán öszszekülönböztek... vagy ilyesmi...

– Csak mi voltunk neki, felügyelő, legalábbis amennyire tudjuk – szólt Farley, aki még az asztalnál ült. – Még nem régóta élt itt.

– Csak önök hárman?

– Tudomásunk szerint csak mi – mondta ezúttal Mary Jane.

– Vonzó lány volt – vetette ellene Columbo. – Igencsak elképzelhető, hogy más barátai is akadtak.

– Ami a férfiakat illeti, szerette a változatosságot, felügyelő. Egy mellett sem tartott ki sokáig.

– Talán éppen egy ilyen férfi volt, aki nem tudta megemészteni Miss Bell állhatatlanságát. Hát akkor, a viszontlátásra.

Columbo elment.

– Meg fogja találni a gyilkost – jelentette ki Farley. Csengettek.

– Mi az már megint? – fortyant fel Rafe.

– Megyek már! – kiáltotta Mary Jane, és kiszaladt, hogy ajtót nyisson.

A küszöbön Columbo állt. – Elfelejtettem megköszönni a vacsorát... nagyon éhes voltam.

– Nagyon udvarias ember maga, felügyelő.

– Anyám mindig azt mondta, hogy a jó modorú emberek többre viszik az életben. Hát akkor... még egyszer köszönöm.

A felügyelő gömyedten elballagott. Mary töprengve nézett utána.

A Broughtons előtt egy csoportnyi gyerek karácsonyi dalokat énekelt. A dalokat vidáman csilingelő harangjátékkal kísérték, egy morcos arcú kislány pénzt gyűjtött az üdvhadsereg számára.

Columbo megsajnálta, és aprópénz után kezdett kotorászni a zsebében. A kabátzsebeiben csak kenyérmorzsát, egy szürke zsebkendőt és egy három hónapos parkolócédulát talált. A nadrágjából néhány gyűrt számla, még egy szürke zsebkendő és a slusszkulcsa került elő. A zakója egy foghíjas fésűvel, egy Los Angeles-i meccsre szóló jeggyel és egy törött zseblámpa darabjaival lepte meg – valamint egy cédulával, amelyen a chicagói rendőrség telefonszáma állt.

Aprót nem talált.

Zavartan a lányra mosolygott, megvonta a vállát, aztán odament a kirakathoz, amelyben a délvidéki ültetvényesház látszott. Megbámulta az állóképet, majd körülbelül egy perc elteltével továbbment a következőhöz, a "mexikói karácsonyhoz". Tegnap óta egy jó méteres piniával egészítették ki.

Miféle kapcsolat lehetett Shirley Bell munkája és a halála között? Vajon a válasz a kirakatokban található?

Átballagott a polinéziai jelenethez.

Duke nem volt valami meggyőző gyanúsított – bár Columbo kénytelen volt elismerni, hogy gyanúsabb volt bárki másnál. Egyelőre. De ki vezette a kocsit, amellyel Shirley visszajött az áruházhoz? És hogyan jutott be – a gyilkosával együtt – az épületbe anélkül, hogy Duke látta volna? És mi titkolnivalója van az őrnek?

Columbo átnyomakodott a forgóajtón. Elveszettnek érezte magát a forgatagban: az emberek az utolsó karácsonyi ajándékokat vásárolták. Egy nagy tábla felirata tudatta vele meg a többi vásárlóval, hogy az ünnepig már csak öt nap van hátra.

Az első emeleten már nem volt akkora tolongás, mint a földszinten. Úgy látszott, az emberek karácsonyra nemigen vásárolnak ruhafélét. Columbo tovább baktatott a gyerek- és sportrészleg felé, közben azonban ügyelt, nehogy neki találjon menni az ősz hajú matrónának. A reklámrészlegben furcsa csend honolt, az irodák ketteceiben senkit sem látott, a szemközti üvegfalhoz viszont újabb kalitkákat illesztettek. A régi válaszfalakat lebontották. A nagy helyiség közepén egy halom kelme, farostlemez, régi berendezési tárgy és rajztábla hevert.

Az osztályon Columbo csak a munkásokat látta. Ráérősen szemügyre vette az egyes dobozokat és ládákat, amelyekben a mindenféle díszek és dekorációs anyagok voltak. Más ládába szemlátomást az íróasztalok tartalmát rakták be.

Columbo pillantása, alighanem véletlenül, egy olcsó keretbe foglalt, elsárgult újságkivágásra esett:

"MARY JANE MORTON LETT
GEORGIA TORNÁSZBAJNOKA
A FÉRFIAKNÁL JAMES ALTEN GYŐZÖTT"

A cikk a tizenhat éves Mary Jane diadaláról számolt be. Korábban Georgiának sohasem volt ilyen fiatal bajnoknője. Az írás végéből kiderült, hogy Jane legközelebb a déli államok bajnokságán indul. Az anyaghoz tartozó illusztráció nagyon homályos volt, egy jóval fiatalabb, magas, vékony, lapos Mary Jane-t ábrázolt. Nem volt különösebben csinos.

Miután Columbo elolvasta a cikket, visszatette a dobozba, aztán úrrá lett rajta szokásos révületeinek egyike. Aki ilyenkor látta, azt hihette, hogy állva alszik, pedig csak minden erejét összeszedve gondolkodott. Kirakójátékkal edzette szellemét: szüntelenül információt illesztett információhoz, míg csak össze nem állt a kép.

A Mary Jane sportteljesítményeivel kapcsolatos új adatot az első pillanattól fogva nagyon fontosnak érezte, nem tudta azonban megállapítani, milyen más információ-mozaikokhoz illeszkedik. Keresgélni kezdett a zsebében, és szórakozottan megtapogatta a törött zseblámpa darabjait. Az utcán találták, a holttest pedig odabent az épületben, a lépcső alján hevert.

Columbo elővette a lámpát. Csillogó aranyozás borította, ittott behorpadt, de nem volt sem piszkos, sem rozsdás. Nem sokat lehetett az utca kövén. Columbo elmosolyodott, és visszadugta a zsebébe. Jól lesz kabalának ehhez az ügghöz. Talán van valami köze a bűntényhez.

A reklámrészleg ajtajánál csövek hevének: ilyenekből készítették a ruhaállványokat. A

felügyelő felemelt egyet, és meglepetten állapította meg, milyen nehéz. A feje fölé lendítette, mintha valami kardforgató japán szamurájjal akarna versenyre kelni.

– Bár úgy viselkedik, egyáltalán nem úgy néz ki, mint a főfőhóhér, felügyelő – mondta Farley, aki derűsen nézte az ajtóból Columbo mutatványát.

Columbo ledobta a fémcsovét.

– Csak kíváncsi voltam, formában vagyok-e még. Farley közelebb jött. – Azért szépecskén zihál! Talán ismét el kéne mennie egy-két edzésre a rendőrségen!

– Jó ötlet. Remélem, nem veszi rossz néven tőlem, hogy ennyire megfeledkeztem magamról.

– Ha azzal a holmival kaptam volna egyet a fejemre, már nem élnék – jelentette ki Farley.

– Lehet, hogy nem, de lehet, hogy mégis. Félre is csúszhatott volna. Túlságosan hosszú és nehéz, hogy jól lehessen forgatni. Miss Bélire gondol?

Farley bólintott.

– Amikor megláttam magát, azonnal ő jutott eszembe. A gyilkos...

– Közelebb kellett lennie az áldozatához. Rövid tárgyat használt... egy rövid, nehéz, olajos valamit. Olyasféle anyag volt rajta, amilyen az autókhoz használt kenőolaj.

– Gondolja, hogy egy autószerelő volt a gyilkos?

– Nem tudom. Lehetséges, hogy egy emelővel ütötték le.

– Vannak már gyanúsítottak? Úgy értem, Duke-on kívül...

Columbo néhány másodpercig fürkészően nézett Farleyra.

– Ahhoz idő kell. Tudja, mit kérdezek magamtól mindig? Miért öl meg valaki egy olyan helyes lányt, mint Shirley Bell?

– Talán voltak titkos ellenségei.

– Mindenkiel jó viszonyban volt, akivel csak beszéltem. Mindenki szerette. Valóban kedves lány lehetett.

– De ha olyasvalaki csinálta, mint Duke...

– Igen, így van. De akkor is kellett lennie még valakinek.

– Még valakinek?

– Igen, aki idehozta, miután Miss Mottón kitette a lakásánál.

– Sejtelmem sincs, ki lehetett az, Columbo. Attól fogva, hogy Los Angelesbe jött, Shirley az ideje kilencvenkilenc százalékát velünk töltötte.

– Lehetett jó barát is az illető – mondta halkán Columbo.

– Engem gyanúsít, felügyelő?

– Nem. Persze megtehetném, önök azonban túlságosan közeli barátai voltak egymásnak. Milyen indítéka lehetett volna önnek?

– Féltékenység.

– Ezt nem értem.

– Jó barátságban volt velünk, de mindnyájunkkal ugyanolyan mértékben. Én talán egészen a magaménak akartam, ebből aztán veszekedés támadt... Hogy tetszik?

Columbo elnevette magát.

– Szóval így volt?

– Nem.

– Még valamit szeretnék megkérdezni öntől. Tulajdonképpen miért ment vissza a munkahelyére a gyilkosság estéjén?

– Honnét tud erről?

– Ott van a könyvben.

– Vagy úgy. Még csinálnom kellett ezt-azt azzal a délvidéki kúriával. Itt-ott befesteni.

– Hol volt ezalatt Duke?

– Gondolom, ahol bármikor máskor. Odalent a bejáratnál.

– Találkozott vele? – kérdezte szigorúan a nyomozó. Farley elbizonytalanodott. – Időnként igen.

– Miért festett? Az nem a festő feladata? Mit szól ehhez a szakszervezet?

– A festőnek nincs ellene semmi kifogása, ha én magam végzem el a legnehezebb tennivalókat.

– Mire ön feljött ide, Miss Bell alighanem már halott lehetett. Talán éppen akkor végeztek vele, amikor ön itt dolgozott. Hallott valamit?

– Nem... nem – ráncolta a homlokát Farley. Az arcából kifutott a vér. – Esküszöm magának, Columbo, hogy nem én öltem meg. Csak megpróbáltam utánagondolni a dolognak...

– Olyan tájban meglehetősen sötét van az utcán.

– Igen, így van – felelte Farley, aki szemlátomást kijött a sodrából. – Tényleg akkor ölték meg, amikor én idefent voltam? Vagy csak arra volt kíváncsi, hogyan reagálok?

– Nem... nagyon is lehetséges, hogy akkor. Percre persze nem tudjuk megmondani, de valamikor huszonnégy óra és éjfél között történhetett. Mondja, tulajdonképpen hogy képes eligazodni itt, ha sötét van?

– Van egy zseblámpám. Mindannyiunknak van, de én az enyémet már évek óta nem használtam. Kiismerem magam itt.

– Mutassa meg!

– Mit?

– A lámpáját.

Farley keresgélni kezdett a zsebében, és egy ceruzavastagságú lámpát vett elő. Ilyenje – törötten – Columbonak is volt. Farley nem tudta, mire vélje az egészet.

– Ártatlan vagyok, felügyelő. Tényleg.

– Honnét való ez a lámpa?

– Pár éve vettem a sarki vegyesboltban. Magamnak is, és Rafe-nek meg Mary Jane-nek is.

– Csak önöknek van ilyen lámpájuk?

– Igen. Akar egyet maga is? Szívesen megajándékozom...

– Lehet. Megtarthatom ezt? – nézett a detektív a zsebéből előkötött, törött példányra.

– Igen, hogyne... Ide figyeljen Columbo, én tényleg csak vicceltem, amikor azt mondtam, hogy van indítékom. Nem voltam féltékeny Shirleyre, épp ellenkezőleg. Inkább betolakodónak tartottam... – Hirtelen elhallgatott, majd így folytatta: – Ez nem hangzik valami jól, igaz?

Columbo megveregette Farley vállát:

– Ugyan, ne rágódjék! A vizontlátásra.

Abban a pillanatban, amikor Columbo kilépett az egyik ajtón, Rafe bejött a másikon. Egy nyaláb férfiöltönyt cipelt.

– Nem Columbo ment ki az imént? – kérdezte. Farley bólintott.

– Engem gyanúsít.

– Téged? – kiáltotta Rafe, majd odaszaladt az asztalhoz, és ledobta rá az öltönyöket. – Hát ez tiszta örület! Farley nem felelt. Pillantása a fémcsövekre esett.

– Örültség, nem, Farley? Ilyet te sohasem tennél!

Hallgattak. Valahonnét az áruház útvesztőjéből harang kondulása hallatszott.

– Felelj, Farley! Hiszen ez a gyanú maga a téboly, igaz?

– Igen, igen... – mormolta Farley. – De... nem tudom... nem tudom...

– Mit nem tudsz?

– Én... azt hiszem, azt gondolja, én vagyok a gyilkos... de én tudom, hogy nem én vagyok az. Ebbe bele kell örülni.

Rafe hátralépett, megbotlott egy deszkában, amely a földön feküdt, s csak az utolsó pillanatban tudott megkapaszkodni az egyik asztal sarkában.

– Egy szót sem értek... – motyogta.

– Én sem értem magamat.

– De hát nem te csináltad, ugye? Képes volnál...?

– Nem, Rafe, dehogyis. De... már maga a gyanú... én tudom, hogy nem én tettem. De tehettem volna, ha...

Farley nem fejezte be a mondatot. Jobb kezével megdörzsölte a nyakát. Ismét a fémcsövekre pillantott.

– Ha?

– Ha lett volna... hozzá egy kis bátorságom.

Columbo nem az áruházon át ment ki: a hátsó lépcsőn ereszkedett le. Alaposan szemügyre vett minden egyes fokot. Ha látta volna valaki, bizvást gondolhatta volna, hogy elhanyagolt külsejű emberke egy elgurult gombot vagy pénzdarabot keres.

Amikor leért a földszintre, tüzetesen megvizsgálta az oldalajtót, amely most nyitva állt. Karba tett kézzel egy ór ült mellette, és unott tekintettel meredt a messzeségbe. Mielőtt Columbo odaért volna hozzá, két bevásárlószatyrokat cipelő nő szaladt át köztük.

Columbo jól megnézte magának az ajtó szerkezetét, megkopogtatta a fáját, ujjával végigsimította a zárat és a kulcsot.

Az ór csak akkor szólalt meg, amikor a felügyelő már végzett a vizsgálódás első stádiumával.

– Mi az ördögöt művel maga itt?

– Megnézem ennek az ajtónak a riasztórendszerét. Egy perc, és befejezem.

– Hé, hé, mit képzél?! – mondta az őr, felállt, és fenyegetően megindult Columbo felé. A vásárlók továbbra is jöttek-mentek közöttük, be az áruházba, illetve vissza a parkolóba.

– Nem tart sokáig – folytatta Columbo. – Tulajdonképpen ki nyithatja ki az ajtókat? Úgy értem, vészhelyzetben.

– Nem vagyok felhatalmazva, hogy erről felvilágosítást adjak – felelte az őr, s bár közben igyekezett, hogy a hangja elutasító legyen, hallatszott: örül a változatosságnak.

– Ezzel a kapcsolóval egyszerűen kikapcsolják a riasztóberendezést, igaz?

– Ezt nem mondhatom meg magának. Ki akarja rámolni a kasszákat?

Columbo egy pillanatig bámulta az ört, aztán elmosolyodott.

– Vagy úgy... hát hogyan, persze! – Kotorászni kezdett a zsebében, és végül előszedte a jelvényét. – Elnézést kérek. Rendőrség, gyilkossági csoport.

Az őr bocsánatot kért az udvariatlanságáért. Elmondta, hogy az áruház valamennyi alkalmazottja tudja, hogyan kell üzemen kívül helyezni a riasztót, nehogy – például tűz esetén – pánik törjön ki.

– Valamennyi alkalmazott, vagy csak a vezető munkatársak? – kérdezte Columbo.

– Azt hiszem, csak a vezetők – felelte az őr. – De ebben nem vagyok biztos.

– Remélem, igaza van – mondta mosolyogva Columbo, és ismét felnézett a lépcsőre.

– Van köze a vizsgálódásának a lányhoz? Ott hátul találták meg, ugye?

– Hogy? – kérdezte Columbo, mint aki nem hallotta a kérdést.

– Úgy értem, van köze a kérdésének a lány halálához? – ismételte meg az őr.

– Igen, van – felelte a felügyelő, és a hátsó ajtón át kilépett az utcára.

Az őr a fejét csóválva visszament a székéhez, hogy tovább unatkozzék.

Shirley Bell holtteste három napja feküdt a Margolis és Martin-féle kápolna stukkódíszes épületében, a Manhattan Beach közelében. Mary Jane, az egyetlen személy, aki közel állt hozzá, egy egyszerű bronzkoporsót rendelt a számára Mr. Margolisnál. Kitűzte a temetés idejét, és kiválasztotta a sírhelyet egy kis temetőben, közel a temetkezési vállalkozó üzletéhez.

Egy órával a gyászszertartás előtt Columbo ütött-kopott Peugeot-ja kanyarodott a kápolna elé. Mielőtt kiszállt volna, szemügyre vette az épület hámló vakolatát. Amikor belépett az ajtón, feltűnt neki, hogy az üvegtábla meg van repedve. Az előtér padlóját kopott, aranyszínű szőnyeg borította. Az aranyszínű fonnyadtvirág-mintás tapéta foltos volt, és itt-ott már elvált a faltól.

Mr. Margolis alacsony termetű, horgas orrú férfiú volt, amúgy kopasz fejét már csak vékony ősz hajcsík övezte. Columbót az ajtóban üdvözölte, s közben megállás nélkül tördelte a kezét.

– Szeretném még egyszer látni Shirley Bellt – mondta a felügyelő.

– Ó... hm... igen. Hm... a szertartás csak egy óra múlva kezdődik, uram. Egészen közel van itt egy csendes vendéglő, ha... Columbo elővillantotta szolgálati jelvényét.

– Ó... igen... hogyan.

Margolis bevezette Columbót egy sötét helyiségbe, és bekapcsolt egy elektromos gyertyát.

– Úgy gondoltuk, ebben az esetben zárt koporsó a helyénvaló... úgy értem... az adott körülmények között...

– Igen, igen. Egyébként is csak a koporsót akartam volna látni. Sokba került?

– Nem... nem...

– Remélem, nem teszek fel túlságosan indiszkrét kérdéseket, Mr...

– Margolis – mosolygott bágyadtan az emberke. – Isidore Margolis.

– Nem a maga üzlete érdekel. Gyilkossági ügyben nyomozok.

– Ah, igen... hm... Nos, ezt a kivített valóban nem nevezhetjük drágának. Kevesebb, mint hatszáz dollár.

Columbo megkérdezte, ki rendelte a koporsót. Margolis leírta Mary Jane-t:

– Egy nagyon magabiztos nő. Pontosan tudta, mit akar.

– Nagyon el volt keseredve?

– Nem, ellentétben a legtöbb ügyfelünkkel, nem. Azt mondta, nem akar túl sokat költeni. Bosszankodott, amién nincs jutányos árú koporsó, amely azonban éppolyan masszívnak látszik... – Margolis a markába köhögött. – Érdeklődött a hamvasztásról is, de attól utóbb elállt. Bár sokan előnyben részesítik ezt, úgy látszott, taszítja a gondolat.

Columbo bólintott, és szemügyre vette a koporsót, de úgy, mint aki arra számít, hogy bármelyik pillanatban nekiugorhat valami.

– Segíthetek önnek valamit?

– Talán. Mivel fizetett az a nő?

– Utazási csekkeket adott nekem. Különösebb gondolkodás nélkül, ha így érti.

– Adott neki nyugtát?

– Igen, természetesen.

– Arra kifizeti neki az összeget a biztosító?

– Igen, ha volt biztosítás... De mit keres, uram?

– Magam sem tudom.

– Csak nem hiszi, hogy...?

– Említette a vendéglőt a sarkon – mondta Columbo. – Jó ott a borsos hátszín?

– Nem tudom megmondani önnek, uram. Én csak egy csésze kávé szoktam inni náluk.

– Jól van, a viszontlátásra. Mikor kezdődik a szertartás?

– Egy óra múlva.

Egy óra múlva megérkezett Mary Jane. Éjfélké selyemkosztümöt viselt, a szemét fekete szemüveg takarta. A haját kontyba fogta össze a tarkóján.

Bement a sötét helyiségbe, megállt, mint aki kővé vált, és meredten nézte a koporsót. Olyan mély gyász látszott rajta, hogy ha sír, már túlzásnak tűnt volna.

Columbo mögéje lépett a sötétből. Mary Jane megrettenve fordult meg, és ösztönösen lépett hátra kettőt.

– Bocsásson meg, Miss Morton, nem akartam megijeszteni. Már egy ideje itt vagyok, elmélyedtem a gondolataimba. Bizonyára ön is, ugye?

– Min töpreng, felügyelő?

– Az a szegény lány jár az eszemben, ott, a koporsóban. Ami vele történt... és hogy vajon miért.

– Ennek már semmi értelme, felügyelő. Egy ilyen brutális gyilkosság... Még mindig nem tudom felfogni.

– Én sem – lépett oda Mary Jane mellé Columbo. – Nagyon kedves lány volt. Chicagóban is utánanézttem. Nyilvánvaló, hogy soha senkinek sem ártott. Mindig jól és szorgalmasan dolgozott. Egy szép North Side-i lakásban lakott. Ellenfél vagy ellenség se közel, se távol.

– Talán egy csalódott barát? Duke? Shirley rettenetesen szerette a társaságot, így aztán könnyen megtörténhetett, hogy valaki többet várt el tőle, mint amennyit ő adni akart. Kihívó volt a viselkedése... talán ez a megfelelő kifejezés.

– Valóban? – kérdezte Columbo, megkerülte a koporsót, és megállt Mary Jane mellett. A lány egy fejjel magasabb volt nála. – Igen ám, de ez a feltételezés is sok kérdést hagy megválaszolatlanul, Miss Morton. Ha ellensége volt az illető, hogy jutott be Duke mellett az épületbe? Ha pedig Duke volt, mi történt Shirley kocsjával? A garázsában találtuk meg. Vajon Duke vitte el oda, aztán visszagyalogolt? Túl nagy a távolság.

– Itt kell erről beszélnünk? – intett fejével a koporsó felé Mary Jane. Elhúzta a száját, mintha valami keserűt nyelt volna

– Menjünk ki inkább az előtérbe?

– Nem, minden rendben. Csak egy kissé ízléstelennek éreztem.

– Látja: én az ilyesmit már észre sem veszem. Szakmai ártalom. A feleségem örökké azt kérdi tőlem, hogy bírom ki egyáltalán.

– És?

– Néha nekem is elegendem van, készséggel elismerem. Amikor például erre a gyilkosra gondolok... És magamban azt kérdezem, vajon miért azt az épületben használta azt az autóemelőt. Aztán ezek a lépcsők...

– Egy autóemelőt?

– Igen. Még nem mondtam önnek? Kenőolajat találtunk a sebben. A laborunk az összetételéből...

– Erről nem szólt nekem, felügyelő.

– Furcsa... Esküdni mertem volna...

– Miért mondja el most mindezt?

– Ön volt a legjobb barátnője.

– Semmit sem tudok. Nem is akarok hallani róla. Olyan brutális, olyan kegyetlen... hátborzongató eset. Ma temetjük Shirleyt. Azért jöttem, mert még szerettem volna kettesben maradni vele egy keveset. Utoljára.

– Igen... sajnálom. Gondolnom kellett volna erre...

– Tulajdonképpen mi történik, ha a nyomozás során minden tekintetben zsákutcába jut?

– Ó, ez nem marad mindig így. Olykor, amikor már régen egy másik ügyön dolgozunk, a korábbi eset azonban még nem ment feledésbe, egyszer csak felbukkan egy újabb szempont.

Vagy elkövetnek egy másik gyilkosságot, amely beleillik a sémába... vagy valami hasonló.

- Ez elég reménytelenül hangzik, Columbo.
- Igen, elismerem. Egy helyben topogok. De még egy darabig vizsgálódom.
- Értem. És most, ha nincsen kifogása ellene, felügyelő...
- Hogyne, hogyne.. A háttérbe húzódom.
- Köszönöm.

Columbo visszalépett a kis kápolna félhomályába, ahonnét mindent láthatott, anélkül hogy látszott volna. A gyászolók kis csoportokban érkeztek. Columbót meglepte, milyen sok asztalos, festő és más kétkezi ember jött el a reklámrészlegről. Szorosan egymás mellett álltak divatjamúlt, ritkán viselt vasárnapi öltönyeikben, kalapjukat zavartan forgatták a kezükben.

Egyszerre négy eladónó is érkezett, köztük az is, akivel Columbo összeütközött. Megjöttek a főnökök, és természetesen az ifjabb Mr. Broughton is, akit Columbo az első napon hallgatott ki. Mary Jane egyenként üdvözölte az érkezőket.

A detektívnek feltűnt, hogy az ifjabb Broughton egy futó csókot kapott az arcára. Mary Jane tulajdonképpen nem is látszik puszkáló valakinek, állapította meg Columbo.

Aztán felbukkant Duke is. Össze nem illő zakót és nadrágot viselt, hozzá magas nyakú pulóvert. Biccentett Mary Jane-nek, és odament a munkásokhoz.

Farley és Rafe utolsóként érkezett. Váltak pár szót Mary Jane-nel, és beálltak a koporsó körül gyülekező fekete ruhás csoportba.

Mr. Margolis egy száraz, sápadt képű, sötét utcai öltönyt viselő ember társaságában lépett be a helyiségbe. A férfi imakönyvet tartott a kezében. A koporsó felé fordulva felolvasott néhány passzust, aztán a gyászoló közönséghez fordult.

- Lesznek gyászbeszéddek? – kérdezte. A hangja mély volt, akár a sír.

A körülbelül húsz jelenlévő zavarba jött. Rafe hirtelen megelevenedett, előrenyomult, és így kiáltott:

– Várjon! Én csak annyit szeretnék mondani, hogy Shirley a valaha élt egyik legkedvesebb, legszeretreméltóbb ember volt. Rettenetes csapás, hogy... nem lett volna szabad meghalnia. Szörnyűség...

Elszorult a torka. A száraz férfiú elkántált még néhány verset, s ezzel a szertartás véget is ért.

Columbo figyelmét nem kerülte el a megsemmisítő pillantás, amelyet Rafe a barátjára, Farleyra vetett. A felügyelő még nagyobb zavarba jött tőle. A kevés kiindulási pont, amellyel rendelkezett, ellentmondott egymásnak, de abban bizonyos volt, hogy egyik nyom sem vezethet Farleyhoz.

Intelligens, kissé határozatlan embernek tartotta. Nagyon is el tudta képzelni, hogy gyilkosságot kövessen el, mert az ilyesmi intellektuális játszmát jelenthetett a számára.

Bizonyos szempontok alapján Mary Jane is számba jöhetett, mint tettes. Utoljára ő volt együtt Shirleyvel. Aztán ott volt még a zseblámpa. A bűncselekményt azonban olyan féktelen kegyetlenséggel hajtották végre... Columbónak eleinte nemigen akaródzott egy nő nyakába varni ezt a brutalitást.

Duke... Az őt nyugtalanul állt a többiek mellett. Súlyát hol az egyik, hol a másik lábára helyezte át, s közben idegesen nézegetett maga köré. Izgatottságának oka aligha lehetett a holttest közelsége, mint Vietnamban járt katonák, megszokhatta az ilyesmit. Columbo szemében gyanús volt, hogy Duke alighanem elhallgatott valamit. A gyilkos akár ő is lehetett.

Türelem, türelem, gondolta Columbo. Megfigyelőállásban maradok, amíg minden kialakul.

Rafe kiment a kápolnából, és a többiek is elszállingóztak. Az ifjabb Mr. Broughton odabiccentett Columbónak, s aztán belekarolt Mary Jane-be. A férfit Columbo nem vette be a gyanúsítottak közé, mert látszott rajta, hogy nagyon megrendítette a gyilkosság. Elhatározott szándéka volt, hogy segíti Shirley karrierjét a cégnél. Columbót nem érdekelte, hogy e terveket Shirley tehetsége vagy inkább külseje befolyásolta-e, bizonyos volt abban, hogy a gyilkos nem az alelnök volt.

Jó ideig nézett Mary Jane és Broughton után. Egy másik kápolnában megszólalt egy orgona.

Ez a Mary Jane... gondolta Columbo Valami zavar engem a viselkedésében.

Mary Jane valóban kellemetlenül érezte magát, valahányszor Columbo felbukkant, ez pedig ingerelte a felügyelőt.

Nem azért, mintha érzékeny ember lett volna, éppen ellenkezőleg. Columbót a sok száz eset megedzette. Az idők során azt is megtanulta, mi az oka, ha valakinek nem tetszik egy zsaru: az illetőnek valami titkolnivalója van.

A temetőbe tartó kocsioszlopot Columbo Peugeot-ja zárta. A halottaskocsit Mary Jane

autója követte, utánuk következett Farley és Rafe, majd a többiek. Az oszlop összesen nyolc kocsiból állt.

Columbo azon töprengett, mi lehetett az indíték – de nem jutott előbbre.

Miért ölhetette meg valaki Shirley Bellt? Nem volt sok pénze, nem voltak ellenségei. Minden információ egybehangzóan arra utalt, hogy a lányt mindenki szerette.

Columbo azonban tudta, hogy nem egy "jó ember" a puszta nagylelkűségével meggyűlöltetheti magát. Úgy tűnik, az ilyenek egyes embereket kifejezetten erőszakra ingerelnek. A jólelkűség és a kedvesség néha vonzza és tüzezi a gonosztevőket.

A nyitott sírnál a szertartás éppolyan rövid és prózai volt, mint a kápolnában. Miközben a koporsót a sírba eresztették, a sápadt, szikár prédikátor eldarált néhány imát. Mary Jane, Farley és Rafe hantot dobtak a sírba. A lelkész port és hamut emlegetett.

Rafé előhúzott egy kis bibliát a zakója belső zsebéből, kivett belőle négy szál lepréselt ibolyát, és a gödörbe dobta.

– Bízunk Isten szeretetében. A gyászolók szétszéledtek.

– Isten szeretete... szeretet... szerelem... igen, lehet, hogy ez volt az – mormolta Columbo.

A lelkész megkérdezte tőle, tehet-e érte valamit.

– Nem, dehogy – sietett közölni Columbo –, csak hangosan gondolkodtam.

Körülnézett: egyebet sem látott, mint sírköveket és elnyomorodott fákat. Vigasztalan környék, állapította meg.

Farley, Rafe és Mary Jane az autóik mellett állva beszélgettek. Mary Jane egyedül ült be a kocsijába, Farley és Rafe pedig együtt távoztak.

– Már korábban rá kellett volna jönnöm... – morgolódott Columbo. Megvakarta a fejét, és elindult a kocsija felé. Duke ott várta.

– Felügyelő...

– Bevihetem a városba?

– Nem, én is kocsival jöttem. Viszont beszélni szeretnék magával.

– Állok rendelkezésére.

– Egész idő alatt ő járt a fejemben... olyan kedves lány volt... Fejével a sír felé intett.

– Igen, minden bizonnyal.

– Mondanom kell valamit magának azzal az estével kapcsolatban, amikor a gyilkosság történt, felügyelő. Egész éjszaka aludtam.

– Kezdje el az elején!

– Felmentem a reklámrészlegbe, amikor Farley is ott volt. Megittunk némi italt, ami engem illet, néhány pohárral többet a kelleténél. Miután Farley elment, ledőltem egy kicsit.

– Egy kicsit?

– Nos, igen, elaludtam. A váltótársamnak kellett felébresztenie. Azóta súlyos szemrehányásokat teszek magamnak. Talán megakadályozhattam volna a gyilkosságot.

– Ennyi az egész? Hogy megivott néhány italt, aztán egész éjjel húzta a lóbórt?

– Igen.

– És mi volt Mr. Lanierrel?

– Dolgozott. Amikor felmentem, éppen befejezte. Már a kabátját vette volna, menni készült.

– Előtte semmit sem hallott?

– Semmit. A lépcső, ahol Shirleyt megtalálták, nagyon messze van a posztomtól.

– Hm. Mondja csak, Duke, tulajdonképpen mit gondol erről a gyilkosságról?

– Nem is tudom, mit gondoljak. Nekem mindenestre semmi közöm hozzá. Én aludtam.

Kérdezze meg Farleyt vagy a váltótársamat!

– Jó, jó, ne izgassa fel magát! Még valamit?

– Csak ennyit akartam mondani.

Columbo visszahajtott Los Angeles belvárosába: eddigi első számú gyanúsítottját törölte a számba jöhető személyek névsorából. Eljött az ideje, hogy valamivel többet tudjon meg Shirley Béliről.

Shirley Pacific Palisadesben, egy hajdan előkelő házban, a garázs feletti kis lakásban lakott. A lakás egy nagy nappaliból, egy kis hálóhelyiségből és egy belőle leválasztott parányi fürdőszobából állt, a hátsó traktust konyhának rendezték be. A kicsiny, rombusz alakú ablakokon át látszottak a parti sziklák és a Csendes-óceán. Az alapzajhoz hozzátartozott a hullámok zúgása.

Látszott, hogy a berendezés egy tehetséges tervező munkája. A földszínek variációi tértek

vissza: okker, rozsdá, csillogó narancs, égétsárga. A földön mindenféle nagy párnák hevertékszékek nem voltak. Az ablakok alatt kényelmes, puha kerevet állt. Bőrtartókban vastag gyertyák barnállottak. A bolyhos szőnyegen narancsszínű és sárga árnyalatok váltakoztak.

A hálószoba berendezése egyszerű volt: a földön gyékényszőnyegek és egy alacsony, japán stílusú ágy. A mennyezetről, egy kampóról fonott szék függött. A kalitkában, az ég felé nyúló lábbal három döglött pinty hevert. Shirley halála után megfeledeztek róluk..

A három barát a temetés után ide jött. Összeszedték és elosztották egymás közt Shirley holmiját, és úgy döntöttek, hogy elajándékoznak mindent, amire nincsen szükségük.

Mary Jane az autóban maradt, mondván, hogy egyelőre nem képes belépni a lakásba.

Rafe csaknem felüvöltött, amikor megtalálta a pintyeket. Gyengéden kivette őket a kalitkából, majd egy újságra téve lement velük Mary Jane-hez.

– Jaj, Rafe! Minek hozod ide nekem ezeket? Dobd el őket! – kiáltotta.

– Nem. Pontosan olyan rendes temetés jár nekik, mint Shirleynek.

– Hát azért olyan rendes nem volt az a temetés.

– Jó... akkor egy jobb. Gyere, Mary Jane, vigyük és temessük el őket a tengerparton!

– Nem – sziszegte Mary Jane. – Nem! Mit akarsz tőlem? Az Isten szerelmére, Rafe, ésnél vagy egyáltalán?

– Én csak jót akartam.

– Pintyeket temetni?

Mary Jane kiszállt a kocsiból. Rafe a motorháztetőre helyezte a pintyeket. Némán bámulták a tetemeteket.

– Ők is hárman vannak, mint mi – állapította meg Mary Jane. – El vagyunk keseredve... De együtt maradunk, mint ők.

– Akkor leviszed őket a tengerpartra?

– Persze... persze hogy le. Mivel ássak?

– Körülnézek a garázsban.

Rafe talált egy lapátot. Amikor visszatért az autóhoz, Mary Jane arca könnyben úszott.

– Menj – mondta neki halkán a férfi –, jót fog tenni neked, ha elfoglalod magad valamivel.

Farley az ágyra rakta Shirley ruháit.

– Gondolom, mindet elajándékozzuk, ugye?

– Ragyogó ízlése volt. Szerinted is, Farley? Farley bólintott. – Kiiüríted a fiókos szekrényeket? Rafe az íróasztalnál kezdett. A legelső fiókban három, karácsonyi papírba göngyölt csomagocskát talált.

– Ezt nézd meg! – mondta elcsukló hangon.

Mindhárom csomagon egy név állt: Farley, Rafe, Mary Jane.

– Karácsonyi ajándékok.

Kinéztek az ablakokon az óceán felé. Mary Jane egy gödröt ásott a parton.

– Szegénykém – mormolta Farley. – A legjobb barát nője. Összecsomagolták a konyhaszekrény tartalmát, az ezüst evőeszközt, a poharakat, a porcelánt. Rafe levette a függönyöket, és az ágyon fekvő ruhákra terítette. Farley kihúzta a tévé és a rádió csatlakozóit, és mindkét készüléket az ajtóhoz vitte.

– Szégyen, hogy ilyen dolgokat is el kell ajándékoznunk.

– Nem szeretném odahaza látni őket.

– Majdnem újjak.

– Farley, te el tudnád viselni őket a lakásunkban? A másik csaknem elgyötörtén nézett rá:

– Igen, Rafe.

– Alig ismerem rád!

– Én se nagyon ismerem magamra...

– Már azóta az utolsó este óta... – mormolta Rafe.

– Tudom, tudom – felelte reszketve Farley. – Magam is félek magamtól. Nézem ezeket a holmikát, például a tévét. Szinte új. Mindig is szerettem volna egy ilyen kis készüléket. A miénk már nem valami jó. Igen, különösebb gondolkodás nélkül elvihetném, Rafe.

– Megrémítesz.

– Tudom – felelte Farley, és tovább rakodott a dobozokba. Rafe egyfolytában figyelte. Egyszerűen nem értette a barátját. Amikor végeztek, lementek a hosszú kőlépcsőn a tengerpartra. A nap lemenőben volt, már a látóhatár szélén lebegett.

Mary Jane a lapát mellett üldögélt, és a szelíden hullámozó vizet nézte. – Azt hiszem, nem jó helyen temettem el őket, ugye? – kérdezte. – A homok miatt... tudniillik...

– Elég mély lyukat ástál?

A lány bólintott.

– Akkor semmi baj nem lehet.

Ültek hármasan a homokban, és nézték a lemenő napot, míg csak a kékes alkonyat le nem törölte az égről az utolsó narancsszín csíkot.

A hosszú hallgatást Mary Jane törte meg.

– Magunkra maradtunk, ismét csak hárman vagyunk.

– Igen – szólalt meg Farley.

– Karácsonyi ajándékokat hagyott ránk – tűnődött Rafe. – Mit csináljunk velük?

– Majd csak huszonötödikén reggel bontjuk ki őket, ahogyan minden évben. —Ez úgy hangzott, mint egy parancs. A lány felállt, és leporolta a homokot a szoknyájáról. – Most már elég volt a gyászból, újra a normális, hétköznapi életünket kell, hogy éljük. Végre foglalkoznunk kellene a januári kirakatokkal is.

– Pont úgy beszélsz, mint egy főnök – zúgolódott Farley.

– Az is vagyok – felelte Mary Jane. – Ne felejtse el.

Columbo Chicagóba repült, hogy megtudjon valamit az áldozat, Shirley Bell múltjáról, ami legalább az inI díték megtalálásában segítheti. Legelőször azonban hideget talált. Kilépett az O Hare repülőtér kellemesen meleg csarnokából a Michigan-tó felől fújó csípős szélbe, és felhajtotta elnyűtt ballonkabátjának gallérját. Egy kis vászontáska volt nála, benne alsóneművel, egy fogkefével és egy inggel. – Sálát is hoznom kellett volna – motyogta a kurta kaliforniai.

Columbo maga volt az emberi bátorság mintaképe: a meglehetősen szikár, könnyű kabátot viselő felügyelő, aki az enyhe kaliforniai klímához szokott, leszegett fejjel, gallérját a nyakán összefogva viaskodott a szél meg-megújuló rohamaival. Egyvalami ennyiből is nyilvánvaló volt: Columbo sohasem adja fel, sohasem indul a könnyebb ellenállás irányába.

Alaposan összefagyott, mire megérkezett Tony Lelanne irodájába. A titkárnő – szalmaszöke, hosszú lábú teremtés, elhanyagolható méretű miniszoknyában – mindössze egyetlen pillantást vetett a felügyelő szélborzolta hajzatára, tűzpiros arcára, és már nyújtott is neki egy csésze kávé.

– Ó, ez pompás. Nagyon kedves öntől. Columbo mindkét kezével megmarkolta a csészét.

– Várja önt Mr. Lelanne?

– Igen, remélem legalábbis – mondta Columbo, és egyik kezével a levéltárcáját kezdte keresni, másik kezével azonban továbbra is a csészét szorongatta. Körülményesen előhalászta az igazolványát. – Los Angeles-i rendőrség. A chicagói gyilkossági csoportnál dolgozó kollégák idetelefonáltak, és bejelentettek.

– Egy pillanat – szól a titkárnő, és szívélyességét nyomban hűvös hivatalosság váltotta fel. Hűvös, akár az időjárás.

Toni Lelanne keleti textilárut és régiségeket importált. A titkárnő irodájának egyik sarkában vitrin állt, benne Lelanne áruival. Minden más iroda-tucatholmi volt: a kitaposott szőnyeg, az elnyűtt bútor. Az íróasztal mindenestre oázisnak számított a sok szeszínű tárgy között: egy barna vázában szalmavirág, egy piros kávéfőző és egy köteg tarka pamutvászon anyag viritott rajta.

A titkárnő visszatípett a szobába, és továbbra is fagyosan közölte:

– Mr. Lelanne várja önt.

– Köszönöm – mondta Columbo, és az asztalra tette az üres csészét.

Az előtérben semmi sem készítette fel a felügyelőt a főnöki szoba látványára.

– Ejha! – kiáltotta, még mielőtt meglátta volna Antony Lelanne-t. – Hiszen ez itt valóságos palota!

A falakat fa borította, és az egyes elemekbe keleti motívumokat faragtak: jeleneteket az Ezeregyéjszakából, az Illatos Kertből, a King Ping Me-ből. Az egyik sarokban elefántcsont sakkasztal állt. A figurákat jadekőből faragták, és kétoldalt a földön vastag vörös vánkások heverték – ülőhelyül a játékosok számára. A vitrinekben értékes vázák és szobrok pompáztak.

– Azt a hétszázát... – álmélkodott Columbo. – Egész vagyont érhetnek.

Tony Lelanne nevetett. – Egy igazi művészetbarát nem gondol a pénzre, felügyelő. Helyezze kényelembe magát!

– Inkább állva maradnék. Nem tudom, fel tudnék-e állni ismét ezekről a párnákról.

– Tessék – vett elő egy összecsukható széket Lelanne egy íróasztalról –, próbálja meg ezt.

– Köszönöm. Még mindig össze vagyok fagyva ettől a jeges szélről. Mi dél-kaliforniaiak egyszerűen képtelenek vagyunk hozzászokni.

Lelanne elmosolyodott: – El is hiszem. Chicago híres a Michigan-tó felől fújó szélről. Hogy megmelegedjék, megkínálhatom egy pohár rizsborral?

– Nem, köszönöm. Mindig is szerettem volna megkóstolni, de most szolgálatban vagyok.

– Talán majd más alkalommal – mondta Lelanne, és egy leheletvékony porcelánkanocsóból teletöltött egy apró csészét. – Miben állhatok rendelkezésére, felügyelő?

Lelanne nagydarab, széles vállú, dús hajú férfi volt. Mintha skatulyából húzták volna ki: a haját frissen vágták, fodros inget viselt, a lábán fekete lakkcipő csillogott. Fekete selyemöltönyének jobb oldali hajtókáján hímzett fehér betűkkel a monogramja virított. Vörös selyem nyakkendője lángnyelvként csapongóit a fekete háttér előtt.

– Nem tudom, mennyit mondott el önnek a kollégám.

Lelanne sóhajtott.

– Elmondta, mi történt Shirleyvel, de egyebet nem. És bejelentette magát.

Columbo bólintott.

– Van néhány gyanúsítottam ebben az ügyben, a nyomok azonban bizonytalanok. Ezért aztán arra a következtetésre jutottam, hogy beszélnem kellene olyan emberekkel, akik Shirleyt korábban ismerték, mielőtt még Los Angelesbe jött volna. Nem tudom, mi jön ki ebből... de nyitva tartom majd a szememet meg a fületem.

– El sem tudom képzelni, hogy miért... miért tette vele ezt valaki – mondta tétován Lelanne.

– Csodálatos lány volt. Én el akartam venni feleségül.

– Igen, ezt a kollégám, Hogan is mondta. Lelanne bólintott. – Itt volt, és a kapcsolatunkról kérdezősködött. Igen, feleségül akartam venni Shirleyt.

– És miért nem lett a dologból semmi? Remélem, megbocsátja nekem a kérdést.

– Shirley nem volt elég érett. Szórakozni akart. Egy ideig nem bántam a dolgot, de aztán kezdett idegesíteni. Nagyon egyszerű lélek volt, felügyelő. Jólesett az embernek, hogy ott van vele. Nagyon édes kislány volt. Kortyolt a rizsborból.

– Igen, úgy tűnik, mindenki szerette. Ezért nem jutok előre az ügyben. Nem találok indítékot..., érti, ugye?

– Egyáltalán semmilyen nyomot nem talált?

– Nincsenek ujjlenyomatok, nincsenek lábnyomok... semmi. – Az az érzésem, hogy láthatatlan dolgok után kell keresgélnem. Ez ugyan kissé vadul hangzik, de gyakran előfordul, hogy az egy-egy ügy megoldásához vezető részletekért mélyre kell ásni. Olyan mélyre, hogy markológépre van szükség a felszínre hozatalukhoz... Eszébe jut önnek valami Shirleyvel kapcsolatban, amiről úgy gondolja, hogy segítség lehet nekem?

Lelanne fel-alá járkált az irodájában. Egyszer csak megállt, ismét belekortyolt a rizsborba, visszament az íróasztalához, és kinézett az ablakon. Columbo türelmesen várakozott. Odakint bömbölt a szél. Alkonyodon.

– Csak az jut eszembe, hogy az itteni munkájában végül már nem lelte örömét. Egy nagy áruházban dolgozott, és kirakatterveket készített, de nem nagyon adtak neki mozgásteret. Az utasítások valamiféle névtelen testülettől érkeztek, neki pedig végre kellett hajtania őket. Gyakran panaszkodott emiatt. Amikor aztán Mary Jane felhívta, hogy Los Angelesbe csábítsa, nyomban tűzbe jött. Tudta, hogy a barátnője engedni fogja, hogy csináljon, amit csak akar.

– Miss Mortonról van szó?

– Igen.

Columbo felállt, és odalépett a sakkasztal mellett ülő Lelanne-hez.

– Ismeri Miss Mortont? – kérdezte, s közben anélkül, hogy észrevette volna, a férfira bökött a mutatóujjával.

– Igen, nagyon jól.

– Hogyhogy?

– Kelméssel és kirakatdíszítő anyagokkal kereskedem, és az áruházak beszerzői... kis szakma ez a miénk, felügyelő. Mindenki ismer mindenkit. Eleven kapcsolatban vagyunk ennek a városnak a nagyáruházaival. A legtöbb amúgy is mindössze néhány ember tulajdona.

– Értem. Ön tehát csak üzletileg ismerte Miss Mortont? Vagy magánemberként is?

A nagydarab férfi felnevetett:

– Meghiszem azt! Mi, hogy is mondjam, hosszú éveken át nagyon jó barátok voltunk. De egyáltalán miért érdeklődik felőle? Talán Mary Jane-re gyanakszik? Ez nem lehet igaz, felügyelő! Mary Jane a lehető legnagyobb nő. A barátjáért... vagy a barátnőjéért mindent megtenne.

– Elhiszem, Mr. Lelanne. Tulajdonképpen hogyan folytatódott a barátságuk, miután Mary Jane Morton átköltözött a nyugati partra?

– Én, felügyelő, minden héten odautazom, hogy szállítmányokat rendeljek vagy vegyek át,

hogyan vegyek és eladjak. Mary Jane pedig rendszeresen eljött Chicagóba... kiállításokra, vásárookra, kongresszusokra.

– De kár, hogy mindezt nem tudtam, mielőtt idejöttem volna! Megspórolhattam volna néhány napidíjamat az adófizetőknek.

– Sajnálom, erre nem gondoltam.

– És hogyan ért véget a barátságuk?

– Shirley és én voltaképpen sohasem szakítottunk. Mindössze egyre ritkábban találkoztunk, aztán ő elment Los Angelesbe, és ez mindkettőnk számára felmentést jelentett...

– Nem, nem... én önre és Miss Mortonra gondolok. Annak vége lett, nem?

– Vagy úgy! Shirleyt Mary Jane révén ismertem meg, valamelyik hétfőgén eljött ide. Azonnal beleszerettem.

– És aztán Mary Jane-nel mindjárt szakított is?

Lelanne bólintott. Odakint esni kezdett a hó. A férfi odament az egyik ablakhoz, és leeresztette a redőnyt. A szoba hangulata nyomban melegebbé és kedélyesebbé vált.

– Hogyan fogadta ezt ő?

– Olyan jól, hogy voltaképpen meg kellett volna sértődnöm. Nagyon bátor, nagylelkű és őszinte volt, felügyelő. Sok szerencsét kívánt nekem, aztán néhány hónap múlva Los Angelesbe hívta Shirleyt.

– Ez nagyon érdekes.

– Annak alapján, amit Hogan elmondott nekem, kizárt, hogy Mary Jane legyen a tettes. A légynek sem tudna ártani. És hogy egy ilyen brutális gyilkosságot...? Shirley a legjobb barátnője volt.

– Nem Miss Mortonra gondolok, van még pár gyanúsítottam. Mindenesre nagyon köszönöm a felvilágosítást, Mr. Lelanne.

– Örülök, hogy segíthettem magának, felügyelő. Szerdánként San Franciscóban vagyok, hathetenként pedig Los Angelesbe is elmegyek. Ha szüksége lenne rám, ott is találkozhatunk.

– Nagyon kedves, nem felejttem el.

Amikor Columbo ismét kilépett az utcára, már nem érezte a csípős szelet és a nedves hópolyheket. Tökéletesen lefoglalták a gondolatai.

Columbónak még valakit meg kellett látogatnia Chicagóban. Hogan megszervezte a találkozót Shirley egy másik közeli barátjával. A felügyelő ugyan már Lelanne-től is eleget hallott, ezt a második beszélgetést azonban már nem tudta lemondani.

Nem egykönnyen találta meg a buszt, amely Lelanne South Side-i irodájától a North Side-i áruházakhoz, diszkókhoz és butikokhoz vitte. A helyzetet tovább rontotta, hogy a vidám hószállingózásból valóságos hóvihár kerekedett.

Columbo nem akart sálát vásárolni magának, hiszen odahaza már nem tudta volna használni, a fizetése pedig olyan szerény volt, hogy minden külön kiadást fájdalmasan megérezett volna. Szorosan összehúzta tehát a nyakán a vékony esőkabát gallérját, és elindult a Papier Maché nevű boltocska felé.

Odabent világosság, meleg, zene fogadta – és egy apró, ősz kecskeszakállú, manóképű, nyugtalan tekintetű ember.

– Magának forralt borra van szüksége – mondta a felügyelőnek. – Jöjjön velem!

Columbo követte az emberkét a helyiség hátsó részébe. Egy főzőlapon horpadt fazék állt, amelyben fahéjrudakkal ízesített almabor forrt. A kecskeszakállas öntött belőle egy vastag falú fehér bögrébe. Virágmintás nyári inget, két nyakláncot és bő, zöld bársonynadrágot viselt.

– Tessék – mondta. – Ez majd felmelegíti.

– Columbo felügyelő vagyok. Los Angeles-i rendőrség, Columbo az első korttyal megégette a nyelvét.

– Óvatosan, felügyelő. Rettentő forró. Hagyja, hadd hűljön kissé! Igen, tudom, miért jött... Hogan őrmester már járt itt.

– Ön Carl Farmer?

– Igen, én. Miben állhatok a rendelkezésére?

Columbo körülpillantott a helyiségben. Dugig volt mindenféle vicikvacakkal, fafaragásokkal, kerámiatárgyakkal, papírvirágokkal, fűvott üvegekkel, és persze jó néhány papír és papundekliholmival. A falakon papírmaszok függtek: az idegen azt hihette, minden oldalról figyelik. A pirosposztagos álarcok éppolyan ravaszok, mint maga Farmer.

– A dekorációt Shirley készítette. Jól megcsinálta, ugye?

– Másféléket szokott – jegyezte meg Columbo.

– Hercegnő volt, igazi mesebeli hercegnő – áradozott némileg délies kiejtéssel Farmer.

– Mit gondol, most már megpróbálkozhatom a forralt borral?

– Várjon még egy kicsit.

– Baráti viszonyban voltak Shirleyvel? – tudakolta Columbo.

– A bátyja voltam, a gyóntatóatyja, a kedves nagybácsikája, ahogyan parancsolja. Keresztbe tette a két ujját, és odamutatta Columbónak.

– Tehát mindent el is mondott önnek?

– Mihelyt valami baja támadt, idejött – emlékezett mosolyogva Farmer. – Amikor Hogantól megtudtam, hogy meghalt, úgy éreztem, mintha a saját lányomat veszítettem volna el, felügyelő. Egyszerűen nem tudom elhinni.

– Bárkivel beszélek, ugyanezt mondja.

– Olyan ember volt, akit mindenkinek muszáj volt szeretnie.

– Furcsa. Vagyis... egészen biztos vagyok abban, hogy kedves lány volt, de van itt egy kis bökkenő. Talán ön tud nekem segíteni...

– Hogyne, szívesen... ha tudok. Most már szürcsölhet a forralt borból, de óvatosan.

Columbo belekortyolt, és azonnal érezte, ahogyan a forróság szétárad a testében, egészen az ujjai hegyéig.

– Igen... pompás.

– Mire kíváncsi?

– Vagy úgy... igen. Engem a férfiakkal való kapcsolata érdekel. Tehát... a szerelmi élete.

– Igen? És mi van ezzel?

– Nos, Shirley nagyon szép lány volt...

– Nagyon szép! És mindig rendkívül csinosan öltözködött. Mert nagyszerű, remek ízlése volt. Farmer tetőtől talpig végigmustrálta a kopottas Columbót.

– Igen, én is azt hiszem – felelte a felügyelő, és ismét kortyolt a forralt borból. – Éppen az egyik barátjától jövök. Tony Lelanne-től.

– Nagyon kedvelte Tonyt.

– Kedvelte? Vagy inkább szerelem volt?

– Kedvelte. A férfi szerette, annyi bizonyos, Shirley számára azonban az egész inkább flört, mint szerelem volt. Ezenkívül Lelanne igen tehetős ember. Mindig nagyvonalúan viselkedett Shirleyvel.

– Igen, de ha ez csakugyan így van... úgy értem, ha nem volt annyira oda Lelanne-ért, miért vette el egy másik lánytól?

– Velem nyugodtan beszélhet nyíltan, felügyelő. Mary Jane-t majdnem olyan régen ismerem, mint Shirleyt. Valamennyien atlantiaiak vagyunk.

– Aha, ezért az akcentus... bár alig hallható.

– Már régóta Chicagóban élek.

– Értem, persze. Szóval, mi a véleménye erről? Arról, hogy Shirley lecsapta Lelanne-t a barátnője kezéről? Farmer elmosolyodott.

– Rosszul tudja, felügyelő. Shirley senki kezéről nem csapott le senkit. – Vihogott. – Shirley csinos lány volt, a férfiak megfordultak utána, amerre csak járt. Mary Jane-ben viszont volt valami lószerű. Jó, Tony is túlságosan testes, de ezek a mi finom déli szépségeink... szóval képtelen volt ellenállni a jóember.

– Megmondom önnek, Mr. Farmer, mi nem tetszik nekem ebben a történetben. Ha Shirley csakugyan olyan jó barátságban volt Miss Mortonnal, ki kellett volna térnie Lelanne közeledési kísérletei elől. Így van?

– Ismét rossz nyomon jár, felügyelő.

– De azt azért, úgy tűnik, jól tettem, hogy eljöttem ide.

– Shirley mindenkivel flörtölt, egyszerűen a vérében volt. Barátságos, szeretetre méltó... azt akarta, hogy minden férfi szeresse.

– És közben nem törődött a legjobb barátnője érzelmeivel?

– Nem, nem törődött. Egyik pillanatról a másikra élt. Nem volt mély érzésű lény, felügyelő. Úgy értem, nem sokat hederített a környezetére, nem sokat rágódott azon, amit csinált. Nem gondolt a következményekre.

– Ezt akár írásba is adom – mormolta Columbo, és lelki szemei előtt megjelent a nyomorúságos csomó, az emberi test, amelyet a Los Angeles-i Broughtons áruház hátsó lépcsőjén látott.

– El sem tudom képzelni, hogy valaki a viselkedése miatt ölte meg Shirleyt. Ahhoz egyszerűen túl bájos volt. Columbo megvonta a vállát.

– Mary Jane-re gondol, nemde? – kérdezte Farmer kertelés nélkül.

Columbo a homlokát ráncolta.

- Számolnom kell minden lehetőséggel.
- Akkor hamarosan zsákutcába jut, felügyelő. Mary Jane nagyon nagyvonalú, és egyáltalán nem haragtartó valaki.
- Igen, ezt már hallottam. Ilyennel ritkán találkozik az ember.
- Ezt ironikus hangsúllyal mondta, felügyelő?
- Nem. Úgy értettem, hogy manapság nagyon ritkák a nagyvonalú emberek. Jó, ha még vannak egyáltalán. A munkám során többnyire kellemetlen, rosszféle emberekkel van dolgom, született vesztesekkel és alkalmatlanokkal...
- Nekem is – közölte Farmer. – Sok hippibe jön ide, el akarnak adni ezt-azt, hogy a felszínen tartsák magukat. Szerencsétlen teremtmények. Már-már misszionáriusnak érzem magam.
- Mindig is szerettem volna, ha van valamilyen hobbim – simított végig Columbo az ujjával egy maszkon. – A feleségem is nyaggat, hogy válasszak magamnak egyet. Kellene valami, amit a szabadnapjaimon csinálhatnék, de nem tudom, mivel kezdjek foglalkozni. Egyszerűen nem tudok kikapcsolódni a robotból.
- Akkor legalább a régi kerékvágást próbálja odahagyni. Keressen magának valami újat.
- Hálás vagyok önnek a hallottakért – jelentette ki Columbo. – Hiszen ön végül is nagyon régóta ismeri ezeket az embereket.
- Majdhogynem a születésüktől fogva.
- Még Atlantába is el akarok menni, mert esetleg ott is megtudhatok valamit Shirleyről.
- Ott sem fogja meglepetés élni.

Columbo az ajtó felé indult. A hó sűrű pelyhekben hullott, mint valami függöny.

- Ön szerint ilyen időben egyáltalán járnak a repülőgépek?
- Sosem lehet tudni. Egyszer ilyen hóviharban repültem Cincinnatibe.
- Jól van, a repülőtérré mindenestre kimegyek. Nagyon modern épület. Nem sokat forgolódom a világban, úgyhogy annál nagyobb hatással van rám.
- Számomra nincs szebb dolog egy repülőtérnél – jelentette ki Farmer. – Minden tavasszal elrepülök Európába, árut vásárolni az üzletembe.
- Valóban? Akkor bizony irigylem a mesterségéért. Mondja csak... még egy utolsó kérdés: Miss Marion eléggé robusztus alkatú nő, igaz? Könnyen talál vajon férfiakat magának? Vagy inkább nehezen?
- Honnét tudnám?

Columbo bólintott, majd vakarni kezdte a fejét.

- Én úgy gondoltam, egy nőnek ilyen alakkal alighanem nehéz ismeretségeket kötnie.
- Ó. azt azért nem mondanám, felügyelő. Sohasem volt egyedül. És gondolom, ez mára sem változott meg.
- De hát csakugyan nagydarab kissé. Vajon erős is? Úgy érem... izmos?
- Én mondom magának, Mary Jane-nek olyan izmai vannak, mint a hajókötél. Állítólag majdnem gimnasztikabajnok lett belőle.
- Csakugyan? Egy ilyen tagbaszakadt lányból?
- Fiatalabb korában eléggé karcsú volt. És nagyon erős. Párszor megnéztem, amikor a gyakorlatait csinálta. Nagyon szép volt, az ember balerinának hihette volna.
- Igen, vannak nagyon tehetséges emberek...

Columbo köszönetet mondott Farmernek, és kilépett a hóesésbe. Először taxival akart menni, de aztán ráakadt a buszra, amely az Ambassador Szállótól közvetlenül a repülőtérré vitte.

Másfél órát kellett várnia az atlantai gépre. Kihasználta az időt: felhívta ottani kollégáit, és megbeszélte néhány találkozót. Chicagói tapasztalatai izgalmas távlatokat nyitottak meg előtte.

Columbo a repülőgépen nem tudott enni. Az előtte lévő tálcán hívogatóan párologtak az ételek: egy szelet sült, chilibab, barnáspiros burgonya valamint szezámos zsemle és makkkrém. De valahányszor levágott volna egy falat húst, vagy villájára tűzött volna egy darab burgonyát, a repülőgép légkútba zuhant.

Columbo még ideális körülmények között sem volt a legjobb repülőutas – hamarosan el is ment az étvágya. Amikor a légikisasszony kávéval kínálta, érintetlenül visszaadta neki a tálcáját. A kérdésre, hogy óhajt-e még valamit, nemmel felelt, s onnét fogva az ablakon át a felhőket bámulta. Azon sem csodálkozott volna, ha az arcán zöld csíkok jelennek meg.

Rory Arthur, az atlantai rendőrség őrmestere a repülőtéren várta Columbót. A fiatal ember – aki legfeljebb huszonöt esztendősen lehetett – egy természetes, elegáns külsejű urat szólított meg, aki hanyagul a vállára vetett tweed kabátban közeledett felé.

– Ön Columbo felügyelő?
Maga Columbo már a kijáratnál járt, amikor Arthur őrmester utolérte.
– Nem ön Columbo őrmester a Los Angeles-i rendőrségtől? – kérdezte tőle.
– De bizony – felelte Columbo, aki még mindig nem tért magához teljesen a repülés okozta megrázkódtatásból. Arthur bemutatkozott.
– Örülök, hogy megismerhetem – mondta Columbo. – Először hadd kapjak be egy aszpirint, aztán csupa fül vagyok.
Arthur Rory némileg csodálkozva vett irányt a repülőtéri kávézó felé.
Columbo lenyelt egy tablettát, aztán kényelmesen hátradőlt
– Hú... micsoda viharos repülés volt ez!
– Igazán sajnálom.
– Remélem, itt nincs olyan hideg.
– Hideg?
– Chicagóban majd megfagytam.
– Hát, pár napja hűvösebb van, de ki lehet bírni.
– Hála istennek. Merthogy nem hoztam magammal sálát. A fiatalember arcán látható zavar tovább fokozódott.
– Nem hozott magával sálát?
– Nekem nincsen, érte? És hogy külön ezért az útért vegyek magamnak egyet... ahogyan bennünket fizetnek,..
Arthur udvariasan elmosolyodott.
– Foglaltam önnek egy szobát a Holiday Innben. Értesítettünk mindenkit, akivel beszélni akar. Holnap reggel várják önt.
– Nagyon jó. Remélem, hogy aztán végre már hazakerülök.
– Közben előbbre jutott?
– Remélem, hogy igen. Most már csak néhány gondolatmenetemet kell befejeznem. Egyre inkább dereng valami. De ahogyan ez már a mi szakmánkban szokás, a derengést általában valamilyen szomorú dolog követi.
Arthur tekintetén látszott, hogy egy árva szót sem ért Columbo bölcselkedéseiből.
Másnap reggel először egy nagy, rendkívül gondozottnak tűnő, vöröstégls épület előtt álltak meg. A gyepen és a teraszon friss harmat csillogott. Hideg szél fúj, de nyomába sem érhetett a jeges chicagói szélrohamoknak.
A ház tulajdonosa egy fonnyadt idős hölgy, Lottie Mae Magnin volt. Hetven vagy nyolcvan éves lehetett, ötven éve lakott itt. Két lábon járó lexikon módjára tudott mindenről, ami az utóbbi évszázadban a környéken történt.
Lottie Mae a teraszon fogadta Columbót és Arthur őrmestert, és mindent elmondott nekik, amit csak tudott.
– Igen, nagyon jól emlékszem erre a Morton lányra. Magas volt és sovány. Hirtelen nőtt, erős. Jól tanult, és különösen jól sportolt. Itt az én gyepemen hajtotta a karikát, jobban, mint bárki. Arra is emlékszem, hogy nyert néhány sportversenyt. Az iskola után továbbtanult. Valahogy megváltozott, már nem volt olyan szép, az arca lapos lett és pattanásos, ezért aligha nem fiúkkal sem járt. Az unokahúga, Sue Anne ajtaja előtt mindig állt pár autó. De Mary Jane-nél... nem, nála nem láttam kocsikat. Talán soha nem is foglalkoztatták a fiúk. Nem is tudom... Lehet, hogy túl sokat biflázott. Az bizony elképzelhető, mert nagyon okos volt. Majdnem minden tekintetben.
Columbo hallgatta Lottie Mae-t, míg az öregasszony be nem fejezte elbeszélését, hogy kipihenje magát, és megkérdezte tőle, hol lakik ez a Sue Anne.
– Hadd gondolkodjak csak! Lloydhoz ment feleségül, Lloyd Prince-hez, Hyacinthból. Azt hiszem, itt laknak a közelben. Várjanak, megnézem a telefonkönyvben.
Eltűnt a házban, és néhány perc múlva a telefonkönyvvel a kezében bukkant fel.
– Tessék, nézzék csak meg! Az én szemem már nem a régi.
Arthur őrmester megtalálta a nevet és a címet. Prince-ék csakugyan egészen közel laktak. – Nem ér haza időben, Columbo – mondta –, ha újabb és újabb beszélgetéseket kezd...
– Akkor megvárom a következő repülőjáratot.
– Tulajdonképpen miért akar beszélni ezzel a Sue Anne-nel?
– Hadd mondjak magának valamit, őrmester! Hány esztendő is maga voltaképpen?
– Huszonhat.
– Követek minden nyomot. Minden apró jelet. Egy ügyben addig kell nyomozni, amíg el nem hal. A legtöbb esetben valamikor rábukkanunk az egyetlen még hiányzó információra. Ez a Mrs. Prince talán emlékszik valamilyen részletre, amelyre még szükségem van, hogy lezárjam

az ügyet. Vagy hogy nyolc nappal korábban zárjam le. Ez a gondolat ad erőt, hogy még néhány óráig elviseljem az atlantai hideget. Az autóban Arthur őrmester megjegyezte:

– Egyszerűbb volna, ha letartóztatná a gyanúsítottat, és szembesítené a bizonyítékokkal.

– Csakhogy nincsenek bizonyítékaim. Viszont azon vagyok, hogy összeszedjem őket.

Arthur megállt a keresett háznál. Columbo kiszállt.

– Itt bizonyosan találok majd bizonyítékokat – jelentette ki.

A korábban körülrajongott Sue Anne Mrs. Prince-ként szemlátomást elveszítette vonzerejének túlnyomó részét. Az idő nem volt túl kegyes hozzá. A kandallón álló legfeltűnőbb kép – melyet hervadt gerániumok, elsárgult iskolai báli programok és egy csíkos öltönyt viseld, karcsú fiatalember fotója vettek körül – egy magabiztos, illúziókkal teli, legfeljebb tizenhat éves lányt ábrázolt. Lélegzetelállítóan szép volt.

Modellje, Sue Anne tíz év elteltével a megghiúsult remény eleven szobrává öregedett. A magabiztos mosolyt mély, kegyetlen ráncok törölték te az arcáról, a karcsú, arányos test eltűnt a felesleges zsírpárnák alatt. Visszeres lábán elnyúlt tornacipőt viselt.

– Mit mondjak én magának? – kiabálta túl az udvaron játszó gyerekek lármáját. Columbo négyet látott, kettő és négy év között lehettek.

– Ne törődjön velük! – kiabálta az asszony Columbo ideges pillantását elkapva. – Mindig így üvöltöznek, de azért nem ölik meg egymást. S ha mégis... az sem volna nagy baj.

– Iigen... szeretnék feltenni önnek néhány kérdést Mary Jane Mortonnal kapcsolatban.

– Összeütközésbe került a törvénnyel? – kérdezte egykedvűen Sue Anne.

– Egyelőre nem tudjuk.

– Miért énhozzám jön? Mary Jane már régen elköltözött. Valahová Chicagóba, ha jól tudom.

– Los Angelesbe – helyesbített a felügyelő.

– Tényleg?

– Igen.

– És mit csinált? Kinyírt valakit?

Hirtelen nyersen, humortalanul felnevetett.

– Még nem mondhatunk semmit. Egyelőre csak nyomozunk.

– Mindig fel akart törni, tudj' az ördög, miért. Valamit mindig bebeszél magának, de hogy milyen alapon... – Sue Anne felemelte kövér karját: – Ha hiszi, ha nem. tíz éve még döglöttek utánam a fiúk. Látja ott azt a képet? Az vagyok én... – Bólintott, mint aki tudja, mennyire hihetetlen, amit mond. – Hígye el nekem, nagyon szép voltam. Állandóan két-három fiú lógott a nyakamon. És nemcsak ott. Haha!

Ismét hallatta a közönséges nevetést.

– A fenébe, ha a fickó tiszta volt. én nem bántam... Columbo rosszul érezte magát a bőrében. Odakint rikoltoztak a gyerekek.

– Fogjátok már be végre! – rivallt rájuk Sue Anne. – A fene egye meg, Lloyd hétből hat napon úton van. Nekem meg persze azt kéne hinnem, hogy egy motelszobában ül, és maimozik.

Ismét felnyerített.

– Emlékszik még Miss Mortonra? Mire emlékszik leghatározottabban vele kapcsolatban? – kérdezte Columbo.

– Ó, hát nem is tudom. Igaz ugyan, hogy unokatestvérek voltunk, de ritkán beszéltünk egymással. Ha az iskolában összefutottunk, felhúzott orral elvonult mellettem. Én viszont szépségkirálynő lettem, minden fiú rám szavazott. Azok voltak a szép idők! Ma viszont...

– Féltékenységet keresek. Mrs. Prince. Mutatta-e valaha Mary Jane, hogy féltékeny?

– És ki nem az? Mary Jane-nd viszont egyszer piszokul összerúgluk a patkót. Emiatt a jóképű Jimmy James miatt. Kosárlabdázott, volt vagy egy méter kilencven, Mary Jane pedig bolondult utána. Még szerelmes levelet is írt neki. Pedig nap mint nap látta az iskolában. – Sue Anne megvetően fújt egyet. – Egy este véletlenül összefutottam Jimmyvel, valószínűleg hozzá ment. Egy utcában laktunk. Behívtam magamhoz. Az szüleim moziban, vagy hol voltak. Mindenesetre nem otthon. Történt, ami történt... szóval Jimmy utána már hallani sem akart Mary Jane-ről. Hat hétig jártunk együtt, később aztán feleségül vett valami alabamai lányt.

– És Miss Morton? – kérdezte feszülten Columbo. – Ó hogyan reagált erre?

– Elég rosszul.

– Dühös volt?

– Hát persze. Néhány nap múlva nekem rontott az iskolaudvaron... hogy majd ő kikaparja a szememet. Mint azonban látja, a szemem még megvan.

Újabb hahota.

- Nagyon köszönöm, Mrs...
- Ez minden?
- Columbo felügyelőnek ma vissza kell repülnie Los Angelesbe – magyarázta Arthur őrmester.
- Hiszen alig melegedtünk össze. Mit szólna egy csésze kávéhoz?
- Köszönöm nem, Mrs. Prince. Ó, most jut eszembe... – Columbo a fejét vakarta. – De azt ott csak úgy mondta önnek, ugye? Végül is semmi rosszat nem tett? Csak fenyegetőzött, igaz?
- Nem, azért a dolog túlment a fenyegetésen. Majdnem megfojtott. A táncórán. Amikor a tanárnő hátat fordított, egyszerűen nekem ugrott. Jimmy James meg akkor már régen Vivian Kingharddal járt. Már semmi közöm nem volt hozzá.
- Köszönöm – mondta Columbo, és a fejét csóválva kinyitotta az ajtót.
- És mi lett a vége? – tudakolta Arthur őrmester.
- Semmi. Két lány leszedte rólam – felelte Mrs. Prince.
- Nos, Columbo? – kérdezte Arthur, miközben a járőkocsihoz mentek.
- Ezt kérdelem én is magától. Mi a véleménye?
- Ez továbbsegíti magát, ugye?
- Igen.
- Most pedig Shirley Bell nagybátyjához megyünk.
- Ó igen, csakugyan. Hogy is hívják?
- Howard Light.
- Igen, hogyan, feltétlenül. – Columbo a fiatal őrmesterre nézett. – Még mindig semmi kézzelfogható – mondta. – Semmi, amivel előállhatnék a bíróságon.
- És most mit akar tenni?
- Majd a repülőn gondolkodom rajta.

Mary Jane hozzászoktatta magát, hogy úgy gondoljon Shirley halálára, mintha baleset okozta volna. Ha a gondolatai visszakalandoztak annak az estének az eseményeihez, a memóriája annál a pillanatnál, amikor felnyitotta a csomagtartót, kikapcsolt. Onnantól semmire sem emlékezett... egészen addig, hogy hazaindult a Harbor Autópályán.

Emlékezett arra is, ahogyan belépett a kicsiny, spanyol gyarmati stílusú házba, amely az egyik Pálos Verde-i dombon állt. A szmog itt nem volt túl fojtó, és csodálatos kilátás nyílt a Csendes-óceánra.

A gyilkosság utáni reggelen a telefon csengésére ébredt. Szinte megdöbbenette, hogy ilyen mélyen tudott aludni.

A telefonáló az ifjabb Mr. Broughton volt, a közvetlen főnöke és jó barátja, aki tudatta vele, hogy Shirley meghalt.

Mary Jane bénultnak érezte magát, még csak színészkednie sem kellett. Nyelt párat, aztán nagy nehezen kinyögte:

- Képtelen vagyok elhinni.

Ezzel a mondattal kezdődött az a kábulat, amelyet olyan szívesen engedett elhatalmasodni magán. Mire egy órával később belépett az áruházba, már elfelejtette, hogy ő a gyilkos. Amit tett, leszállt a tudatalattijába, olyan lett, mint egy álom, amelyre az ember másnap reggel már nem emlékszik.

Nem emelte fel a súlyos emelőt, nem sújtott le vele az előtte álló sémaszerű alakra, nem zúzta szét a homlokát... Nem tett kerülőt a kikötő felé, és nem nézte a szuroksötét éjszakában, ahogyan az emelő, a hozzákötözött zsákvászon meg a kesztyűk eltűnnek a mély vízben...

Nem ment haza, és nem mosta meg újra és újra a kezét, akár egy eszelős, félóra hosszat, mint egy háborodott Lady Macbeth...

Emlékezetében az a pillanat sem bukkant fel, amikor a tükörben meglátta gubanccá kócolódott, amúgy mindig gondosan megfésült haját, elkenődött rúzsát, furcsán eltorzult arcát... nem...

Az emlékek a hazafelé vezető útnál szakadtak meg, és csak a másnap reggeli telefoncsengésnél folytatódtak újra. Mary Jane lassan, megfontoltan felöltözött. Sötétkék kosztümöt vett fel: a fekete kissé elsietettnek tűnhetett volna. Reggelire, mint rendszeren, vaníliaízű diétás tejet ivott. Közben arra gondolt, hogy a srácoknak – magában így emlegette Farleyt és Rafe-et – még vennie kell valami szépet karácsonyra.

Mr. Broughton junior már az ajtónál állt. Mary Jane-t várta. Átkarolta a lány vállát, és elmondta, miféle feltételezések vannak a gyilkossággal kapcsolatban. Kíméletesen előkészítette

Mary Jane-t Shirley kegyetlenül elintézett testének látványára a lépcsőházban.

Amikor meglátta a hullát, először az tűnt fel neki, milyen kevés vér folyt. Meredten bámulta szörnyű művét – jóllehet, a halon Shirleyt nem hozta kapcsolatba azzal, amit elkövetett. Közben egy rendőrorvos olyasvalamit mondott, hogy Shirley agyába több koponyacsont-darab is mélyen befűrődött. A lány ugyan nem volt eszméleténél, de élt még öt vagy hat órát, a szervezete csak ezután adta fel az egyre reménytelenebbé váló harcot.

Mary Jane bánata akkor is őszinte volt, amikor Columbo először kihallgatta, és a komorságot sem kellett megjátszania, amikor Farleyval és Rafe-fel találkozott. Este sokáig fürdött a kádban, egészen addig, míg úgy nem érezte, hogy minden feszültség távozott belőle, hogy minden görcsössége feloldódott.

A gyilkosság utáni napokban a kis felügyelő újra és újra bekukkantott, hogy a maga félénk-rámenős módján faggatózzék, Mary Jane azonban egy pillanatra sem érezte veszélyben magát. A gyilkosság végül is egy véletlen – egy baleset – következménye volt...

Ettől fogva gondolatban mindig ezt a szót használta, ha Shirley halála jutott eszébe.

Baleset.

Neki semmi köze nem volt hozzá.

Hamis gyászához mélységes mély nyugalom társult. Amikor az utolsó simításokat is elvégezte a karácsonyi kirakatokon, és tervezni kezdte a januári motívumokat, olyan könnyedséggel tette, amelyet korábban nem is ismert. Mintha súlyos teher hullott volna le róla.

Kislánykora óta mindig elvettek tőle valamit, amit mindennél jobban szeretett. Most belekapaszkodhatott Farleyba és Rafe-be, akik a legmélyebb, legmelegebb és legbiztosabb barátsággal ajándékozták meg, amit csak valaha átélt. Most, hogy hármasközösségüket már semmi sem fenyegette, Mary Jane visszanyerte nyugalma és magabiztosságát.

Egy kívülálló azt gondolhatta: az változtatta meg, hogy Shirleyt gyászolja. Az értekezleteken nyugodtabbnak tűnt, ha pedig magához ragadta a szót, halk, de eltökélt hangon adta elő a véleményét. A januári kirakatoknak, úgymond, már a tavaszt kell beharangozniuk, "a május fuvallatát" kell lehelniük.

Maga rajzolta a terveket. Áradt belőlük a frissesség és az életerő: nyíló virágokat, izzó napsugarakat, tarka és könnyű ruhákat viselő embereket ábrázoltak.

Az irodát nagy sietve átépítették. Az igazgatóság új író- és rajzasztalokat engedélyezett. Mary Jane irodája mostantól fogva középütt volna, tőle jobbra Rafe-é, balra pedig Farleyé.

Reggelente lementek az áruház kávézójába, megbeszélték az aznapi munkát, közösen tervezgettek, és izgatottan tárgyaltak az új dekorációkról. Farley a tapétákat és az anyagokat választotta ki, Rafe a férfibabák öltözkéjére összpontosított.

Még mindig nem tudta túltenni magát Shirley halálán. Apatikusan, lelkesedés nélkül ódöngött. Mary Jane azonban bírta türelemmel. Végül is hármuk közül Rafe volt a legérzékenyebb.

Nem lepte meg, és meg sem ijesztette, hogy amikor visszaért az ebédből, Columbót az irodájában találta. A felügyelő egy rajztábla előtt álldogált, és egy májusfa tervét nézegette.

– Nagyon szép – állapította meg. – És ezt mind az iskolában tanulta?

– Az ember a technikát tanulja meg, az ihletet nem.

– Hogyne, értem. Maga kénytelen mindig valami újat kitalálni...

– Van segítségem.

Columbo tünődve csóválta a fejét.

– Miss Bell... nagy veszteség lehet ez az ön számára.

– Shirley nagyon ötletes és tehetséges volt.

– Igen, hallottam, beszéltem a főnökükkel, Mr. Broughtonnal.

– Nincs kifogása ellene, ha leülök, ugye, felügyelő? Mary Jane eddig az ajtóban álldogált. A kis irodában alig fért el a két ember.

– Dehogyan, üljön csak le!

Columbo oldalra lépett, Mary Jane pedig becsúszsámmal mellette a rajztábla előtti magas forgószékhöz. Háttal az ajtónak, Columbo felé fordulva ült le.

– Nos igen, ahogyan már mondtam, érdekes beszélgetést folytattam a főnökével. Kedves ember. Sokat mesélt nekem a munkájukról... még el kell gondolkodnom a hallottakon. Nagyon szép hivatása van. És mindenki mindenkit ismer... szinte valamennyien ismerik egymást, az egész országban.

– Ó, sok szakmában így van ez.

– Bizonyára. De úgy gondolom, önök valamennyien olyan függetlenek... bizonyára sokan irigylik önöket.

– Lehetséges. De persze nálunk is van féltékenykedés.

– Igen, ezt Mr. Broughton is említette. A szakmai féltékenységet. Ezért is csodálkoztam, hogy ön meg Miss Bell olyan jó barátnőie voltak. Úgy értem... mivel mind a ketten tervezők voltak... azaz ön most is az.

– Mary Jane ajka körül halvány mosoly játszón. – Ami a célzásait illeti, maga nem valami válogatós, felügyelő.

– Az isten szerelmére, semmivel sem akarom megvádolni. Ez csak úgy eszembe jutott, miközben Mr. Broughtonnal beszélgettem.

– Segítségemre volt szükségem, mert egyedül már nem győztem a munkát. Shirley nagyon ügyes volt.

– Mr. Broughton azt is mondta nekem, hogy elő akarta léptetni önt, és az volt a szándéka, hogy Miss Bellt teszi meg a részleg vezetőjének, így van?

– Én is hallottam ilyesmit. Beszéltek.

– Ez bizony komoly előrelépés lett volna az ön számára, ugye? Egy ilyen nagy áruház elnökhelyettesének lenni...

– Nálam ez egyre megy, Columbo. A felügyelő a fejét vakarta.

– Ez bizony nem mindennapos, hiszen a legtöbb ember karriert akar csinálni.

– Maga is szeretne főfelügyelő lenni... Columbo elvörösödött. – Semmi esélyem rá.

– De hiszen maga nagyon érti a dolgát.

– Zavarba hoz, Miss Morton.

– Szó sincs róla, maga alighanem nagyon jó nyomozó, mert még mindig állandóan kérdez. Ez csak egyet jelenthet: azt, hogy nem éri be azzal, amit eddig megtudott.

– Nem tehetek le egy ügyről, amíg ennyi a megoldandó rejtély, ért engem?

Mary Jane némi hallgatás után halkán felelte:

– Igen. És ezért nem akar főfelügyelő sem lenni.

– Igen, szeretnék idekint maradni.

– Én is itt akarok maradni. Talán néhány év múlva... De most... szeretek tervezni, Columbo. És minden örömmel segítem az itt dolgozókat.

– Igen, ezt én is észrevettem. Nagyon jó viszonyban vannak egymással. Fel kell tennem önnek egy személyes kérdést, Miss Morton, amely már egy ideje motoszkál bennem. Előre is bocsánatot kérek öntől,- de azon tűnődöm, hogy egy ilyen csinos nő, mint ön, miért nincsen férjénél.

Mary Jane a kelleténél nyersebben felelte:

– Olyan nő vagyok, aki megállja a helyét a hivatásában, felügyelő. Semmi más nem érdekel.

– Az én feleségemmel sem mindig majális az élet. Ha nyugnek érzem a házasságot, azt mondja, mindenkinek szüksége van egy másikra, akivel veszekedhet.

– Sok barátom van. És most, ha nincs ellene kifogása, folytatom a munkát, felügyelő. Be kell fejeznem ezt a rajzot, hogy még a délután folyamán nekiláthassunk az egyes részek összeállításához.

– Kérem, csak tessék.

Columbo kiment az irodából, de még egy darabig elnézte a munkásokat. Nyaralókon, teraszokon, művirág-kerteken dolgoztak. Columbo egy pillanatig gondolataiba mélyedve álldogált, aztán sarkon fordult, és visszament Mary Jane irodájába.

A lány háttal ült neki, s a rajztábla fölé hajolt.

– Azt is meg szerettem volna kérdezni – mondta Columbo –, hogy ismer-e egy Tony Lelanne nevű férfit. Merthogy ebben a szakmában mindenki mindenkit ismer.

A felügyelő nem volt teljesen biztos abban, hogy Mary Jane összerendezte-e. Mindenesetre igennel felelt.

– Mr. Lelanne valamiféle kapcsolatban volt Miss Bell-lel, mielőtt az idejött volna, ugye?

Beletelt néhány másodpercbe, míg Mary Jane megfordult a széssel.

– Nem tudom, mi közöm nekem ehhez, felügyelő.

– Csak elgondolkodtam rajta, ennyi az egész, Miss Morton.

– Baráti viszonyban voltunk vele. Néha, ha idejön, találkozunk.

– Nincs önök közt mélyebb barátság?

– Kedveljük egymást.

– Vagy úgy. Nagyon köszönöm!

Columbo kilépett az ajtón.

Mary Jane utánabámult, és hosszú időre megfeledkezett arról, hogy még rajzolnivalója van. Amikor végül visszafordult, a vonalak táncoltak a szeme előtt. Összeszedte magát, lehunyta a szemét, és mélyeket lélegzett. Némi elégtétellel állapította meg, hogy a látása helyrejött.

Befejezte a májusfát: gyerekek táncolták körül, vidám ruháskákban.

A karácsony előtti szombaton Farley előcibálta a szekrényből a régi, ezüstszínű műkarácsonyfát. Oda állította a hálószoba közepére, és tünődve bámulta. Mióta Columbo néhány napja kihallgatta, Farley Lanierből egészen más ember lett. A felügyelő, legalábbis átmenetileg, őt gyanúsította a gyilkosság elkövetésével, és ez a tudat Farleyt töprengőbbé tette, mint amilyen természettől fogva volt.

Eltünődött a saját motívumain, s olyan végkövetkeztetésre jutott, amely elvezette az igazi gyilkoshoz. Először csak homályosan sejtette, ki lehet az, aztán céltudatosan tovább gondolkodott, és a sejtést összekapcsolta minden apró részlettel, ami a tudomására jutott, vagy ami feltűnt neki.

Mary Jane zárkózottsága, ha Shirley náluk volt. Rafe csodálata Shirley iránt, és a saját féltékenysége. Farley kedvelte a lányt, de korántsem kedvelte annyira, mint Rafe – és vélhetőleg Mary Jane.

Shirley nyílt és közvetlen ember volt, olyan lány, akivel nem volt nehéz összebarátkozni, Farley azonban igazából sohasem bízott benne maradéktalanul. Az volt az érzése, hogy ha jónak látta volna, Shirley elvágta volna hármuk barátságának szoros kötelékeit.

Annikor Farley eddig jutott gondolatmenetében, arra is rájött, hogy egyikük ugyanígy gondolkodik. Mivel Rafe nyilvánvalóan őszintén bámulta Shirleyt, maga pedig ártatlan lélek volt, Farley ösztönösen megérezte, hogy Mary Jane volt az, aki a barátnőjét megölte.

Farley ezt éppúgy nem tudta bizonyítani, mint Columbo, de az sem jutott eszébe, hogy felvilágosítsa a felügyelőt, mert valami sajátos módon cinkosnak érezte magát. Örült, hogy Shirley többé nem állt az útjában.

Csak az volt a furcsa, ahogy ez a tudat a Rafe-hez fűződő barátságát befolyásolta. Farley jobban vonzódott Mary Jane-hez, mint valaha. Mindig is közel érezte magát hozzá, újabban azonban már kész lett volna feleségül is venni.

Ezt gondolva Farley felnevetett.

Még mindig tünődve állt a karácsonyfá előtt, amelynél barátjával hét éve ünnepelték a szentestét. Vajon mit szólna hozzá Rafe? – gondolta szomorúan.

Hármuk közül Rafe volt a legérzékenyebb, a legérzelmesebb, és a legkevésbé magabiztos. Farley védelmezte, most azonban fájdalmat kellett okoznia neki. Az élet azonban megy tovább, gondolta, felemelte a fát, és átvitte a nappaliba.

Amikor Rafe hazajött a bevásárlásból, Farley a konyhaszéken ült, és a nagy, világító csillagot erősítette a fa csúcsára. A dísz különös, kékes-ezüstös fényben ragyogott.

Rafe megállt az ajtóban, és felkiáltott:

– Ez csodálatos, Farley! Tetszik ez a fa!

– Minden évben tetszik...

– Igen, de... az idén a gyász, amelyet érzek, még szebbé teszi. Keserédessé.

Becsapta maga mögött az ajtót, aztán beakasztotta a szekrénybe a kabátját, végül elrakta, amit vásárolt. – Odakint nagyon hideg van – mondta. – Nincs szmog, csak tiszta, hűvös levegő... remélem, a karácsony így is szép lesz.

– Hát persze – felelte Farley. Felpattant a székről, és néhány lépés távolságból szemügyre vette a fát. – Középen van, Rafe?

Rafe félrebillentette a fejét, és kijelentette, hogy sehol máshol nem mutatna ilyen jól.

A fa eltakarta az ablak felét. A fény az ezüst ágakra hullott, és megcsillant a mű-tüleveleken. Farley elhúzta a száját:

– Ordítani tudnék.

– Miért, mi van?

– Semmi, semmi különös. Gyere, fejezzük be a fát, aztán menjünk el vacsorázni! Talán valami mexikóit.

Együtt díszítették fel a műfenyőt. Felakasztották rá a színes izzókat, a gömböket, elhelyezték az angyalokat, a kis trombitákat, a mosolygós szemű, hosszú fehér szakállú kartonmikulásokat.

Amikor végeztek, Farley bekapcsolta a lámpasort.

– Ó... ez tényleg pompás! – lelkesedett Rafe. – Legalább karácsonykor igyekeznünk kellene elfelejteni azt a tragédiát. Szerinted?

– Remélem, képesek leszünk rá – mondta halkán Farley. Gyere, menjünk!

Elhajtottak a Villa Taxquena nevű kis mexikói vendéglőhöz. Rendeltek egy nagy üveg sangriát, hozzá pedig paellát, tortillát és guacomole-t. Farley hallgatagon itta a sangriát. Rafe a

karácsonyi szabadságukat tervezgette. Farley nem szólt, csak hallgatta, és kortyolgatta a borát.

Rafe összeállította a huszonötödikéi menüt, a pulykáról beszélt, arról, hogy hol fogja megvenni, lelkesen mesélte, milyen szép pulóvereket látott. Elmondta, hogy eszébe jutott egy roppant ötletes nyári kirakatterv.

Farley üres tekintettel bámult maga elé. Egy pincér hozta a paellát, Rafe pedig mohón kanalazni kezdte.

– Tulajdonképpen mi van veled? – kérdezte egyszer csak. – Untatlak? Valami bajod van? Farley nagyot sóhajtott.

– Nem is tudom, hogyan mondjam el neked, Rafe... Képtelen volt folytatni.

– Mi van? Az ég szerelmére, nyögd már kil

– Az ünnepek után elköltözöm.

Rafe hosszú arca még inkább megnyúlt. Lassan csóválta a fejét, mint aki azt reméli, hogy ezen a módon megszabadul a lidércnyomástól...

– Nem, nem Farley. Levert vagy, és általában is rossz a kedved. Ezt nem gondolhatod komolyan. Vagyis... mindnyájan szomorúak vagyunk... de ez még nem elegendő ok. Vagy igen? Van valami határozott okod?

– Igen, Rafe. Régóta töprengek rajta. Azóta a nap óta...

– Amikor Shirley...

– Nem, hanem amikor az a rendőr, Columbo beszélt velem.

– Ó, azon a napon engem is megijesztettél, Farley.

– Tudom. Magamtól is félttem.

– Ezért azonban még nem kellene elköltöznöd. El tudom képzelni, milyen lelkiállapotban voltál.

– Nem, Rafe, nem értesz engem. – Farley kerek arca kipirult. – Képtelen vagy megérteni, és én sem tudom neked elmondani az összes okot. Elhíheted azonban, hogy nyomós okok lehetnek, és hogy egyszerűen nem tudok tovább együtt lakni veled. Megváltoztam. Többé már nem vagyok az az ember, akinek ismersz. A magad útját kell járnod, ahogyan nekem is.

Rafe a paellát bámulta, majd kedvetlenül bökdösni kezdte a villájával. Félretolta a rákot és a vörös borsot. A szeme könnybe lábadt, és megrázkódott.

– Várnod kéne még egy keveset – mondta elcsukló hangon. – Halaszd el a döntést egy kis időre! Amikor már hozzászoktunk valamennyire az új helyzethez. – Reménykedve nézett Farleyra: – Érted, mire gondolok?

– Igen, értem. De már régóta gondolkodom a dolgon. Megvárjuk az ünnepek végét, aztán keresek magamnak egy új lakást. És most élvezzük a vacsorát!

Farley egy falat paellát dugott a szájába, aztán leöblítette sangriával. Fejcsóválva mondta:

– Ugyan már, Rafe, ettől még nem dől össze a világ! Barátok maradunk, továbbra is egymás legjobb barátai leszünk.

– Igen... – mondta Rafe. Megpróbált enni, de egy falat sem ment le a torkán. – És meg tudod mondani nekem, miért...?

– Nem.

– Columbónak igaza van, ugye? Úgy értem, amikor megkérdezte tőled, hogy vajon te...?

– Nem, Rafe. Columbónak nincsen igaza, azóta azonban egyébre sem tudok gondolni. Akár én is tehettem volna... Többet nem mondhatok, oké?

A vacsora után Farley kirakta a barátját a ház előtt, és elhajtott a bevásárlóközpont közelében lévő vegyesbolthoz. Onnét hívta fel Mary Jane-t.

– Beszélnem kell veled – mondta neki. – Azonnal.

A vacsora alatti beszélgetés Rafe legrosszabb sejtelmét igazolta. Felhívta Columbo felügyelőt, elérni azonban nem tudta. Megüzente neki, hogy a Red Onionban, egy meghitt Beverly Hills-i vendéglőben várja.

Miután letette a kagylót, Rafe elővette a szekrényből a karácsonyi ajándékokat. Farleynak négyet, Mary Jane-nek kettőt, Shirleynek pedig egyet vásárolt. Szeretetteljes mozdulatokkal a fa alá helyezte őket. Odakint besötétedett, ő pedig bekapcsolta a karácsonyfaizzókat. Azt akarta, hogy minden készen álljon, mire Farley hazatér. Azután bebújt a kabátjába, és elindult a Red Onionba.

Mary Jane megpróbált nem tudomást venni a Farley hangjában hallható sürgetésről. Letette a kagylót, aztán még egy ideig elgondolkodva nyugtatta rajta a kezét. Nem akart gondolkodni. Kiűzte magából a félelmet, és céltudatosan a hálószoba felé indult, hogy felvegyen valamit, ami

csinosabb a kopott kordnadrágnál és a pólónál.

A hálósobának hívogatóan nőies hangulata volt; Farley három éve rendezte be. Mary Jane nagyon szerette a sárga-fehér függönyös mennyezetes ágyat. A mintája megisméltődött a tapétán, amely a mennyezetet is bevonta. Az ablakokat aransárga függönyök díszítették.

Mary Jane kinyitotta a teljes falat elfoglaló szekrényt. A pongyolák közül kiválasztott egy hosszú puffos ujjú, vörös háziruhát és egy rakott szoknyát. Mindkettőt az ágyra terítette.

Éppen kibújt a kordnadrágból, amikor megszólalt az ajtócsengő. Gyorsan felkapott egy púderkék törülközőt, és a csípője köré tekerte. Farley alighanem gyorsan hajtott, ha már megérkezett, gondolta. Odaszaladt az ajtóhoz, tétovázás nélkül kinyitotta, és így szólt:

– Mi volt ilyen sürgős...? – A mondat végét zavartan elharapta, mert a küszöbön nem Farley, hanem Columbo állt.

– Ó... bizonyára valaki mást várt, Miss Marion. Elnézést kérek.

A felügyelő belépett, és álmélkodva nézte a XIV. Lajos stílusú bútorokból álló berendezést.

– Nagyon szép. Irigylésre méltóan jó az ízlése.

– Éppen átöltözni készültem, felügyelő.

– Ne zavartassa magát! Megvárom itt. Ne törődjék velem!

– Várok valakit.

– Ígérem önnek, hogy legfeljebb egy percre maradok. Foglalkoztat néhány kérdés, ezeket szeretném tisztázni. Úgy érzem, egyre közelebb jutok a megoldáshoz.

– Rögtön jövök.

Mary Jane elegánsan mozgott – miképpen nem egy nagydarab lány. Columbo követte a tekintetével, míg csak el nem tűnt a hálósobában.

A felügyelő állt, és a lakást nézegette. Hátratett kézzel szemügyre vett minden egyes bútordarabot, az teáscsészéket a vitrinben, a kizárólag bestsellerekből álló, szerény könyvtárat a polcon, az esztergált lábú, kecses íróasztalt.

Egy tranzistoros rádió állt rajta, mellette hat apró elem. Columbo nézte őket, és eszébe jutott valami. Kotorászni kezdett a zsebében, s végül megtalálta a törött zseblámpát.

Miközben Mar Jane a hálósoba felé tartott, félelmei egy csapásra visszatértek. Farley furcsa hívása és Columbo váratlan felbukkanása pánikba ejtették. Úgy érezte, be van kerítve.

Levette a törülközőt. Reszketett. Most először jutott eszébe Shirley halála. Lelki szemei előtt hirtelen megjelent az emelő. Szeretett volna megszabadulni a látomástól, de most már Shirley iszonyodó arca bukkant fel: kiült rá a hirtelen felismerés, hogy Mary Jane meg fogja ölni.

Gyorsan felöltözött, és megpróbálta elkergetni a rémítő képeket. Leült a fésülködőasztal elé, és eldörzsölt némi rúzszt az arcán, nehogy a már szokatlan sápadtsága elárulja.

Az utóbbi pillanatokban megingott ugyan a magabiztosságága, mire azonban határozott léptekkel ismét visszaindult a nappaliba, már a régi Mary Jane volt. Egy fejjel magasodott a felügyelő fölé.

– Nos, Columbo, mondja, mit tehetek magáért?

– Ön nagyon csinos, Miss Marion.

– Maga viszont nem azért jött ide, hogy bókákat mondjon nekem.

– Nem... attól tartok, további kérdésekkel kell zavarnom. Kaptam egy jelentést Chicagóból. No várjon csak...

Végigtapogatta a kabátzsebeit, aztán a belső zsebébe nyúlt.

– Sohase tudom, hová dugom el... – mentegetőzött. – Hogy lehet valaki ilyen rendetlen... – csóválta a fejét. – És most nézze meg ezt!

Elővette a horpadt kis elemlámpát.

– Tulajdonképpen már a szemétkben volna a helye. Ilyesmiket hurcolászok magammal.

Az íróasztalra tette a lámpát, és tovább kotorászott a zsebeiben. Mary Jane nem tudta, miként reagáljon. Azonnal ráismert a lámpájára. Fejében lázasan kergették egymást a gondolatok.

Columbo, aki a szeme sarkából figyelte, egy összehajtogatott papírt vett elő a belső zsebéből.

– No ez az, megvan. Elküldtünk egy embert Chicagóba, aki beszélt Mr. Lelanne-nel. Azt hiszem, távol-keleti árukat importál. – Columbo még csak nem is nézett a kezében tartott lapra. – Az emberünk megírta a jelentését, amelyből kiderül, hogy Mr. Lelanne és ön úgyszólván jegyesek voltak, így van? Csak a jelentést akarom ellenőrizni...

Mary Jane nem bírta a gyors egymásutánban érkező kemény ütések. Csak némi tétovázás után válaszolt. Az alsó ajkába harapott, de eszébe jutott, hogy leszedi róla a rúzszt.

Nem akarta, hogy a felügyelő lássa, milyen ideges.

– Hiszen mondtam magának – tört ki ingerülten –, hogy jó barátok voltunk.

– Igen, mondta, ne haragudjon, hogy akadékoskodom, Miss Morton, de annak az emberemnek, aki Chicagóban járt, az volt a benyomása, hogy ez esetben többről volt szó, mint barátságáról.

– Az az ön emberének a dolga, hogy milyen benyomása támadt – mondta nyersen Mary Jane. – Tony és én barátok voltunk, semmi több.

– Ó, ez bizony aggaszt engem...

– Jaj, Columbo, hagyja már abba! Talán én mégiscsak jobban tudom. Ugyanolyan barátom volt, mint ma Farley vagy Rafe, se több, se kevesebb.

– Nem emiatt aggódom én. De tudja, egy jó emberemet küldtem el Chicagóba, és ha már ő sem készít megbízható jelentéseket, kiben bízhatom ezután?

– Mindenkinek megvan a maga baja, magának is, nekem is.

– Még egy kicsit hadd érdeklődjek! Ez a Mr. Lelanne például azt mondta, hogy valahányszor Los Angelesbe jön, találkozik önnel. És hogy már nagyon régen ismerik egymást.

– Nincs mit hozzátegyek a válaszomhoz.

– Nem, ez nem is szükséges. Csak egyszerűen nem tudom elképzelni, miért jött haza az emberem téves információval. A jelentésbe tudniillik azt is beleírta, hogy Mr. Lelanne az ön révén ismerkedett meg Miss Bell-lel, és hogy ők ketten szinte első látásra egymás karjaiba estek. Sőt, a férfi el is akarta venni, a dolog tehát nagyon komoly kellett, hogy legyen.

Mary Jane összefonta a karját a mellén, és dühösen nézett le Columbóra.

– Azt hiszem, nem szükséges tovább hallgatnom ennek a jelentésnek a tartalmát. A saját lakásomban semmiképpen.

– Egy perc, és már itt sem vagyok. Csak szeretném, ha megértené, mekkora gondban vagyok, amióta olvastam ezt a jelentést.

Mary Jane pillantása ismét az íróasztalán heverő zseblámpára esett. Elfordult Columbótól, hogy az ne lássa az arcát. Nem volt szabad elveszítenie az önuralmát, de félt, hogy már nem sokáig tudja tartani magát.

– Ha igaz, amit Lelanne mond...

– Minden férfi azt hiszi magáról, hogy ő a nők álmának netovábbja. Gondolom, nem mondtam újat.

– Én személy szerint sohasem éreztem így. De a feleségem azt mondta, teljesen mindegy, mit érez egy nő egy férfi iránt, amikor az egy másik nő miatt elhagyja, aztán... Shakespeare-től idézett valami ilyesmit: "A pokol sem lehet rosszabb, mint egy nő, akit eltaszítottak." Ért engem?

– Értem – felelte jeges hangon Mary Jane.

– Az ilyen gyilkosság, mint ez, kemény dió minden kriminalista számára. Nincsenek bizonyítékok, legalábbis olyanok, amelyeket a bíróság is elfogadna, így szükségképpen indíték után kell keresgélnem. Ugye elismeri, Miss Morton, hogy egy ilyen helyzet valóban vezethet gyilkossághoz?

Mary Jane körbe-körbe járkált, egész testében remegett, az arcát ideges pír öntötte el.

– Maga is nagyon jól tudja, hogy annak, ami Shirleyvel történt, semmiféle indítéka nincsen, Columbo. Nincsen indíték! Néha történnek ilyen rejtélyes, megmagyarázhatatlan dolgok. Adja fel! Sohasem fogja megoldani Shirley halálának rejtélyét.

Csengettek.

Columbo és Mary Jane farkasszemet néztek.

Mary Jane ellenségesen meredt rá, Columbo nyugodtan állta a tekintetét, bár mintha a magas, erős nő szózuhataga alatt összement volna kissé. A szőnyegre, majd az ajtóra nézett.

– Ez alighanem a barátja. Én elmegyek, de még egy darabig foglalkoznom kell ezzel a jelentéssel.

Mary kinyitotta az ajtót. Farley állt előtte, és döbbsen nézett Columbóra.

– Éppen menni készültem, Mr. Lanier – közölte a felügyelő. – De azért... kérdezhetek még valamit, Miss Morton?

– Mit tud még kérdezni?

– Szeretném tudni, milyen ruhát viselt Miss Bell halálának estéjén.

– Hogy mit viselt? Mi köze Mary Jane ruházatának Shirley halálához, Columbo? – kérdezte Farley, és látszott rajta, hogy épp annyira el van képedve, mint Mary Jane.

– Szeretném tudni. Esetleg megnézhetem azokat a ruhadarabokat.

– Ehhez nem volna szüksége házkutatási parancsra? – kérdezte Farley.

– Igen, jobb, ha gondoskodom róla. Majd visszajövök.

– Már nincsenek meg azok a cuccaim, amelyeket aznap viseltem – jelentette ki Mary Jane.

– Ó, hát akkor házkutatási parancsra sincsen szükségem – mosolyodott el Columbo.

– És mi lett a ruháiddal? – tudakolta Farley.

– Már régiek voltak. Néhány napja rendet csináltam a szekrényeimben, és a régi holmikon túladtam.

– Min adott túl, Miss Morton?

– Egy blúzon, egy szoknyán és egy kabáton,

– Milyen volt az a kabát?

– Borvörös textil. A Broughton's-ban vettem.

– És kinek adta?

– Hát... kidobtam a szemébe.

– Tehát nem adta oda senkinek?

– Nos, az én szememben a kettő egyre megy...

– Egyszerűen nem értem, mi köze ennek az ügghöz, Columbo! – fortyant fel Farley.

A felügyelő átvágott a szobán, és elvette a horpadt zseblámpát az asztalról. Farley összerendezte, de nem szólt semmit.

Columbo az ajtó felé indult.

– Most már tényleg mennem kell. – Farley becsukta mögötte az ajtót.

– Mi volt ez az egész? – kérdezte.

– Fogalmam sincs, Farley. De ez az ember egyre inkább megijeszt.

– Mindent tudok, Mary Jane.

– Nem, nem! Dehogyan tudsz... lehetetlen. Semmit sem tudsz! – kiáltotta Mary Jane, és a szófára rogyott.

– Nem tudhatsz semmit – zokogta. – Senki sem tudhat semmit!

– Ne sírj kérlek, hiszen én megértelek. Tényleg. Mary Jane. Ezért jöttem.

Mary Jane hüppögve a férfi vállára hajtotta a fejét. Farley a haját simogatta, nyugtatgatta, és megígérte, hogy senkinek nem szól egy szót sem. A lány félelmei szertefoszlottak.

A Red Onion az épület felett magasodó hagymakupollás tornyokról kapta a nevét. A belső berendezését egészen oroszra vették: a boltozatos mennyezetet freskók díszítették, a falakon orosz mintás nehéz szőnyegek függtek, a háttérből balalajkazene hallatszott. Nagyon meghitt hely volt: a vendégek félkör alakú bokszkokban ültek, minden asztalon szamovár állt,

Rafe Columbót várta, s már a harmadik vodkáját itta. Több mint két órája ült itt, és képtelen volt elhinni, hogy Columbo még mindig nem kapta meg az üzenetét. Magában újra és újra elismételte, amit mondani akart a felügyelőnek.

Tudta, hogy többé soha nem lesz bátorsága a rendőrséghez fordulni, így aztán ahelyett, hogy hazament volna, rendelt egy negyedik vodkát. Ekkor megpillantotta Columbót: a bejáratnál, az árnyékban állt. Összehúzta a szemét, hogy megtalálja Rafeet a sötétvörös fényben. Félszegen ment végig a bokszkok között.

– Magánemberként még sohasem láttam belülről ilyen vendéglőt – mondta üdvözlésképpen. – Hallgatnom kellene a feleségemre, szerinte pompás dolog, amikor elől-hátul kiszolgálják az embert. Egyébként is azt mondja, hogy túl sokat dolgozom. Igen, tetszik nekem ez a hely.

– Nagyon nyugodt és kedélyes vendéglő, felügyelő. Inna valamit?

– Nagyon köszönöm, de szolgálatban vagyok. Talán majd máskor, ha egyszer magánemberként találkozunk, jó? Lefogadom, hogy jól főznek, így van?

– Szeretne enni valamit?

– Szeretnék, ha éhes volnék, de nem vagyok. Mit lehet itt rendelni?

– Borscsot, vörös kaviárt, kijeji csirkét, sasukat...

– Igen? Ilyesmit?

Rafe kortyolt a poharából. Columbo várt. Figyelte, ahogy a férfi elveszetten gubbaszt a padon, s az arcán valami végtelen szomorúság tükröződik. Barna szeme alatt fekete karikák sötétlettek, vékony, horgas orra minden lélegzetvételnél megremegett, apró szája szinte csak ajak nélküli rés volt.

Rafe a vörös térítőre helyezte a poharat, és keskeny ujjaival kisimította a kelmét.

– Mondanom kell magának valamit.

– Olyan gyorsan jöttem, amilyen gyorsan csak tudtam – sietett közölni Columbo. – Az üzenetét azonban csak tíz perce kaptam meg. Ennem kellett valamit, mielőtt visszamentem

volna a rendőrségre.

– Nem számít, itt kényelmesen lehet várakozni.

– Igen, úgy tűnik. Nos, mondja, mi nyomja a szívét?.

– Shirley haláláról van szó, felügyelő. Én öltem meg. Rafe hosszú, vodkaszagú sóhajt bocsátott ki magából. Az asztalra könyökölt, ennek ellenére remegett, mint a nyárfalevél. Columbo odahajolt hozzá.

– Rendeljen még egy italt! Nagyon ritka dolog, hogy valaki csak úgy ilyen vallomást tesz. Biztos, hogy először velem akar beszélni, és nem inkább az ügyvédjével?

– Igen.

– Akkor várjon, hadd keresem elő a noteszemet!

Columbo keresgélni kezdett a zsebeiben, egyenként végigtapogatta őket, belekotort a mellény-, a zakó- és az ingzsebébe, de csak az összehajtogatott papírlapot találta, amelyet Mary Jane-nél mint chicagói jelentést alkalmazott.

Amikor keresni kezdte a ceruzáját, a műveletsor megisméltődött. A körülményessége kihozta a sodrából Rafe-et. Intett a pincérnek, és rendelt még egy vodkát.

Columbo feladta. Kölcsönkérte a pincér golyóstollat.

– Kezdjük el! Nos, miről akar beszámolni nekem?

Rafe a piros asztalkendőt bámulva, szinte a poharába beszélt. Látszott, hogy amit mond, kívülről tudja, a szavai egymásra torlódtak.

– Kezdetől fogva kizárólag bosszúságot okozott nekünk. Tehetséges volt, de azt akarta, hogy állandóan csodáljuk. Úgy gondolta, ő a részleg koronázatlan királynője. Szesélyes volt, és ha a dolgok nem az ő akarata szerint történtek, dührohamot kapott. Pompásan befészkelte magát közénk, és időről időre sikerült valamelyikünket kihasználnia, hol Farleyt, hol Mary Jane-t, hol meg engem. Mielőtt idejött volna, egy szív, egy lélek voltunk. Az utunkban volt. Mary Jane-nek nem lett volna szabad felvennie, Chicagóban kellett volna maradnia. És azon az estén már nem bírtam tovább. Farley is mondta, hogy elege van az egészségből. Ezért... mivel mindnyájan szabadulni akartunk tőle... valamennyiünkért, magamért... nem is tudom, megöltem

Columbo egyetlen szót sem jegyzett fel.

– Szomorú dolgokat mond nekem. Elmesélné, hogyan csinálta?

Rafe iszonyodó arckifejezéssel meredt a felügyelőre.

– De hiszen tudja!

– Igen, de aligha adhatom át az ügyet az államügyészségnek a bűncselekmény lefolyásának pontos leírása nélkül. Tudnom kell tehát, hogy milyen távolságból süjtött le rá, és hogy mit csinált a gyilkos eszközzel. Ért engem?

– Odalopakodtam hozzá – mondta tétován Rafe. Columbo elgondolkodva jegyzetelt.

– És mi volt a fegyver? Napok óta töröm rajta a fejemet.

– Hm... az... egy csavarkulcs volt... a műhelyünkéből. Columbo körülményesen tovább írogatott.

– És aztán mit csinált azzal a csavarkulccsal? – kérdezte.

– Bele... beledobtam egy szemetesvödörbe. Ilyenből nálunk mindig van jópár. Arra számítottam, hogy másnap majd kiürítik.

Ezúttal Columbo semmit sem írt le. – Hogyan jutott be az áruházba anélkül, hogy be kellett volna ímia magát a könyvbe?

– Ezt meg hogy érti?

– Van egy könyv, amelybe mindenki, aki záróra után bemegy az épületbe vagy kijön onnét, beírja magát. Duke, az éjszakás őr ügyel arra, hogy mindenki megtegye, és hogy csak olyan léphessen be a házba, akinek ehhez joga van.

– Évek óta ismerem Duke-ot. Egyszerűen hagyta, hogy bemenjek.

– Ez viszont különös. Ön közelebbi barátja Duke-nak, mint Miss Mortonnak vagy Mr. Laniernek?

– Nem.

– Mert Duke aznap este mindkettőjüktől megkövetelte, hogy beírják a nevüket. Vajon miért tett volna kivételt önnel?

– Mindkettőjüktől megkövetelte?

– Igen. És Miss Belltől is. Mivel a könyvet következetesen vezetik, azt is tudjuk, hogy Mr. Lanier később jött. Miss Bell és Miss Morton addigra már távoztak. Miss Bell később visszatért, és alighanem akkor találkozott a gyilkossal. Duke azt állítja, hogy akkor már nem látta Őt, és én el is hiszem neki. Miss Bell alighanem akkor halt meg, amikor Mr. Lanier fent volt, ő pedig azt állítja, hogy semmit sem látott és hallott. Ha a hátsó bejáratot használja, talán

megmenthette volna.

Rafe még inkább magába roskadt.

– Hát... nos igen... Duke talán aludt – mondta bizonytalanul.

Columbo elnevette magát.

– Nem rossz gondolat. Bevallotta ugyanis, hogy iszogattak egy keveset a barátjával. Először Duke-ot gyanúsítottam, ő azonban nem ölhetett meg Shirleyt, mert ahhoz nem elég magas. Mr. Lanier sem. A gyilkos fegyvert viszont majdnem eltalálta, Rafe. Nem csavarkulcs volt, hanem autóemelő. És ön sincsen akkora, hogy elkövethette volna a gyilkosságot. Tudja, abból a szögből, amelyben a tárgy a koponyának csapódott, arra következtethetünk, hogy a gyilkos meglehetősen magas termetű volt.

– Na de kérem, Columbo! Látja, igazam van. Én elég magas vagyok. Én vagyok az egyetlen, aki ekkora. Columbo ismét elmosolyodott.

– Én tettem, Columbo. Tartóztasson le! Az ügy el van intézve. Megtalálta a gyilkost, akit kerestt.

– Rendben, de hadd jussak szóhoz. Nem maga tette.

Columbo intett a pincérnek, odanyújtotta neki a golyóstollat, és rendelt egy sört.

– Néha szolgálatban is kell lazítani... Akar még egy vodkát?

Rafe bólintott.

– Azt hiszem, ha elmondom, mit derítettem ki eddig, tud nekem segíteni. Megteszi? Rafe ismét biccentett. Columbo elővette a zakója zsebéből az összetört zseblámpát.

– Van ilyenje?

– Igen – felelte Rafe, és megmutatta a magáét. A kulcskarikáján, egy láncon lógott.

– Ezt itt az utcán találtam – mondta Columbo.

– Farley pár éve vette nekünk. Én is, és Mary Jane is kaptunk egyet tőle.

– Igen, tudom. Beszéltem ezeknek a lámpáknak a gyártójával. Persze rengeteg ilyen van. De ezt a fajtát, ezzel az éles kapcsológommbal, már két éve nem gyártják. Kiszakítja az ember zsebet. Ért engem?

– Igen. Hová akar kilyukadni?

– Nos, úgy gondolom, csak Miss Morton maradt. Önnek még megvan a lámpája, Farleynak szintén. Azt hiszem, ez itt Miss Mortoné. Azonban nem csak a lámpa miatt gyanakszom rá. Tény ugyanis, hogy Miss Bell elhódította a barátait. A gyilkosságot nyilvánvalóan egyszerűen gyűlöletből követték el.

– El tudja képzelni, milyen szörnyű ez a számunkra, Columbo?

– Hogyne. Ezért is kell a lehető leggyorsabban elintézni. Nincsen elég bizonyítékom, hogy letartóztassam Miss Mortont. Az eszköz, amellyel a gyilkosságot elkövette, valószínűleg egy tó vagy az óceán fenekén hever. Megvizsgáltuk a kocsija csomagtartóját. Nemrégiben alaposan kitarakták, semmilyen nyomot nem találtunk benne.

Columbo megvonta a vállát, és kortyolt a söréből.

– Egy ideig gyanakodtam arra a chicagói férfira, Lelanne-re is.

– Ismerem.

– A magassága alapján tehetne volna ő is. Magasabb, mint Miss Morton, neki viszont nem volt indítéka. És úgy tűnik, a lámpa, amelyet az utcán találtam, fontos szerepet játszik a gyilkos utáni nyomozásban.

– Miért meséli el nekem mindezt, Columbo?

– Mert segítségre van szükségem.

– Segítek magának, Columbo, csakugyan segítek.

– Talán ezért tett hamis vallomást?

Rafe elvörösödött. Úgy érezte, mintha kisfiú volna, akit valamilyen csínytevésen értek.

– Olyan... olyan levertnek éreztem magam. Az összes karácsonyi ajándékot letettem a fa alá, és már azon voltam, hogy öngyilkos leszek. Tényleg. Farley elköltözik. Shirley halott. Úgy tűnt, az életnek semmi értelme. Aztán eltöprengtem, és eszembe jutott, hogy valószínűleg Mary Jane volt az, pedig inkább Farleyra gyanakodtam. Alighanem azért, mert az utóbbi napokban olyan furcsán viselkedett... Mindenesetre úgy véltem, ha beismerő vallomást teszek, és lecsukatom magam, valamennyi érintett jobban jár. Az én életem amúgy sem ér semmit. Ez a helyzet, Columbo. És ha a gyilkosságot olyasvalaki követte el, akit ismerek, sőt talán egy barátom, akkor megmentem az illetőt. Igen, ezért hívtam fel.

– A dolog azért nem ennyire egyszerű, Rafe. A barátnője szörnyű bűncselekményt követett el. Miután leütötte Shirleyt, még le is dobta a lépcsőn. Tehát szó sincs esetleg megbocsátható, hirtelen felindulásból elkövetett emberölésről.

– Szörnyű. Rosszul vagyok.

– Elmondom önnek, szerintem hogyan történt a dolog, azután pedig, hogy mi a szándékom.

Columbo variációjának alapját nagyrészt sejtések, elemzések és laboreredmények jelentették. Úgy vélte, a hátsó ajtót belülről, a gyilkosság előtt nyitották ki. Beszélt azokról az időkről, amelyeket a két lány Chicagóban, illetve még korábban Atlantában töltött.

– Azt hiszem, Mary Jane évek óta tervezte, hogy örökre megszabadul Shirleytől. Talán csak tudat alatt készült rá, de meggyőződésem, hogy Shirleyt nem egyszerűen azért vitte a Broughton-s-hoz, mert segítségre volt szüksége, hanem mert azt akarta, hogy végre alkalma legyen elveszejteni vetélytársnőjét.

– Ezt nem tudom elképzelni, Columbo. Azt hiszem, értünk tette. Hármunkért. Szeret bennünket, és mi is szeretjük. Shirley közénk férközött. Ez a helyzet, kezdettől fogva ezt mondtam magának.

– Igen, én is azt hiszem. De nem látja, hogy mindig ugyanaz a história játszódott le? Hogy Shirley időről időre elvett tőle egy férfit? Számolnia kellett azzal, hogy a dolog megismétlődik. És mégis elhozta Chicagóból Los Angelesbe.

Rafe lassan bólintott.

– Van köze ehhez az egészhez Farleynak?

– Nem hinném. Aznap este bizonyára csakugyan volt még dolga odabenn.

– Ennek örülök – mondta Rafe, de a hangjából kiértékelte a csalódottság. – Szerintem a légynek sem tudna ártani, de néha hideg szívé gyilkosnak tartja magát.

– Az ilyesmi gyakran előfordul – mosolyodott el Columbo. – Ha az ember magában elég sokáig foglalkozik egy témával, egy idő múlva már nem idegen számára,

Rafe ismét bólintott.

– És most mondja meg, mit segíthetek magának.

– Ön rengeteget tud a ruhafélékről. Vagyis amiket az emberek viselnek, meg az ilyesmiről.

– Igen, ez a hivatásom.

– Hát félek, rajtam meg az látszik, hogy nekem meg nem ez... – mutatott Columbo saját elnyújt esőkabátjára. – Tudja, mit viselt Miss Morton Miss Bell megölésének estéjén?

– Egy borvörös kosztümet, hozzá való kabáttal. Az utóbbinak elefántcsontszínű gombjai voltak, meg öve. Nagyon elegáns darab. A Broughton's körülbelül másfél éve árulta.

– A kabátot nem tudjuk előkeríteni.

– Mary Jane körültekintő nő.

– Igen, tudom. Maga jócskán ivott, Rafe. Tud követni?

– Nem vagyok részeg.

– Jól van, akkor folytatom. Még csak annyit hadd bocsássak előre, hogy végigkérdeztük az összes tisztítót és a különféle szervezeteket, amelyek használt ruhát gyűjtenek. Valahová máshová rejtette a kabátot. – Columbo kiitta a sörét. – Most pedig rátérek a tervemre, és benne az ön szerepére.

Az elgondolás, amellyel Mary Jane-ből vallomást akart kicsikarni, felettébb egyszerű volt.

Mivel Mary Jane és Farley eltűntek, Columbo terve kezdetben megmarad teóriának. Rafe másnap este felhívta, és közölte vele, hogy Farley nem ment haza. Korábban már Mary Jane-t is hívta, de a lány nem vette fel a telefont. Elment hozzá, de a lakásában sötét volt. Megkérdezte a szomszédokat, akik elmondták, hogy Mary Jane és Farley az előző napon elutaztak, és még nem tértek haza.

Miután Rafe mindezt elmondta Columbónak, a felügyelő hozzá sietett. A férfi a karácsonyfa alatt, hosszú kezeivel az ölében a földön ült, és úgy lógatta az orrát, mint egy csalódott elefánt.

– Sejtelmem sincsen, mi történt, Columbo.

A felügyelő leguggolt mellé, és megveregette a vállát.

– Bizonyára megtudjuk majd.

Előkotort egy szivart a zakója belső zsebéből, és leharapta a végét. Kivette a szájából, aztán, miközben hamutartót keresgélt, sodorgatta a hüvelyk- és a mutatóujja között.

– Az asztalomon van... – mondta Rafe.

– Köszönöm.

Columbo felállt, és keresgélgni kezdte az utat a hamutartóhoz.

– Nincs kifogása ellene, hogy szivarra gyűjtsak? – kérdezte.

– Nincsen.

A felügyelő odament az ablakhoz, és rágyújtott. Alattuk a domboldal, le egészen a városig, karácsonyfáktól és egyéb díszektől csillogott.

Columbo pofékelve szivarozott.

– Ön szerint Mr. Lanier és Miss Morton terveznek valamit?

– Nem tudom, Columbo. Maga a detektív.

– Ebben igaza van. Holnap benn lesz az áruházban?

– Holnap nekik is jönniük kell. Két hét múlva el kell készülnünk a januári kirakatokkal.

– Nos, akkor várunk.

– Egyszerűen csak várunk?

– Mindenesetre ha holnapig nem érkeznek meg, visszahozom őket. Ezt azonban szeretném elkerülni, Rafe. Nem vagyok valami nagy véleménnyel az országos körözésekről. Azt hiszem, Mary Jane-t efféle filmbe illő felhajtás nélkül is visszahozzuk. Ön mit gondol? Visszajönnék vagy nem?

– Nem tudom, Columbo. De azt igen, hogy egész éjjel le nem hunyom majd a szememet.

– Bárcsak segíthetnék magán! De hát csak zsarú vagyok. Rafe bólintott, és maga mellé mutatott:

– Azok ott az ő ajándékaik.

– Milyen szépen becsomagolta... – állapította meg Columbo. – Ó... még nekem is kell vennem valamit a feleségemnek... Odament az ajtóhoz.

– Ne vegye ennyire a szívére! Még egypár nap, és túl lesz az egészen.

Rafe egyedüli maradt komor gondolataival a szobában. Továbbra is ott gubbasztott, ahol Columbo érkezésekor: a földön, a karácsonyfa alatt.

Mary Jane és Farley a pattogó tűz mellett, egy plüsskanapén ültek – Sacramento közelében, egy hegyi szállodában. Szombaton este szálltak repülőre. A hotel félúton volt Sacramento és a Tahoe-tó között, hegyi píniák vették körül. A tájat méteres hó borította.

Mary Jane és Farley az egész napot a szabad ég alatt, a hóban töltötték, s bár egyikük sem tudott síelni, remekül szórakoztak. Reggel, a szelíd lankán vettek pár órát egy unott síoktatótól. Csak késő este tértek vissza a szállásukra, forró vízzel lezuhanyoztak, aztán leültek a haltba a kandalló elé, és gyönyörködtek a lángokban.

Az előtér csaknem üres volt, a legtöbb vendég a hétvége közeledtével már hazautazott.

– Vissza kéne mennünk – mondta Mary Jane. – Dolgoznunk kell.

– Nem. Túlságosan kellemes itt.

– Én vagyok a góré – jelentette ki Mary Jane.

– Keddig maradunk.

– Nem hagyom, hogy befolyásolj, Farley.

– Miért ne? Utazzunk el Renóba, és házasodjunk össze!

– Úgy hallottam, hogy az a házasság, amely Renóban kezdődik, ott is ér véget.

– Az már csak rajtunk múlik – nevetett Farley...

– Nem akarok férjhez menni, de kedves tőled, hogy beszélsz róla.

– Egyházi esküvőről sem lehet szó? Hosszú, fehér ruhával, virágokkal, nagy tortával, nagy násznéppel, szülőkkel, barátokkal, ismerősökkel? Orgonamuzsikával és prédikációval?

– Ha egyszer csakugyan férjhez megyek, valóban ilyen esküvőm lesz, Farley.

A férfi a tűzbe bámult. Egy pincér elindult feléjük, de aztán megtorpant: látta, hogy a vendégek nem akarnak rendelni.

– Szerinted mennyit tud Columbo?

– Nem adja fel, annyi szent – felelte Farley.

– Azt hiszem, már tudja.

– Hogyhogy?

– Nála van a zseblámpám. – Farleynak muszáj volt nevetnie.

– És? Azzal majd fényt derít az ügyre?

– Rettenetesen szívós pasas – vélte Mary Jane.

– És ugyan mit deríthet ki? Nincsenek nyomok. Tökéletes gyilkosság volt.

– Ne mondd ki ezt a szót.

– Jól van, jól van. De vajon milyen bizonyítékai lehetnek Columbónak?

– Nem tudom.

– Hiszen nincsenek, ugye? Se a gyilkos fegyver, se ujjlenyomatok. Elmúlt, vége, Mary Jane.

– Nekem így is, úgy is jó.

– Szó sincs róla. Mostantól minden sokkal jobb lesz.

– Hát, remélem is.

– Én pedig tudom. Hozok valami innivalót – mondta Farley, és felállt a kanapéról.

– Farley, szeretsz te engem? – kérdezte halkán Mary Jane.

– Igen, mondhatjuk.
– Ezt nem értem.
– Én sem. De... nagyon sokat gondolkodtam rajta. És talán az a dolog lényege, hogy van egy közös titkunk.

– De neked nincsen közöd hozzá.

– Az nem számít. Tudok róla.

– A felügyelő is.

– Igen, meglehet, de tenni semmit sem tehet. Farley eltűnt az előcsarnok félhomályában. Az italokért ment. Mary Jane még szerette volna megmondani, hogy jobban tennék, ha indulnának, hiszen holnap dolgozniuk kell, Farley azonban addigra már nem volt ott. Még hétfőn is a szízlóban maradtak, és reggeltől estig a hóban hancúroztak. Mary Jane csupa életöröm volt. Egész nap a tavaszról, az első tavaszi kirakatok motívumairól meg a karácsonyi ünnepekről beszélt.

Farley kerek arca boldog pírban úszott. Mary Jane azzal ugratta, hogy ilyen pirosán akár Mikulásnak is beállhatna. Farley bevallotta, hogy régi vágya teljesülne ezzel.

Este, miután összecsomagoltak, hogy elrepüljenek Los Angelesbe, Mary Jane megállt a szoba közepén. Farleyra nézett, és halkán így szólt:

– Senki sem állhat közénk, Farley. Ami közied és köztem történik, senki másra nem tartozik.

– Erre gondom lesz, Mary Jane. Együtt maradunk.

Columbo hétfője nem volt ilyen kellemes. A nap Rafe telefonjával kezdődött. Éles, riadt hangon segítséget kért, mert Farley és Mary Jane nem mentek dolgozni.

Columbo megzavarodott. Úgy érezte, cserbenhagyták az ösztönei. Nem gondolta, hogy Mary Jane és Farley megszöknek. És mégis eltűntek. Nem akarta köröztetni őket, mert ehhez még nem volt elegendő bizonyítéka. A bíróság előtt bármelyik ügyvéd pillanatok alatt ízekre szedte volna. Szüksége volt a vallomásra, és szilárdan elhatározta, hogy szükség esetén akár hónapokat is vár rá.

Rafe-fel más volt a helyzet. Ült a karácsonyra feldíszített reklámrészlegben, mélységesen megrendültén. Szerette volna, ha minden a lehető leggyorsabban lezajlik. A legjobb barátai eltűntek, gyilkossági ügybe keveredtek, s mindezt néhány nappal karácsony előtt. Legszívesebben hazautazott volna Kan-sasbe. Amikor azonban Columbo megkérdezte tőle, miért nem teszi, azt felelte, hogy ki nem állhatja a családját.

– Akkor már itt is maradhatok. Itt maradok, ülök és várok.

– Mindent előkészített? – kérdezte a felügyelő.

– Igen. Ma délután odaadom magának – válaszolta Rafe.

– Helyes.

Mary Jane és Farley kedden, szenteste napján tértek vissza.

Szenteste... Fáradt Mikulások vidáman csilingelő csengettyűikkel... Zsúfolt utcák, siető emberek, akik utolsó bevásárlásaikat szeretnék elintézni... Fázós gyerekek, akik házról házra vonulva karácsonyi dalokat énekelnek... Izgatott, örömteli légkör... Azokról, akikre senki sem szeret gondolni, ilyenkor megfélemedeznek, az elhagyottakról, a magányosokról, az egyedülállókról...

Úgy látszott, az emberekre úgy hatnak a Broughton's kapui, mint egy porszívó egy halom homokszemcsére. Valamennyi szinten példátlan volt a forgalom.

Mary Jane és Farley átnyomakodtak a gyerek- és sportosztályon a reklámrészleghez. Odabent teljes erővel folytak a karácsonyi előkészületek. Rafe az irodájában várt rájuk. Amikor meglátta Mary Jane-t, alig reagált, a lány és Farley azonban nyomban odamentek hozzá.

– A hegyekben voltunk – mondta Farley.

– Ne haragudj, Rafe – tette hozzá Mary Jane. – Szólnunk kellett volna neked.

A hosszú arcú, szomorú Rafe csak hallgatott. Félt, hogy bármelyik pillanatban elsírhatja magát.

– Rögtön visszajövök – mondta Farley, azzal megfordult, és az irodájába indult. Egy üveg huszonöt éves konyakkal a kezében tért vissza. Töltött belőle két ujjnyit egy pohárba, és odanyújtotta Rafe-nek, aki így szólt:

– Columbo hamarosan idejön.

– Ugyan miért? – kérdezte Mary Jane. Mostanra szinte meg is feledkezett a detektívről.
Körülöttük munkások sürgölődtek, üvegeket, tálakat, karácsonyi kalácsot, gyümölcsöt és diót-mogyorót hordtak a hosszú asztalra, amelyen máskor szabtak-varrtak, vagy festettek. Egy hangszóróból hangos rockzene hallatszott.

– Jöttök ti is? – szólt be hozzájuk egy ősz hajú férfi. Egyikük sem válaszolt neki.

– Vajon miért? – kérdezte ismét Mary Jane.

– Le fog tartóztatni engem! – felelte Rafe.
Farley öklével a falra csapott.

– Ez lehetetlen! Hogy az ördögbe...?

– Bevallottam neki, hogy megöltem Shirleyt.

– Hiszen ez örülség!

Farleyt mintha föbe kólintották volna. Most már mindkét öklével a nem túl stabil falat verte, amelynek túloldalán Mary Jane irodája volt.

– Örület! Egyszerűen örület!

– Mindent alaposan átgondoltam. Nem akartam, hogy Mary Jane börtönbe kerüljön.
Mary Jane néhány pillanatig lélegezni sem mert.

– Mindent magadra vállaltál? Voltál olyan bolond, hogy mindent magadra vállalj? – rikoltotta Farley.

Rafe erőltlenül biccentett.

Mary Jane indítványozta, hogy mind a hárman menjenek át az irodájába, hogy nyugodtabban beszélgethessenek, ehhez azonban el kellett haladniuk az odakint ünneplők mellett.

– Nem fair, hogy ti külön partit rendeztek! – kiáltotta egy testes szabásznő.

Farley gyorsan becsukta Mary Jane irodájának ajtaját. A lány ösztönösen az íróasztala mögé ment, mintha ott nagyobb biztonságban érezné magát.

– Hát akkor. Rafe, mondd el elejétől fogva! Mi ez a marhaság?

– Columbo – felelte Rafe, mintha a név már önmagában is mindent megmagyarázott volna.

– Mi van Columbóval? – kérdezte élesen Mary Jane.

– Nem tágít, Mary Jane. És kérlek, ne kiabálj velem! Rettenetesen sarokba szorított. Azt mondta, mindent tud, és hogy vallják be neki mindent. Sejtelmem sem volt, miről beszél. Igazából akkor kezdtem gondolkodni, és végül felhívtam.

– Miért, mit gondoltál?

– Columbo azt mondta, hogy Shirleyt egy különösen magas termetű valaki ölte meg. Ez, úgymond, abból a szögből derült ki, amelyben a gyilkos eszköz a homlokát érte.

Mary Jane arca eltorzult.

Rafe folytatta: – Tulajdonképpen csak rólam és Mary Janeról volt szó. Duke nem elég magas, és te sem, Farley.

– Folytasd! Mi történt még? – recsegte Farley.

– Nos, amikor mindent elrendeztem magamban, találkozóra hívtam Columbót a Red Onionba. Mindem elterveztem. Azt akartam, hogy te ne kerülj bajba – mondta, és Mary Jane-re pillantott. – Bevallottam, hogy megöltem Shirleyt.

Mary Jane lerogyott a székébe.

– Drága Rafe! Drága kedves Rafe!

– Hitt neked Columbo? – tudakolta Farley.

– Alighanem. Úgy látszott, nagyon hálás, hogy végre talált valakit.

– Én ennek a nyomozónak nem hiszek – jelentette ki megvetően Mary Jane.

– És miért vagy még szabadlábon? – faggatózott Farley.

– Columbo azt mondta, gondoljam át még egyszer az egészet. Ezért is mondtam, hogy alighanem hitt nekem. Tegnap este azonban felhívtam. Azt mondtam neki, hogy nem tudom magamban a helyére tenni ezt a gyilkosságot, és hogy végre tartóztasson le.

Farley indulatosan kérdezte Mary Jane-től:

– Hagyod, hogy a börtönbe menjen helyetted?

Rafe ösztönösen az ajtó felé hátrált.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Mary Jane.

Úgy látszott, forr benne a méreg.

– Nagyon jól tudod, hogy.

– Van ennek valami jelentősége, Farley? – kérdezte Mary Jane, és felállt. Mi, ugyan mi történik...? Ugyan ki változtathat ezen? Rafe egy szent. Shirley... Rafe... mi jelentősége van már ennek, Farley? Rafe meg akarja tenni. Én nem tarthatom vissza. Szomjas vagyok.

Peckesen keresztülvonult az irodán, és távozott. Az ajtó becsapódott mögötte.

Farley leült Mary Jane székébe.

– Mi a fenének kellett neked ilyesmit csinálnod?

– Hiszen mondtam neked.

– És Columbo hitt neked?

– Igen. Nekem pedig tökmindegy, Farley. Amúgy sem tudom, minek élek még egyáltalán.

– Ezt nem engedem, Rafe, tudj róla!

– Már késő, Farley.

– Elmondom Columbónak az igazságot. Mary Jane mindent elmesélt nekem. Nem nézhetem tétlenül, hogy téged is megöljön.

– Hogy megöljön?

– A börtönben majdhogynem halott vagy. Ő, Mary Jane tette. Ez az egész kész örület, Farley felállt, és odament Rafe-hez.

– Szép gesztus volt tőled, pajtás, mégsem engedhetem.

Kinyitotta az ajtót, és összerezzen, amikor észrevette, mennyire elcsendesedtek a parti résztvevői. A hosszú asztal körül ott álltak az asztalosok, a festők és a mázoló, az anyagbeszerzők és az eladónők, és valamennyien egyféle néztek: Columbót figyelték.

Farley a társaság közepén fedezte fel Mary Jane-t. A lány poharat szorongatott.

– Mi történt? – kérdezte zavarodottan Farley. Látta, hogy Columbo egy szürke táskát tart a kezében.

A felügyelő az asztalra borította a táska tartalmát.

– Miss Morton – kérdezte –, ezeket a holmikát viselte Shirley Bell meggyilkolásának estéjén?

A jelenlévők elnémultak. A nők megrettenve hőköltek vissza.

Mary Jane némán és mozdulatlanul állt, mint egy kirakati bábu, és meredten nézte a borvörös ruhadarabokat, a kosztümöt és a kabátot.

A kabát vállán folt látszott. Mary Jane arcából kifutott a vér.

– Honnét... honnét szedte ezeket a holmikát?

Columbo odanyújtotta a kabátot a háta mögött álló detektívnek.

– Vigye oda Miss Mortonnak – mondta, majd Mary Janere pillantott. – Azt szeretném, ha száz százalékgig biztos lenne a dolgában.

A lány csak egy futó pillantást vetett a kabátra. A detektív megállt mellette.

– Hogyan került ez magához? – kérdezte vontatottan Mary Jane.

– Higgye el, nem volt könnyű. Mi azonban ráakadtunk, és elvégeztettünk rajtuk bizonyos tudományos vizsgálatokat.

– Tudományos vizsgálatokat?

– Például megnéztük a vérfoltot a kabátján. Mary Jane az ajkába harapott, és megkapaszkodott az asztal peremében.

– Hát igen, nem könnyű most önnek. Intézzük el a dolgot gyorsan és fájdalommentesen! A vérvizsgálat azt bizonyítja, hogy ön, miután egy kocsiemelővel megölte, az utcáról az áruházba vitte Miss Bellt.

Néhány nő iszonyodva elfordult.

– Feltételezem, hogy a riasztókészüléket már korábban kikapcsolta, az ajtót pedig kinyitotta. Aztán visszajött, megölte Miss Bellt, és legurította a lépcsőn. Nem valami okosan rendezte meg a dolgot, mert utoljára önt látták az áldozattal. Feltételezem azonban, hogy arra számított, nem lesznek nyomok. Csakhogy a kabát elárulta önt.

– Azt akarta, hogy Rafe vállalja a gyilkosságot, Columbo – mondta Farley, aki közben odalépett Mary Jane mellé.

– Lehet... hogy nem hagytam volna... – szólalt meg elcsukló hangon a lány.

– Ugyan! A világon semmit nem tettél volna ellene! – kiáltotta dühösen Farley. – Neked mindegy, hány emberrel végzel! Mindent elmondott nekem, Columbo! Én... az egész históriát elmesélhetem magának.

Farleyban font a düh, szinte magánkívíül volt.

Rafe a vállára tette a kezét.

– Jól van, na – mondta. – Ne hergeld magad!

– Nem engedhettem meg, hogy feláldozd magad érte – fújta Farley.

– Kérem, jöjjön velem, Mrs. Morton – szólalt meg a detektív.

– Hozhatom a táskámat?

– Igen.

A nyomozó elkísérte Mary Jane-t az irodájába. Hirtelen mindenki egyszerre kezdett beszélni. A vendégek többsége azonban elhúzódott: se a gyilkossal, se a barátaival, se a

rendőrséggel nem óhajtottak közösködni. Columbo összeszedte a ruhadarabokat, és visszagyömöszölte őket a táskába. Mire ismét felnézett, a parti vendégek egy szálig eltűntek.

– Elnézést, hogy szétzavartam ezt a kis összejövetelt – nézett Columbo Farleyra és Rafe-re.

– Mi más tehetett volna? – vélekedett Farley.

– Mindent úgy csináltam, ahogyan mondta – közölte Rafe.

– Jól csinálta.

– Ezzel azt akarod mondani...? – tátotta el a száját Farley.

– Igen – felelte Columbo Farley helyett –, ő és én egészen különleges tervet eszeltünk ki.

– Úgy játszottam a szerepemet, mint egy tapasztalt színész – vigyorgott Rafe.

Columbo Mary Jane felé biccenten: – Karácsony előn ilyen feladatot nem szívesen hajt végre az ember...

Mary Jane két lapos, hosszúkás csomagot hozott magával az irodájából, az egyiket Farleynek, a másikat Rafe-nek adta.

– A karácsonyi ajándékok.

– A tiédet majd elvisszük neked – szólt halkán Rafe.

– Nekem már minden mindegy – motyogta a lány. – Minden.

A detektív kivezette, Columbo pedig követte őket.

Aznap este nyolc órakor Columbo kezében volt Mary Jane vallomása, rajta a lány aláírásával. Bár szenteste volt, nem helyezték szabadlábra.

Amikor Columbo végzett a rendőrségen, úgy döntött, még benéz Farleyhoz és Rafe-hez. Némileg kedvetlenül indult el hozzájuk. Útközben úgy érezte, a város díszítményei gúnyosan vigyorognak le rá. Én miért nem ünnepelhetek? – gondolta. Miért nincs fehér karácsonyom?

Hirtelen eszébe jutott a chicagói időjárás, és nyomban letett a kívánságáról.

Farley és Rafe a fényárban úszó karácsonyfa mellett ült. A várost nézték. Whiskyt ittak, és Columbót is megkínálták.

– Nos, ezúttal köszönettel elfogadom. Végül is karácsony van.

Elmondta nekik, hogy Mary Jane aláírta a vallomását. – Talán ő maga is örül, hogy túl van az egészen – vélekedett.

– Tulajdonképpen hogyan talált rá a ruhákra? – érdeklődött Farley.

– Én voltam, aki rájuk talált – szólalt meg Rafe.

– Te?

– Nyugodtan megmondhatja neki – biztatta Columbo.

– A mintaraktárban bukkantam rájuk. Ez egy három részes összeállítás. Még csak nem is Mary Jane mérete. A címkét viszont, amelyen a méret volt, kicseréltem.

– Én pedig preparáltattam őket a laborunkkal – folytatta Columbo. – Vízbe mártották, a vállát összevérezték, jól meggyúrték...

– Ezek nem Mary Jane holmijai voltak? Columbo szivart vett elő a zsebéből, aztán előbb az egyik, majd a másik férfira nézett.

– Rágyújthatok?

– Csak tessék – mondta Rafe.

– Nem válaszolt a kérdésemre – figyelmeztette Farley.

– Szükségünk volt egy vallomásra. Úgy számoltam, hogy akkor van a legtöbb esélyünk rá, ha Rafe egy vallomással megpuhítja Miss Mortont, én pedig feltálolom a kemény bizonyítékokat.

Rafe maga mögé nyúlt a fa alá.

– Ezt meg majd elfelejtetem. Tessék. Átnyújtott Columbónak egy kis csomagot. A felügyelő a hamutartóba tette a szivart, és átvette a dobozát.

– Ez az enyém lenne?

– Igen, hogyne.

– Hm, nem is tudom, el szabad-e fogadnom. Tudják, az előírások miatt.

– Hiszen az ügy lezárult – vetette fel Farley.

– Igen, ebben igaza van – felelte Columbo, és kinyitotta a csomagot. Egy krómozott szivarvágó volt benne. – Ó, ez aztán a szép darab. Szívből köszönöm önöknek.

Zsebre vágta az ajándékot, leharapta a szivar végét, és a legnagyobb lelki nyugalommal pöfékelni kezdett.

VÉGE